

Ἡ Νεολαία

ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 30
6 ΜΑΪΟΥ 1939 — Δ΄.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ Ἀνωτάτου Διοικητικοῦ Συμβουλίου προεδρευομένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ ἐκπροσωπεῖ ταύτην, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ 1.—ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19 (Β΄ ὄροφος)
Ἀριθ. Τηλεφ. 32-094

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχους 30—6 Μαΐου 1939
ΤΙΜΗ Δραχ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν	καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ)	Δρ.	160	200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	»	80	100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	»	40	50

ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας 1
Ἀμερικῆς Δολ. 6
Αἰγύπτου Λίρ. 1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας):
ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Γεν. Γραμματεῖαν Ε.Ο.Ν., Πλατ. Συντάγματος

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Διὰ τοὺς κ. κ. Συνδρομητὰς καὶ Ἀναγνώστας μας

Σύμφωνα μὲ ὅσα ἔχουμε πῆ ἐπανειλημμένως μέχρι σήμερα οἱ συνδρομὲς τοῦ Περιοδικοῦ ὡρίσθησαν ὡς ἑξῆς:

Οἱ Φαλαγγῖτες, οἱ Φαλαγγίτισσες, οἱ Σκαπανεῖς, οἱ Σκαπάνισσες, οἱ μαθηταὶ κι' οἱ στρατιῶται γιὰ νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταὶ γιὰ ἕνα ἔτος (συνδρομὴ ἐτησία) πρέπει ν' ἀποστείλουν 160 δραχ., ἂν θέλουν γιὰ ἓξ μῆνες 80 καὶ γιὰ τρεῖς μῆνες 40.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους ἰδιώτας ἡ συνδρομὴ εἶναι δραχ. 200, ὑποδιαιρουμένη ἀνάλογα μὲ τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ θέλουν.

Γιὰ τοὺς Δήμους καὶ Κοινότητας, Σχολικὰς Ἐφορείας, Ἑταιρείας, Ἀγροτικὰ Ταμεῖα καὶ γενικῶς γιὰ πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου ἡ ἐτησία συνδρομὴ εἶναι δραχ. 300.

Ἡ συνδρομὴ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ποτὲ μικρότερη ἀπὸ τρίμηνη. Εἰδικῶς ὅμως γιὰ τοὺς μικροὺς συνδρομητάς μας καὶ γιὰ τοὺς στρατιώτας ἔγινε ἡ ἐξαίρεσι νὰ στέλνουν τὴν τρίμηνη συνδρομή των, ἂν δὲν μποροῦν ὁλόκληρη, σὲ δυὸ δόσεις. Ποτὲ ὅμως σὲ περισσότερες, γιατὶ εἶναι ἀδύνατη ἡ παρακολούθησίς των μέσα σὲ χιλιάδες συνδρομητάς.

Παρακαλοῦμεν καὶ πάλιν καὶ ἐφιστῶμεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. συνδρομητῶν ὁσάκις ἐμβάζουν οἱονδήποτε ποσὸν δι' ἐπιταγῆς ταχυδρομικῆς νὰ ἀναγράφουν εἰς τὸ ἀπόκομμα ταύτης μετὰ τοῦ ὀνόματος καὶ τῆς διευθύνσεώς των καὶ τὸ τί ἐκπροσωπεῖ τὸ ἀποστελλόμενον ποσὸν τοῦ ἐμβάσματος.

Πρέπει νὰ προσεχθῇ πάρα πολὺ ἡ διεύθυνσι ποὺ μᾶς δίδουν οἱ συνδρομηταί μας.

Εἶναι ἀπαραίτητα τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

Ὄνομα, ἐπίθετο ἀποστολέως.

Διεύθυνσις (ὁδός, πόλις ἢ χωριό, ἐπαρχία καὶ Νομός).

Αὐτὸ πρὸς τὸ συμφέρον τῶν συνδρομητῶν καὶ διευκόλυνσι τοῦ Περιοδικοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ὁπωσδήποτε χρηματικὰ ποσὰ εἰς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία» νὰ τὰ ἀπευθύνουν εἴτε ἁπλῶς πρὸς τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Λεωχάρους 19, εἴτε πρὸς τὸν κ. Σπ. Ρούβαλην, Γεν. Γραμματέα τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὸ Περιοδικὸν «Νεολαία», ὁδὸς Καραγεώργη τῆς Σερβίας 4.

Ἡ Νεολαία

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ, ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ, ΗΘΙΚΗΣ, ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ, ΤΗΣ «ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ»

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

Ὅπως καὶ ἄλλοτε, ὅπως κάθε φορά, ἔτσι καὶ κατὰ τὴν τελευταίαν περιοδείαν του τῆς περασμένης ἑβδομάδος, εἰς τὴν Πελοπόννησον, τὸ κήρυγμα τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὸν Λαὸν ἐστράφη πάλιν γύρω ἀπὸ τὰς ἰδίας βασικὰς ἰδέας καὶ ἐννοίας, ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς αὐγουστιανῆς ἐξορμήσεως δὲν ἔπαυσαν ν' ἀποτελοῦν τὸν ἄξονα καὶ τὸ περιεχόμενον τῆς ἑλληνικῆς προσπαθείας, γύρω ἀπὸ τὰς ἐννοίας τῆς ἑνότητος, τῆς πειθαρχίας καὶ τῆς ἐργασίας.

Καὶ ἂν ὑπάρχῃ κάτι νέον, ποὺ ἰδιαιτέρως ἐσημειώθη αὐτὴν τὴν φορὰν εἰς τὴν ἐπικοινωνίαν Λαοῦ καὶ Ἀρχηγοῦ, αὐτὸ τὸ νέον δὲν ἠμπορεῖ ν' ἀναζητηθῇ οὔτε εἰς τὰς ἐννοίας οὔτε εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ κηρύγματος, ἀλλὰ εἰς τὸν τόνον. Εἰς τὴν βεβαιότητα ποὺ περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν ἀνέβλυζεν ἀπὸ τοὺς λόγους τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ πρὸ παντὸς εἰς τὴν θερμοτέραν ἀπὸ κάθε ἄλλην φορὰν καὶ ἐντονωτέραν ἀνταπόκρισιν ποὺ εὕρισκε τὸ κήρυγμά του εἰς τὰ λαϊκὰ πλήθη.

Θὰ ἦτο ἄδικος καί, τὸ σπουδαιότερον, δὲν θὰ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ἐκεῖνος ποὺ δὲν θὰ ὡμολόγει, ὅτι ὁ Λαὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ τὴν ἐδέχθη μὲ ἀνακούφισιν καὶ γεμᾶτος ἐλπίδα τὴν μεταβολὴν τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἠρνεῖτο ὅτι τὴν ὑπεδέχθη καὶ τὴν περιέβαλε μὲ ὅλην τὴν ἐμπιστοσύνην του καὶ ὑπετάγη εἰς τὸν σκοπόν της μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς του καὶ εἰργάσθη ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις της καὶ ὑπὸ τὸ ἰδικόν της πνεῦμα, διὰ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σκοπῶν ποὺ ἐκείνη ἔθεσεν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν της.

Τὸ ξεκίνημα ὅμως εἶναι πάντοτε ξεκίνημα καὶ αἱ ἐλπίδες καὶ αἱ ἐπιθυμίαι, ποὺ εἶναι τὸ κεφάλαιον κάθε ξεκινήματος, εἶναι, λίγο πολύ, πάντοτε ἀστάθμητοι καὶ ἀβέβαιοι. Καὶ ἡ ἀμοιβαιότης τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν ἐλπίδων ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τοῦ ἐπιχειροῦντος, ποὺ εἶναι ὁ Ἀρχηγός, καὶ τῶν ἐκτελεστῶν τῆς προσπαθείας, ποὺ εἶναι ὁ Λαός, ἂν εἶναι τὸ στοιχεῖον ποὺ ἀποφασίζει μέχρι τινὸς διὰ τὴν πορείαν καὶ διὰ τὴν ἔκβασιν τῆς προσπαθείας, ὅμως πάντα, τὸ στάδιον ὅπου κρίνεται καὶ δικαιοῦται καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ τὸ ἐγχείρημα καὶ τοῦ Λαοῦ ἡ ἐκτέλεσις, εἶναι ἡ πραγματοποίησις. Καὶ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ κατακρίνῃ ὡς ὀλιγόπιστον τὸν Λαὸν τῆς Ἑλλάδος, τὸν Λαὸν ποὺ ἐπέρασεν ὅλην τὴν ἀγωνίαν τῆς τρικυμισμένης εἰκοσιπενταετίας ποὺ εἶχε προηγηθῆ καὶ εἶδε νὰ ἐξανεμίζωνται ὅλαι του αἱ ἐλπίδες, νὰ διαψεύδωνται ὅλαι αἱ προσδοκίαι του, νὰ ἐκμηδενίζωνται οἱ καρποὶ τῶν ἰδικῶν του ἀγώνων καὶ νὰ καταπροδίδωνται αἱ θυσίαι του, ἄν, ἀποδεχόμενος μὲ ἀνοικτὴν τὴν ψυχήν του καὶ μὲ πρόθυμον πνεῦμα καὶ μὲ ἔντασιν θεληματικότητος τὸν νέον δρόμον, ποὺ τοῦ διήνοιγεν ἡ ἀπόφασις τοῦ Βασιλέως καὶ τὸ ἐγχείρημα τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἐκράτησεν εἰς μίαν γωνίαν τῆς σκέψεώς του, ἀνεκδήλωτον βέβαια καὶ ὑποταγμένον, ἕνα ὑπόλειμμα δισταγμοῦ, ὡς ἀσφάλειαν καὶ ὡς ἀντίδοτον ἐναντίον τῶν πλέον ἀπιθάνων ἀπογοητεύσεων. Καὶ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἀληθινὰ πηγαία

καὶ ἐξαιρετικὰ μεγάλη ἡ πίστις καὶ ἡ πνοὴ τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ συγχρόνως ἐξαιρετικὰ ἄγρυπνος ἡ πρόνοια καὶ ἡ πρόβλεψίς του, ἀκόμη δὲ ἐπίμοχθος καὶ σύντονος καὶ προσεκτικὴ ἡ μελέτη καὶ ἡ προπαρασκευὴ εἰς τὰς γενικὰς γραμμὰς καὶ εἰς τὰ καθέκαστα τῆς προσπαθείας, ὥστε νὰ εἶναι αὐτὴ κατωχυρωμένη εἰς τὸ στάδιον τῆς ἐκτελέσεως ἀπὸ ὅλας τὰς ἀτελείας καὶ τὰ σφάλματα, ποὺ εἶναι συνυφασμένα μὲ κάθε ἀνθρωπίνην προσπάθειαν, πρὸ πάντων ὅταν ἡ προσπάθεια αὐτὴ ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρῆται μ' ἕνα Λαόν, τοῦ ὁποίου τόσον εἶχε δοκιμασθῆ καὶ τραυματισθῆ, ἐπὶ ἕνα τέταρτον τοῦ αἰῶνος, ἡ εὐψυχία, τὸ θάρρος καὶ ἡ αὐτοπεποίθησις.

Ἔπρεπεν ὄντως νὰ εἶναι πολὺ μεγάλα, σχεδὸν ἀπεριόριστα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Λαοῦ τὰ ἀποθέματα τῆς θελήσεως καὶ τῆς πίστεως εἰς τὴν ἰδίαν του ζωτικὴν δύναμιν, ἀληθῶς μέγα καὶ ἀνεξάντλητον τὸ θάρρος του τῆς ζωῆς καὶ τοῦ ἀγῶνος, διὰ νὰ κατορθωθῇ ὅ,τι ἔχει κατορθωθῆ ἐντὸς χρονικοῦ διαστήματος μικροτέρου τῆς τριετίας εἰς αὐτὸν τὸν τόπον. Καὶ ἔπρεπεν ἀκόμη ν' ἀκολουθήσουν ὅπως ἠκολούθησαν — ἀπὸ ἐξαιρετικὰς περιστάσεις ποὺ ἦλθον μόναι των, χωρὶς κανεὶς εἰς τὸν τόπον αὐτὸν νὰ τὰς ἐπιζητήσῃ ἢ νὰ τὰς προκαλέσῃ, — τὰ δραματικὰ συμβάντα τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδος καὶ τῶν πρώτων τῆς Διακαινησίμου, διὰ ν' ἀποκαλυφθῇ ὡς θαῦμα, ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τοῦ Λαοῦ αὐτοῦ, ὡλοκληρωμένον εἰς ὅλην του τὴν ἔκτασιν καὶ εἰς ὅλην του τὴν ἀξίαν, τὸ ἀποτέλεσμα τῆς κοινῆς προσπαθείας, τῆς ἰδικῆς του καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ, διὰ νὰ διαλυθῇ εἰς τὴν ψυχήν του καὶ νὰ σβύσῃ τὸ ὑπόλειμμα ἐκεῖνο τοῦ δισταγμοῦ καὶ νὰ διαδηλωθῇ πλέον ἀδέσμευτος καὶ ἀσυγκράτητος εἰς ὅλην της τὴν ἔντασιν, ἡ ἀμοιβαιότης τῆς πίστεως καὶ τῶν αἰσθημάτων, τῆς πίστεως τοῦ Λαοῦ πρὸς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὸν Λαὸν τοῦ ὁποίου ἡγεῖται.

Διότι κατὰ τὴν περιοδείαν τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς περασμένης ἑβδομάδος, εἰς τὴν Πελοπόννησον, συνετελέσθη μία ἀποκάλυψις. Καὶ εἶναι ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ τὸ πολυτιμότερον ἀπόκτημά μας. Ἀνώτερον ἀπὸ ὅλας μαζὶ τὰς ὑλικὰς πραγματοποιήσεις ποὺ συνεσώρευσεν ἡ σιωπηλὴ ἐργασία ὅλων μας, ὅλου τοῦ Ἔθνους, κατὰ τὴν ἀπὸ τῆς μεταβολῆς τῆς 4ης Αὐγούστου τριετίαν. Ἀνώτερον καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς τάξεως, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐκυριαρχήθημεν τὰ τρία αὐτὰ χρόνια καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν εἰς τὰς γνησίας πηγὰς τῆς ζωῆς μας καὶ ἀπὸ τὴν λαμπρὰν ἐπίδοσιν ποὺ ἀνεπτύξαμεν εἰς τὴν πειθαρχίαν πρὸς τὸν ἕνα κεντρικὸν σκοπόν, τὴν πειθαρχίαν τὴν ὁποίαν ἐνόμιζαν ὅλοι τόσον ἀσυμβίβαστον μὲ τὴν ἐντόνως ἀτομιστικὴν ψυχολογίαν μας. Κατὰ τὴν περιοδείαν αὐτὴν ἀπεκαλύφθη κατὰ τρόπον ποὺ δὲν ἐπιδέχεται πλέον οὔτε τὴν ἐλαχίστην ἀμφισβήτησιν, ὅτι ὁ Λαὸς ἐπίστευσεν ἀπεριόριστα εἰς τὸν Ἀρχηγὸν καὶ εἰς τὸ σύστημα τῆς πολιτικῆς ζωῆς ποὺ καθιέρωσεν ὁ Ἀρχηγὸς καὶ ὅτι ἡ πίστις του εἶναι τόσον ἰσχυρὰ καὶ τόσον ἑδραιωμένη, ὥστε νὰ ἠμπορῇ κανεὶς ἀδιστάκτως νὰ προεξοφλήσῃ, ὅτι θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ ἀνενδοίαστα μὲ ὅλην τὴν ψυχήν του, καὶ ἂν ἀκόμη αἱ περιστάσεις τὸ καλέσουν καὶ τοῦ ζητήσῃ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὰ δυσχερέστερα τῶν ἔργων. Ἀπεκαλύφθη ἐπίσης μ' ὅλο ποὺ ἦτο πάντοτε γνωστὸν καὶ ἀδιαφιλονίκητον, ἀπεκαλύφθη ὅμως δραματικά, εἰς μίαν στιγμὴν ὑψηλῆς ἐξάρσεως ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν Ἀρχηγόν, ὡς ὁμολογία καὶ ὡς ἐξομολόγησις, ὅτι καὶ εἰς τὰς δυσχερεστέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς τῆς Χώρας, καὶ ἐγνωρίσαμεν ὅλοι τὰς ἡμέρας αὐτὰς ποὺ ἦσαν μακραὶ καὶ ἀτελείωτοι, ὅταν ὅλα τὰ φαινόμενα συνωμότουν ἐναντίον πάσης ἐλπίδος καὶ ἐναντίον πάσης προσδοκίας εἰς τὸν τόπον αὐτόν, ὁ Ἀρχηγὸς δὲν ἔπαυσε νὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς δὲν ἀπώλεσεν οὔτε τὴν δύναμιν οὔτε τὴν ἱκανότητα ν' ἀνεγερθῇ καὶ πάλιν καὶ νὰ θαυματουργήσῃ. Χωρὶς τὴν πίστιν αὐτήν, ἄλλως τε, τὸ ἐγχείρημα τῆς 4ης Αὐγούστου, καὶ ἂν δὲν ἀπέβαινεν ἀδύνατον, θὰ ἦτο πάντως μάταιον. Τὸ πόσον εἴχομεν ἀνάγκην ὅλοι αὐτῶν τῶν ἀποκαλύψεων, δὲν ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τὸ ἐξηγήσωμεν σήμερα. Ἀπὸ τῆς 4ης Αὐγούστου τοῦ 1936 εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅλοι μας, Ἀρχηγὸς καὶ Λαός, ἀναβαίνομεν εἰς δρόμον ἀνάντη καὶ δύσβατον, ἀλλὰ μὲ τὴν κάθε ἡμέραν ποὺ περνᾷ ἀνευρίσκομεν μέσα μας νέας δυνάμεις ἀπὸ τὴν θέαν τῶν ὁριζόντων, ποὺ διαρκῶς πλατύνονται εἰς τὴν ὅρασίν μας καὶ ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψιν τῶν νέων ἀπόψεων, ποὺ μᾶς ἀνοίγουν αὐτοὶ οἱ ὁρίζοντες. Ἤδη ἔχομεν ἀνηφορίσει πολύ. Περισσότερον πάντως παρ' ὅσον ἠλπίζαμεν, ὅταν ἤρχισεν ἡ πορεία. Ἤδη ἐβεβαιώθημεν ὅτι ἡ γῆ τὴν ὁποίαν κατέχομεν μᾶς ἐπαρκεῖ διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ, εἰς σημαντικῶς ἀνωτέραν τῆς σημερινῆς ἄνεσιν, τὴν ὑλικὴν συντήρησιν τοῦ Ἔθνους, ἑνὸς Ἔθνους νέου, βιολογικῶς ἰσχυροῦ, ὁμαλῶς ἀναπτυσσομένου καὶ αὐξάνοντος, διὰ μίαν χρονικὴν περίοδον δύο ἀκόμη, τοὐλάχιστον, γενεῶν. Ἀνεκαλύψαμεν ἀκόμη ὅτι καὶ ὁ ὑπολογισμὸς αὐτός, ποὺ τὸν στηρίζομεν ἐπάνω εἰς τὰ σύγχρονα δεδομένα καὶ ἐπάνω εἰς τὰς σήμερον γνωστὰς πηγὰς τοῦ φυσικοῦ τῆς Χώρας πλούτου, πιθανώτατον, ἂν ὄχι βέβαιον, εἶναι, ὅτι θὰ μεταβληθῇ ἐπὶ τὸ αἰσιοδοξότερον αὔριον, ἐφ' ᾧ μέτρῳ θὰ προχωρῇ ἡ ἔρευνα καὶ ὁ προσδιορισμὸς τῶν μὴ ἐρευνηθεισῶν εἰσέτι πηγῶν τῆς Χώρας. Εἶναι περιττὸν νὰ ἐξάρωμεν ἐδῶ ἰδιαιτέρως τὴν ἀξίαν αὐτῆς τῆς ἀποκαλύψεως καὶ τὴν ἀξίαν τῆς βεβαιότητος, ποὺ πηγάζει ἀπὸ αὐτήν, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἐμπεδώσεως τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀσφαλείας δι' Ἔθνος, διὰ τὸ ὁποῖον, μέχρι πρὸ ὀλίγων ἀκόμη ἐτῶν, οἱ σοφοὶ καὶ οἱ ταγοί του ἐπίστευον καὶ ἐκήρυττον, ὅτι δὲν τοῦ μένει προοπτικὴ ὑπάρξεως ἄλλη, ἀπὸ τὴν ἀναζήτησιν τόπων μετοικεσίας καὶ διασπορᾶς.

Ἀλλ' ἀκόμη σημαντικωτέρα εἶναι μία ἄλλη ἀνακάλυψις, τὴν ὁποίαν ἐκάμαμεν, ἀνηφορίζοντες κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν. Ἡ ἀνακάλυψις τῆς *καταπληκτικῆς ἀληθινὰ ταχύτητος, μὲ τὴν ὁποίαν κατορθώνομεν οἱ Ἕλληνες ν' ἀνορθούμεθα, ὅταν ἀνακτῶμεν τὴν θέλησιν τῆς ἀγρυπνίας ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ μας.* Ἔφθασαν τρία χρόνια προσπαθείας διὰ νὰ ἐπανορθωθῇ καὶ ν' ἀνορθωθῇ ὅ,τι ἐπὶ εἰκοσιπέντε χρόνια ἀφήναμε νὰ καταρρέῃ, συνεργοῦντες οἱ ἴδιοι καὶ ἐπιταχύνοντες τὴν κα-

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΙΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ

«Μεγάλος ὁ προορισμὸς καὶ σᾶς τῶν γυναικῶν...»
ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ὅταν ἔχουμε ὑπ' ὄψιν τὶς μεγάλες ὑποχρεώσεις, ποὺ τὸ ἐθνικὸ Κράτος ἔθεσεν ὡς σκοπὸ πάνω στὸ ἐπίπεδο τῆς ἀναγεννήσεως τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τότε ξέρουμε πόση προσοχὴ δίνει τὸ Κράτος αὐτὸ στὴ συνεργασία τῆς γυναίκας κι' ἐπομένως στὴ μόρφωσι καταλλήλων γυναικῶν, ποὺ νὰ μποροῦν νὰ γίνουν οἱ ἀληθινοὶ βοηθοί του.

Ἡ κατανόησί μας γιὰ τὴ συμπλήρωσι μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς πάνω σὲ ὅλα τὰ ἐπίπεδα τῆς ζωῆς πρέπει νὰ μᾶς κάνῃ νὰ σκεπτώμεθα ὅτι δύο πράγματα ὀφείλουν νὰ στέκωνται πάντα σὲ ἁρμονία: Τὸ δικαίωμα ἐργασίας τοῦ ἀνδρὸς ὡς θεμελιωτοῦ καὶ τροφοῦ τῆς οἰκογενείας καὶ ἡ συμμετοχὴ τῆς Ἑλληνίδος γυναίκας στὴ διαφύλαξι τοῦ λαϊκοῦ συνόλου καὶ τῆς ζωῆς τοῦ Ἔθνους.

Εἶναι σφαλερὰ ἡ γνώμη μερικῶν, πὼς ἡ θέσι τῆς γυναίκας στὰ ἐθνικὰ κράτη εἶναι πολὺ κατώτερη παρὰ στὰ λιμπεραλιστικά. Σ' αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχουμε ν' ἀπαντήσουμε: Ἕνα Κράτος, ποὺ λαμβάνει τόσο μεγάλες ὑποχρεώσεις στὸ ἐπίπεδο τῆς λαϊκῆς προνοίας, τῆς λαϊκῆς ἐξυψώσεως καὶ τῆς ἑδραιώσεώς του πάνω στὴν ἴδια του δύναμι, χρειάζεται ἐξ ἴσου γυναῖκες καὶ ἄνδρες, ποὺ ἀνάλογα μὲ τὴν ὀντότητά των νὰ δώσουν τὴν ἐργασία καὶ τὴν βοήθειά των.

Φυσικά, κοντόθωροι καὶ κακόβουλοι θὰ ὑπάρχουν σὲ κάθε κατάστασι καὶ περίπτωσι.

Ὅμως ἐμεῖς, οἱ ἀληθινὰ Ἑλληνίδες γυναῖκες, δὲν ἀκοῦμε τὴν κρίσι τῶν κριτῶν αὐτῶν, γιατὶ μιὰ φορὰ ξέρουμε ὅτι ἡ ἐθνικὴ καὶ κοινωνική μας κοσμοθεωρία, ὡς ὀργανικὰ ζωντανή, θὰ φέρεται πάντα ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ τὸν ἄνδρα καὶ ὅτι ἡ περηφάνεια τῆς Ἑλληνίδας γυναίκας θὰ εἶναι πάντα ἡ ἐξυπηρέτησι τοῦ Λαοῦ της κάτω ἀπὸ τοὺς νόμους ποὺ τῆς διαγράφει ἡ ὀντότητα, ἡ φύσι καὶ ἡ ἱκανότητά της.

Ἀκόμα μιὰ ἄλλη ἐρώτησι μᾶς προβάλλουν μερικοί: Τί διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς δράσεως τῆς γυναίκας πρὶν καὶ σήμερα; Βέβαια ὑπάρχει μεγάλη διαφορά, ποὺ ἔπρεπε νὰ κατανοηθῇ πρὸ πάντων ἀπὸ τὶς μορφωμένες γυναῖκες. Ἡ σημερινὴ γυναῖκα πρέπει νὰ σκέπτεται, νὰ δρᾷ καὶ νὰ κινῆται ὄχι ἐπηρεασμένη, εἴτε μιμουμένη ξένους πολιτισμούς, ἀλλὰ ἐλατήριο σὲ κάθε της δρᾶσι νὰ ἔχῃ τὴν ἑλληνικὴ σκέψι καὶ τὸν ἑλληνικὸ πολιτισμό.

Δὲν παραγνωρίζουμε καμμιὰ ἐργασία, ποὺ ἔγινε στὴν πρὶν ἐποχή. Ὅμως τονίζουμε μιὰ διαφορὰ οὐσιαστική: Ἐμᾶς δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἡ ἰσοτιμία, μόνο γιὰ δικαιώματα καὶ ψήφους, δὲν μᾶς συγκινοῦν σουφραζετισμοὶ καὶ φεμινισμοί. Ἐνδιαφερόμεθα μόνον γιὰ τὴν ἐκτίμησι τῆς ἐργασίας μας πλάϊ στὴν ἐργασία τοῦ ἀνδρός, ἐκεῖ, ποὺ αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ παρὰ μόνο ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ ποὺ θὰ γίνῃ γιὰ τὸ καλὸ τοῦ Λαοῦ.

Ὅπου θὰ μᾶς χρειασθῇ καὶ θὰ μᾶς ἔχῃ ἀνάγκη ὁ Λαός μας θὰ εἴμαστε παροῦσαι μὲ τὶς γνώσεις μας, τὴν ἐργασία μας, τὴν καρδιά μας! Δὲν θὰ εἴμαστε πιὰ ἐκεῖνα τὰ ἀτροφικὰ ὠνειρεμένα πλάσματα, οἱ χλωμὲς Ὀφηλίες, τὰ κενὰ ὡραῖα δοχεῖα, οἱ βασιλοποῦλες ποὺ περιμένουν τὸ πριγκηπόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ νὰ τὶς ξυπνήσῃ ἀπὸ τὸν ὕπνο τῆς ψυχικῆς ἀδρανείας.

Τὸ μυαλό μας πρέπει νὰ σκέπτεται γερά, τὰ πόδια μας νὰ πατᾶνε γερὰ καὶ νὰ χτυπᾷ ἡ καρδιά μας γερὰ μὲ τὸν προαιώνιο τόνο, ποὺ πάλι μᾶς μετάδωσε ἕνας Ἀρχηγός, γνήσιος Ἕλλην καὶ Δημιουργός. Αὐτός, ποὺ μᾶς μαθαίνει τὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ δυνατὴ καὶ τὴ γνήσια ζωή.

* * *

Ἡ νέα μας κοσμοθεωρία ἀναγκάζει τὸν ἄνθρωπο νὰ γίνῃ ἀληθινός, νὰ στέκῃ θαρραλέος μπροστὰ στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του — νὰ ἀφουγκράζεται τὸ ἐσωτερικό του καὶ νὰ ὁδηγῇ ἑαυτὸν πίσω πρὸς τὴν ψυχή του, τὸν κάνει ἄνθρωπο θρησκευτικό, μεταφυσικό, δηλ. ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ νοιώθει πάλι μιὰ σύνδεσι πρὸς τὸ παρελθόν, πρὸς τὴν αἰωνία μονάδα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅλοι βαστοῦμε.

Ὁ Θεός, ὡς ἡ ἀρχέγονη δύναμι κάθε ὕπαρξης, ἔφερε τὸν καθένα μας στὴ ζωὴ σὰν ἕνα ἐλάχιστο μόριο τοῦ ἑαυτοῦ του. Μέσα στὸν καθένα, ποὺ μορφοποιεῖ, ἀγωνίζεται, παλαίει, παράγει καὶ δημιουργεῖ σ' αὐτὸν τὸν κόσμο, ἐνεργεῖ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς γιὰ νὰ τὸν πληρώσῃ μὲ τὸ Μεγάλο, τὸ Θεῖο, γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσῃ, μόριον δικό του, πρὸς τὴν τελειότητα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεπορεύθη.

Λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι στὸ ρεῦμα τῆς ἱστορίας τοῦ ἀνθρώπου ζήτησαν καὶ βρῆκαν μορφὲς μέσα στὶς ὁποῖες ἀπέθεσαν τὸ συναίσθημα καὶ τὸ ἐσωτερικό τους ζήσιμο γιὰ τὸ Θεὸ ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχή των καὶ τὶς ἐντολές, ποὺ εἶχανε. Ἡ γυναῖκα εἶναι ἐκείνη, ποὺ θὰ βοηθήσῃ τὴν ἐπάνοδο πρὸς τὴν ἀρχέγονη πηγὴ ὅλων τῶν μορφῶν, τὸν Θεόν. Ἡ γυναῖκα θὰ φέρῃ τοὺς γύρω της πάλι κοντὰ στὸ Θεό, ποὺ νὰ τὸν ἀναγνωρίζουν στὴν καθημερινή τους ἐργασία καὶ ζωή, νὰ στέκουν σιωπηλοὶ μπροστὰ στὰ χίλια θαύματα, ποὺ συμβαίνουν στὴ ζωὴ τῆς φύσεως καὶ τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ μὴ ζητοῦν τὸ Θεὸ ἀποκλειστικὰ σὲ βιβλία, ποὺ ἄνθρωποι ἔγραψαν γι' αὐτόν, παρὰ νὰ ἀπορρέῃ ἀπὸ τὸν ἐσωτερικό τους κόσμο μὲ τὴ συναίσθησι, πὼς ἔχουν τὸ ζωντανό τους μόριο ὡς μόρια τοῦ Θεοῦ.

Θέλουμε ἐμεῖς οἱ Ἑλληνίδες γυναῖκες μέσα ἀπὸ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν ὑπερηφάνεια τῆς ἐποχῆς μας νὰ φέρωμε πάλι τὴν ἀληθινὴ ἔννοια τοῦ Θεοῦ μέσα στὴν ψυχὴ τοῦ Λαοῦ μας, μιὰ ἔννοια μὲ τὴν ὁποία ὁ ἄνθρωπος νὰ κοιμᾶται καὶ νὰ σηκώνεται, νὰ ἐργάζεται καὶ νὰ χαίρεται, μιὰ ἔννοια ποὺ νὰ ζῇ μέσα του καὶ νὰ τοῦ δίνῃ δύναμι γιὰ τὸ ἔργο του.

Ἐμεῖς οἱ σημερινὲς γυναῖκες ἔχουμε νὰ ἐκπληρώσωμε, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἄλλα μας καθήκοντα, τὴν ἀποστολὴ νὰ φέρωμε στὸ ἐσώψυχο τοῦ ἀνθρώπου τὴ συναίσθησι τῆς ἐποχῆς μας. Νὰ τὸν πείσωμε ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι πάντα καὶ αἰώνια ἡ ἀρχέγονη αἰτία ὅλων τῶν μορφῶν. Ὅσο πιὸ πολὺ ἀμφιβάλλουμε τόσο πιὸ μακρυὰ εἴμαστε ἀπὸ τὴ δύναμι τῆς ἀληθείας, τόσο πιὸ λίγο στεκόμαστε κάτω ἀπὸ τὴ δύναμι αὐτὴ καὶ τόσο πιὸ λίγο μποροδμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ὡς μόρια τῆς ἀλήθειας αὐτῆς νὰ ἐξακοντίζωμε δύναμι ὡς Λαὸς καὶ ὡς ἄτομα.

Ὥστε ἡ γυναῖκα τοῦ σημερινοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ πρέπει νὰ γίνῃ **ἡ ἱέρεια τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἔθνους** μὲ τὴν κατανόησι τοῦ ὕψους τῆς μητρότητος καὶ τὴν κατανόησι τοῦ Θεοῦ στὸ ψυχικό μας βάθος.

Ἡ ἀποστολὴ τῆς Ἑλληνίδος γυναίκας κεῖται μέσα στὴν ἐποχή μας, ἡ ὁποία τῆς διαγράφει τὰ ὅρια. Κοντὰ στὸ γραφτὸ νόμο τῆς στρατιωτικῆς θητείας γιὰ τὸν Ἕλληνα ἄνδρα, πρέπει νὰ θέσωμε τὸν ἄγραφο νόμο τοῦ καθήκοντος τῆς Ἑλληνίδος γυναίκας γιὰ τὴ βιολογικὴ διατήρησι καὶ τὴ θεϊκὴ δύναμι τοῦ Λαοῦ μας.

Σίτσα Καραϊσκάκη

τάρρευσιν. Ἔφθασαν τρία χρόνια διὰ ν' ἀνορθώσωμεν τὴν ἐθνικὴν ἑνότητα καὶ τὸ κῦρος καὶ τὴν δύναμιν τοῦ Κράτους, τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ὑλικήν, ν' ἀνορθώσωμεν τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτόν μας. Ὁ Ἀρχηγὸς εἰς τὴν περιοδείαν του τῆς περασμένης ἑβδομάδος ἔκαμε, μὲ ἀριθμοὺς ποὺ καταπλήσσουν, τὸν λογιστικὸν ἀπολογισμὸν τοῦ ἄθλου ποὺ ἐπραγματοποίησε τὰ τρία αὐτὰ χρόνια ὁ ἑλληνικὸς Λαὸς μὲ ὁδηγὸν τὴν Ἐθνικὴν Κυβέρνησιν. Καὶ ἂν τὰ τρία χρόνια ἦσαν ἡ ἀρχὴ καὶ ἂν ἡ ἀρχὴ εἶναι τὸ δυσκολώτερον μέρος κάθε προσπαθείας, ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ πόσον ἀκόμη γρηγορωτερα θὰ προχωροῦμε, τώρα ποὺ τὸ δυσκολώτερον ἔχει κατορθωθῇ καὶ πόσον πλουσιώτερος ἀκόμη θὰ εἶναι ὁ ἀπολογισμὸς τῶν ἔργων μας εἰς τὸ μέλλον, φθάνει μόνον νὰ μὴ μᾶς λείψῃ ἡ ἀνακτηθεῖσα θέλησις τῆς ἀγρυπνίας. Ὅτι δὲ δὲν θὰ μᾶς λείψῃ αὐτὴ ἡ θέλησις ἐβεβαιώθη ἀπὸ τὸν τόνον τῆς ἐπικοινωνίας τοῦ Λαοῦ μὲ τὸν Ἀρχηγὸν εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἕνα τόνον ἀπροσποιήτου ἐγκαρδιότητος καὶ ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης.

Κδς.

Στὸ περιθώριον

Η ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ Η ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΜΑΣ

Ἡ Μεγαλόνησος, τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον ἐπεσκέφθη ἐπισήμως πρὸ ἡμερῶν ἡ Ε. Ο. Ν. διὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου της, ἐπεφύλαξε τὴν πλέον ἐνθουσιώδη ὑποδοχήν, ἀλλὰ περιέβαλε καὶ μὲ τὴν πλέον ἐγκάρδιον ἀγάπην τὸν ἀντιπρόσωπόν της. Παρηκολουθήσαμεν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ αἰσθήματα μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Κρητικὸς λαὸς ὑπεδέχθη τὸν ἐκπρόσωπον τῆς Ἐθνικῆς Ἰδέας τῆς Ὀργανώσεώς μας, ἀπὸ Χανίων μέχρι Σητείας καὶ Ἱεραπέτρας. Ἦσαν αἰσθήματα ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Θρόνον καὶ τὴν Κυβέρνησιν τῆς 4ης Αὐγούστου, αἰσθήματα στοργῆς τοῦ γενναίου αὐτοῦ λαοῦ πρὸς τὴν ἐπιτελουμένην Ἐθνικὴν Ἐργασίαν, διὰ τὴν ἀνάπλασιν τῆς Ἑλληνικῆς Νεότητος καὶ τὸ ὅλον ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ. Καὶ ἠκούσαμεν τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπον εἰς τοὺς ἐκφωνουμένους λόγους του νὰ ἀπονέμῃ δίκαιον τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ καὶ τῆς ἀγάπης του πρὸς τὸν Κρητικὸν λαόν, τοῦ ὁποίου τὰς ἀρετὰς τῆς φιλεργίας καὶ τῆς φιλοπατρίας μὲ τὴν χαρακτηρίζουσαν αὐτὸν παρατηρητικότητα καὶ ἐνθουσιασμὸν καθ' ὅλην τὴν διαδρομήν του ἐξύμνησε.

Ἡ Ε. Ο. Ν., ἡ ὁποία πάντοτε μετ' ἰδιαιτέρας στοργῆς καὶ ἀγάπης περιέβαλλε τὴν ἐν Κρήτῃ κίνησιν τῆς Ὀργανώσεως τῶν Νέων της, στηρίζει τὰς ἀρίστας τῶν ἐλπίδων ὅτι ἡ ἐν Κρήτῃ νεολαία, ἀκολουθοῦσα τὴν ἱστορικὴν τοῦ τόπου παράδοσιν, θὰ ἀποβῇ ἕνα τῶν ἐκλεκτοτέρων Τμημάτων της.

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ

Τὸ σύνθημα τῆς Ε. Ο. Ν. «πρὸς τοὺς στίβους», ἀντηχῆσαν εἰς ὅλας τὰς γωνίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τὰς ψυχὰς τῆς νεότητος, ἀπετέλεσε τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα, τὸ ὁποῖον ἐκάλεσε τοὺς Νέους ὅλης τῆς Ἑλλάδος εἰς τοὺς εὐγενεῖς αὐτοὺς ἀγῶνας. Καὶ ἡ προχθεσινὴ ἐπίδειξις τῆς Π. Δ. Α. ἔδειξεν ὅτι ἡ Ὀργάνωσις διὰ τῆς κινήσεώς της ταύτης δημιουργεῖ τὸ θαλερώτερον διηνεκὲς φυτώριον τῆς ἀναδείξεως νέων πρωταθλητῶν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὅλης συστηματικῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ἀθλουμένων Νέων της ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς θὰ λάβῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκτιμήσῃ κατὰ τοὺς προσεχεῖς μεγάλους Πανελληνίους ἀθλητικοὺς ἀγῶνας τῆς 14ης καὶ 21ης Μαΐου ποὺ πρόκειται νὰ τελεσθοῦν εἰς τὸ Στάδιον καὶ τοὺς ὁποίους ἀπὸ μηνῶν ὀργανώνει ἡ Ε. Ο. Ν. ὡς τὴν πρώτην ἐπίσημον ἀθλητικήν της ἐξόρμησιν.

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

Ἡ λαμπρότης, μὲ τὴν ὁποίαν εἰς ὅλα τὰ βιομηχανικὰ κέντρα τῆς Χώρας ἑώρτασαν τὴν πρωτομαγιά, μαζὶ μὲ ὅλον τὸν Λαὸν οἱ ἐργαζόμενοι καὶ κατὰ πρῶτον λόγον οἱ ἐργάται, καταρρίπτει διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν καὶ γελοιοποιεῖ τὰς ψευδεῖς καὶ πεπλανημένας θεωρίας, τὰς ὁποίας ἡ νοσηρὰ καὶ παρηκμασμένη διανόησις τοῦ ΙΘ' αἰῶνος ἐκαλλιέργησε καὶ αἱ ὁποῖαι ἠπείλησαν σοβαρώτατα ν' ἀνακόψουν ὁλόκληρον τὴν ἱστορικὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν ὀπίσω πρὸς τὴν βαρβαρότητα καὶ τὸ σκότος τῶν πρωτογόνων ἐποχῶν.

Τί ἐδίδασκον αἱ θεωρίαι ἐκεῖναι, τὸ γνωρίζομεν ὅλοι καὶ τὸ εἴδομεν ἐπὶ ἔτη νὰ διδάσκεται καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐδίδασκον ὅτι ὁ ἐργάτης δὲν ἔχει Πατρίδα καὶ πατριωτικὸν αἴσθημα καὶ ὅτι ἡ ἰδέα τῆς Πατρίδος ὅσον καὶ ἡ ἰδέα τῆς Θρησκείας, ὅπως καὶ κάθε ἠθικὴ καὶ κάθε ἀνώτερον ἰδανικὸν ποὺ προσδιορίζει τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν τοποθετεῖ εἰς τὴν κορυφὴν τῆς δημιουργίας, εἶναι ἐπινοήματα τῶν ἰσχυρῶν καὶ τῶν πλουσίων, μὲ τὰ ὁποῖα κατασφαλίζουν τὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ἐκμετάλλευσιν ἐπὶ τῶν πτωχῶν καὶ ἀδυνάτων. Καὶ ὑπάρχουν πολλοὶ μεταξύ μας ποὺ παρεσύρθησαν καὶ ἐξεγελάσθησαν μὲ τὰς θεωρίας αὐτὰς καὶ εἴδαμε ὄχι μίαν φορὰν εἰς τὸ πρόσφατον παρελθόν, τὴν ἡμέραν τῆς πρωτομαγιᾶς, ἑλληνικῆς καταγωγῆς πολίτας νὰ ἐπιχειροῦν προσβολὰς κατὰ τῶν ἱερωτέρων ἐθνικῶν μας συμβόλων καὶ νὰ ὑψώνουν εἰς τὴν θέσιν τῆς σημαίας, κάτω ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀνεστήθη ὁ Ἑλληνισμός, τὸ ἐρυθρὸν σύμβολον τῆς ἀνιέρου πάλης τῶν τάξεων καὶ τῶν ἐμφυλίων ἀλληλοσπαραγμῶν. Ἡ Μεταβολὴ τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ ἡ θέσις τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὸ Ἐθνικὸν Κράτος εἰς τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα τῆς Χώρας, δὲν ἐστερέωσε μόνον τὴν ἐθνικὴν ἀλληλεγγύην καὶ τὴν κοινωνικὴν εἰρήνην, ἀλλ' ἀπέδειξε συγχρόνως ὅτι ὁ ἐργαζόμενος ἑλληνικὸς κόσμος ὁλόκληρος — αἱ ἐξαιρέσεις τῶν ὀλίγων νοσηρῶν καὶ παραστρατημένων ἐγκεφάλων δὲν διαψεύδουν ἀλλὰ βεβαιώνουν τὸν κανόνα — ἀντιλαμβάνεται θαυμάσια, ὅτι μόνον μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τοῦ Ἔθνους εἶναι ἐφικτὴ ἡ μόνιμος καὶ ἀσφαλὴς κατάκτησις μιᾶς ὑψηλοτέρας δικαιοσύνης καὶ μιᾶς δικαιοτέρας κοινωνίας, καὶ ὅτι κάθε ἄλλη μέθοδος, ἐνῷ κατὰ μοιραίαν ἀνάγκην θὰ συνεπῆγεν ἀναποτρέπτους αἱματηρὰς συγκρούσεις καὶ καταστροφάς, κοινὴν δυστυχίαν, πιθανώτερον δὲ καὶ τέλειον ἐξαφανισμὸν τοῦ Ἔθνους, δὲν θὰ ἔλυεν ἐν τέλει τὸ πρόβλημα τῆς δικαίας κοινωνίας, ὅπως δὲν τὸ ἔλυσε — σήμερον περὶ τούτου κανεὶς δὲν ἀμφιβάλλει — τὸ φοβερώτερον ἐπαναστατικὸν πείραμα, τὸ ὁποῖον μετέβαλεν εἰς γῆν ὀδύνης καὶ στεναγμῶν καὶ ἐσχάτων ἀνθρωπίνων ταπεινώσεων μίαν μεγάλην Χώραν, ποὺ ὅλα, ἡ φύσις, ἡ ἔκτασις καὶ ἡ ἀφθονία τῶν ἀγαθῶν τῆς γῆς της τὴν προώριζον νὰ ἐξελιχθῇ εἰς τὸν εὐδαιμονέστερον τόπον τοῦ κόσμου.

Καὶ ἔχομεν ὡς τρανωτάτην ἀπόδειξιν τούτου τὸ γεγονός, ὅτι ἀπὸ τὰ ἐργατικὰ καὶ ἀπὸ τὰ λαϊκὰ κυρίως στρώματα προῆλθον αἱ πρῶται λαϊκαὶ δυνάμεις ποὺ ἐστήριξαν μὲ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ μὲ τὸν ἐνθουσιασμόν των τὴν Ἐπανάστασιν τῆς 4ης Αὐγούστου εἰς τὴν Ἑλλάδα. Καὶ μόνον τυφλοί, φανατικοὶ καὶ διεστραμμένοι ἐγκέφαλοι ἠμποροῦν νὰ μὴ κατανοοῦν τὸ ἀδιαφιλονίκητον καὶ τόσον φυσικὸν αὐτὸ γεγονός. Διότι οἱ λαοὶ διὰ τοῦτο εἶναι σοφοί, διότι καμμία θεωρία δὲν στρεβλώνει τὴν κρίσιν των καὶ διότι ἐκεῖ ὅπου δὲν ἀρκεῖ ἡ μάθησίς των, τοὺς ὁδηγεῖ ἀλάνθαστα ἡ διαίσθησις καὶ τὸ ἔνστικτον. Καὶ ἡ διαίσθησις τοὺς διδάσκει, ὅτι ἂν δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολον καὶ ἐφικτὸν ἀκινδύνως εἰς τοὺς ὑλικῶς εὐεκτοῦντας νὰ ἀποσπῶνται ἀπὸ τὴν Πατρίδα καὶ ἀπὸ τὸ σῶμα τοῦ Ἔθνους των, εἶναι αὐτόχρημα καταστροφὴ καὶ ἐξαφανισμὸς ἡ ἀπόσπασις τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενεστέρων, διότι ἡ Πατρὶς εἶναι ἡ ἰδιόκτητος σκέπη καὶ στέγη καὶ ἑστία πρὸ παντὸς τῶν πτωχοτέρων καὶ τῶν οἰκονομικῶς ἀσθενῶν. Διότι Πατρὶς εἶναι πρῶτον ἡ γῆ ποὺ καλλιεργοῦμε καὶ τὸ ἐργαστήριον ὅπου ἐργαζόμεθα καὶ παράγομεν ἀγαθὰ καὶ τ' ἀγαθὰ αὐτὰ εἶναι καρποὶ ὄχι μόνον ἱδρῶτος ἀλλὰ καὶ αἵματος τῶν γενεῶν ποὺ παρῆλθον καὶ ἀποθέματα διὰ

ΝΕΑΙ ΥΠΟΧΡΕΩΣΕΙΣ

Ἡ θριαμβευτικὴ περιοδεία του εἰς τὴν Πελοπόννησον, ἔγινεν ἀφορμὴ νὰ ἐκδηλωθοῦν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν πλούσια καὶ συγκινητικὰ τὰ αἰσθήματα ὑπερηφάνου στοργῆς, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Ἀρχηγὸς περιβάλλει τὴν νεότητα τοῦ Ἔθνους καὶ εἰδικῶς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λόγους ποὺ ἐξ ὁλοκλήρου ἦσαν ἀφιερωμένοι εἰς αὐτήν, διότι ἔγιναν εἰς τὰ κέντρα καὶ εἰς τὸ περιβάλλον τῆς Ὀργανώσεως καὶ εἰς ὅλας τὰς γενικὰς ἀγορεύσεις του πρὸς τὸν Λαόν, δὲν παρέλειψε νὰ ἀναφερθῇ εἰς τοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεως, νὰ ἐξάρῃ τὴν σημασίαν της καὶ νὰ συστήσῃ εἰς τοὺς γονεῖς τὴν ἔνταξιν τῶν παιδιῶν των εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, τὴν ὁποίαν ἐχαρακτήρισεν ὡς τὴν σημαντικωτέραν προσωπικήν του δημιουργίαν καὶ ὡς τὸ μεγαλείτερον ἐθνικὸν ἔργον ποὺ προῆλθεν ἀπὸ τὴν Αὐγουστιανὴν Μεταβολήν. Εἶναι περιττὸν νὰ λεχθῇ ἐδῶ ὅτι δὲν ἀρκεῖ μόνον ὁ προσωπικὸς λόγος, ἡ φυσικὴ στοργὴ τοῦ δημιουργοῦ πρὸς τὸ ἴδιον δημιούργημα, διὰ νὰ ἐξηγήσῃ τὸ βαθὺ αὐτὸ αἴσθημα τῆς ἀγάπης τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸς τὴν Ὀργάνωσιν. Πέραν τοῦ αἰσθήματος αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι τόσον φυσικὸν εἰς πάντα πολίτην καὶ ἀκόμη περισσότερον εἰς ἕνα ἡγέτην Λαοῦ, τοῦ αἰσθήματος τῆς προσδέσεως πρὸς τὴν νεότητα τοῦ Ἔθνους ὡς ὑπόσχεσιν τῆς συνεχείας του καὶ ὡς ἐλπίδα τῆς ἐπαύριον, ὀφείλομεν νὰ διακρίνωμεν καὶ νὰ τιμῶμεν τὴν ἀπωτέραν ἔφεσιν τοῦ Ἀρχηγοῦ, ὁ ὁποῖος γνωρίζει ὅτι ἀγωνιζόμενος καὶ μοχθῶν διὰ τὴν στερέωσιν τῆς ὀργανώσεως τῶν νέων, στερεώνει τὴν γέφυραν μεταβάσεώς πρὸς τὸ μέλλον καὶ ἀσφαλίζει ὁλόκληρον τὴν ἐθνικήν του δημιουργίαν εἰς τὴν συνέχειαν καὶ τὴν διάρκειαν. Ἀλλ' ἀκόμη καὶ δι' ἕνα ἄλλον, εἰδικῶς ἑλληνικὸν λόγον, ὁ Ἀρχηγὸς ἐκδαπανᾶται εἰς φροντίδα καὶ εἰς μέριμναν καὶ εἰς πρόνοιαν διὰ τὴν νεότητα. Διότι ζήσας ὁ ἴδιος τὰς θλίψεις, τὰς ἀπογοητεύσεις καὶ τὰς πικρίας καὶ τὰς ταπεινώσεις τῆς ἐθνικῆς χθὲς καὶ γνωρίζων πόσον βαθειὰ ἐχαράχθησαν εἰς τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων τῆς παρερχομένης γενεᾶς αἱ θλίψεις καὶ αἱ πικρίαι καὶ αἱ ταπεινώσεις ἐκεῖναι, ἐννοεῖ νὰ προφυλάξῃ τὴν νεότητα ἀπὸ τοὺς ἐπηρεασμούς των καὶ νὰ τὴν παραδώσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὴν αὔριον λυτρωμένην ἀπὸ τὰ πάθη καὶ ἀπὸ τὰ σφάλματα τοῦ παρελθόντος, στερεῶς ἡνωμένην καὶ ἀδέσμευτον ἀπὸ κάθε θλιβερὰν ἀνάμνησιν, διὰ νὰ εἶναι αἱ ἡμέραι της γεμᾶται ἀπὸ τὴν χαρὰν τῆς ἑνότητος καὶ ἡ ζωή της πλουσία ἀπὸ τὴν δύναμιν ποὺ χαρίζει ἡ ἑνότης καὶ τὸ θάρρος της μέγα καὶ ἡ αὐτοπεποίθησίς της ἀπέραντος.

Διὰ τοὺς νέους, διὰ τὴν Ὀργάνωσιν ποὺ πηγαίνει νὰ συμπεριλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους της ὁλόκληρον τὴν νεότητα τοῦ Ἔθνους, ἡ νέα αὐτὴ ἐκδήλωσις τῆς στοργῆς, τῆς μερίμνης καὶ τῆς προνοίας τοῦ Ἀρχηγοῦ, δημιουργεῖ νέας ὑποχρεώσεις. Ὄχι μόνον ὑποχρεώσεις μείζονος ὑπακοῆς εἰς τὰ κελεύσματα καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Ἀρχηγοῦ, ἀλλὰ κάτι πολὺ πολὺ περισσότερον. Ὑποχρεώσεις δημιουργικῆς ἀσκήσεως τῆς ὑπακοῆς αὐτῆς. Καὶ ὅταν λέγωμεν δημιουργικὴν ἄσκησιν ὑπακοῆς, ἐννοοῦμεν τὴν ἄσκησιν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ νέοι καὶ τὰ κορίτσια τῆς Ἑλλάδος, οἱ αὐριανοὶ ἄνδρες καὶ αἱ γυναῖκες τῆς Χώρας, θ' ἁμιλλῶνται εἰς ἐπίδοσιν καὶ ἐπίδειξιν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀρετῶν, ποὺ ἐλάμπρυναν καὶ κατέστησαν ἀνυπέρβλητον εἰς μεγαλεῖον καὶ εἰς δόξαν, μεταξὺ ὅλων τῶν ἐθνῶν τῆς γῆς, τὸ Ἑλληνικὸν Γένος.

τὰς γενεὰς ποὺ ἔρχονται καὶ ποὺ μαζὶ αἱ γενεαὶ αὐταὶ αἱ περασμέναι καὶ αἱ ἐπιγινόμεναι, μὲ τὰ ὑλικὰ ἀλλὰ πρὸ παντὸς μὲ τὰ ἠθικὰ ἀγαθὰ ποὺ παρήγαγον καὶ συνεσώρευσαν, ἀπαρτίζουν τὸ μέγα καὶ συνεχὲς καὶ αἰώνιον ὄν, τὸ Ἔθνος, ἐκτὸς τοῦ ὁποίου ἀποχρωματίζεται, χάνει τὴν αὐθεντικήν του ὀντότητα καὶ αὐθυπαρξίαν καὶ ἐξαφανίζεται ὁ ἄνθρωπος.

Οἱ ἐργαζόμενοι Ἕλληνες, μὲ τὰς πρωτοφανεῖς διὰ τὴν Χώραν μας εἰς ἑορταστικὴν πνοὴν καὶ ἐνθουσιασμὸν ἐκδηλώσεις τῆς 1ης Μαΐου, αὐτὴν των τὴν σοφὴν διαίσθησιν καὶ κατανόησιν διεδήλωσαν καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν ἔδωσαν νέαν βεβαίωσιν τῆς πίστεώς των, ὅτι ὑπὸ τὸ Ἐθνικὸν Κράτος, ὡς ἐξελίσσεται καὶ διαμορφοῦται ἀπὸ τῆς Αὐγουστιανῆς Μεταβολῆς, ἡ Χώρα αὐτή, ποὺ ὑπῆρξε πηγὴ ὅλων τῶν τελειοτήτων, βαδίζει σταθερῶς, ἐκτὸς πάσης οὐτοπίας καὶ χιμαίρας, ἐκτὸς πάσης ὑλιστικῆς καὶ μηχανικῆς ἑρμηνείας τοῦ κόσμου, μὲ τὸ ἰδικόν της πνεῦμα, πνεῦμα ἀγάπης καὶ ἀνθρωπίνης κατανοήσεως καὶ σεβασμοῦ, ν' ἀνεύρῃ καὶ νὰ πραγματοποιήσῃ τὴν μορφὴν μιᾶς τελειοτέρας ἀνθρωπίνης κοινωνίας.

Στὸ περιθώριον

«ΠΡΟΝΟΕΙΝ»

Ἡ Ὀργάνωσις διὰ σειρᾶς διαταγῶν της ἔχει καθορίσει τὴν τάξιν τῶν συγκεντρώσεων τῶν νέων κατὰ τὰς παρατάξεις τῶν ἑορτῶν καὶ τελετῶν καὶ ἔχει δώσει ὅλας τὰς λεπτομερείας τῆς ἐποπτείας καὶ τῶν φροντίδων τῶν ἡγητόρων, διὰ τὴν πρόληψιν παντὸς γεγονότος, τὸ ὁποῖον θὰ ἠδύνατο νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς ἀταξία ἢ μικροατύχημα. Πλέον ὅμως τῶν διαταγῶν καὶ τῶν συστάσεων παίζει σπουδαιότατον ρόλον ἡ πρωτοβουλία τοῦ ἡγήτορος, ἡ ὁποία πρέπει νὰ ἀσκηθῇ.

Αἱ φροντίδες τῶν βαθμοφόρων καὶ αἱ ἄμεσοι εὐθῦναι των εἶναι νὰ π ρ ο λ α μ β ά ν ο υ ν πᾶν ἀπρόοπτον καὶ δεδομένου ὅτι δὲν εἶναι μόνον βαθμοῦχοι ἀλλὰ καὶ πατέρες καὶ παιδαγωγοὶ καὶ διδάσκαλοι των καθ' ἃς ὥρας οἱ Νέοι εὑρίσκονται ὑπὸ τὰς διαταγάς των, ὀφείλουν ὡς τοιοῦτοι καὶ νὰ συμπεριφέρωνται, ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ ἔχουν ὑπ' ὄψιν ὅτι τὸ «διοικεῖν ἐστὶ προνοεῖν».

ΧΡΥΣΗ ΣΕΛΙΣ

Εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐκεῖ ἐπιθεωρήσεως τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. Ἀλ. Κανελλοπούλου, συνέβη ἕνα δυστύχημα: Ἕνας Φαλαγγίτης, σπεύδων νὰ παρευρεθῇ ἐγκαίρως εἰς τὰς τάξεις του, κατέπεσεν ἀπὸ ἱκανοῦ ὕψους μετὰ τοῦ ποδηλάτου του εἰς τὸ βάθος ἑνὸς ποταμοῦ, τραυματισθεὶς θανασίμως. Ὁ τραυματίας μετεφέρθη ἀμέσως πρὸς νοσηλείαν ἐντὸς τῆς πόλεως καὶ ἄφθοναι αἱ ἰατρικαὶ φροντίδες τοῦ παρεσχέθησαν. Μεταξὺ τῶν ἄλλων διετάχθη ἡ μετάγγισις αἵματος. Καὶ ὁ ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς παραστὰς εἰς τὸν τόπον τοῦ δυστυχήματος Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος καὶ παρακολουθῶν μετὰ συγκινήσεως τὴν περιπέτειαν τοῦ ἀτυχοῦς μικροῦ συναγωνιστοῦ του, ἄνευ δισταγμοῦ προσεφέρθη διὰ τὴν αἱματοδοσίαν. Ἡ ἔλλειψις ὅμως συγγενείας αἵματος μεταξὺ αἱματοδότου καὶ τραυματίου δὲν ἐπέτρεψε τοῦτο.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ φέρομεν εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, μολονότι γνωρίζομεν ὅτι θὰ προσκρούσωμεν εἰς τὴν ἐγνωσμένην ταπεινοφροσύνην τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου.

Γεγονότα ὅμως καὶ παραδείγματα τοιαῦτα τῶν ὑψηλῶν ἀρχῶν καὶ τῶν κατ' ἐξοχὴν Ἑλληνικῶν ἀρετῶν, τὰ ὁποῖα διέπουν τὴν Ε. Ο. Ν., νομίζομεν ὅτι δὲν πρέπει νὰ παραμένουν εἰς τὴν σκιάν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἔδειξεν εἰς ὅλους ἕως ποῦ πρέπει νὰ φθάνῃ ἡ αὐτοθυσία καὶ ὁ ἀλτρουϊσμὸς τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν Ὀργάνωσιν, εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ὁποίας διὰ τοῦ παραδείγματός του ἐνέγραψε μίαν ἀκόμη χρυσῆν σελίδα.

Η ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΤΟΥ Κ. Ε. κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ
ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΠΟΥΔΑΣΤΑΣ ΤΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Καὶ τώρα εἰς τὴν περίοδον συντάξεως ἀντιμετωπίζομεν τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἐντάξεως, τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ διοικητικοῦ καὶ ὀργανωτικοῦ μας συστήματος, τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς Ἐπιτελικῆς Διοικήσεώς μας. Ἀντιμετωπίζομεν ἀκόμη τὸ ἐνδεχόμενον τῆς δημιουργίας δύο περιοδικῶν ἀντὶ ἑνός. Δηλαδὴ τοῦ ἑνὸς μὲ καθαρῶς θεωρητικὴν ὕλην καὶ τοῦ ἄλλου μὲ ἐλαφροτέραν. Προκηρύσσομεν διαγωνισμοὺς ποιητικοὺς καὶ μουσικοὺς διὰ νὰ τονώσωμεν τὴν Ἐθνικὴν καλλιτεχνικὴν δημιουργίαν. Ἐδημιουργήσαμεν καὶ προβλέπομεν τὴν κατὰ τρόπον πληρέστερον ὁλοκλήρωσιν τῆς ἐργασίας διὰ τὴν Ἰδεολογικὴν καὶ τὴν Πολιτικὴν διαφώτισιν. Προβλέπομεν τὴν ἵδρυσιν Σχολῶν Μονίμων Στελεχῶν καὶ Σχολῶν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως. Ἐπεξετείναμεν τὰς ἰδεολογικὰς διαλέξεις διὰ τὸ κοινὸν εἰς τὰς κυριωτέρας πόλεις τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιδιώκομεν τὴν καλλιέργειαν καὶ τὴν δημιουργίαν εἰδικοτήτων καὶ τοῦτο διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐξεύρωμεν καὶ νὰ βοηθήσωμεν κάθε ἰδιοφυΐαν καὶ κάθε ταλέντο, διὰ νὰ δυνηθῶμεν νὰ δημιουργήσωμεν ἕνα σύνολον ἀπὸ ἄτομα συνειδητά, τὰ ὁποῖα νὰ ἔχουν ἕκαστον καλλιέργειαν ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιοφυΐαν τους καὶ ὄχι ἕνα σύνολον, τὸ ὁποῖον νὰ ἀποτελῆ μίαν ἀγέλην.

Ἔχομεν βαθυτάτην συνείδησιν τοῦ γεγονότος, ὅτι διὰ τὴν Ἑλληνικὴν ὕπαιθρον ἡ Ἐθνικὴ Ὀργάνωσις Νεολαίας ἀποτελεῖ ἕνα στοιχεῖον ἀνυψώσεως τοῦ ἐπιπέδου τῆς ζωῆς καὶ προόδου καὶ ἕνα στοιχεῖον, τὸ ὁποῖον ἀποφασιστικὰ ὠθεῖ πρὸς τὴν δημιουργίαν τοῦ Τρίτου Ἑλληνικοῦ Πολιτισμοῦ κατὰ ὅλως ἐξαιρετικὸν τρόπον.

Συγχρόνως ἐπιδιώκομεν τὴν ἀνέγερσιν ἰδιοκτήτων κτιρίων καὶ τὴν δημιουργίαν ἰδιαιτέρας ζωῆς μέσα εἰς τὴν Ὀργάνωσιν. Ἐπιδιώκομεν ἐπίσης τὴν δημιουργίαν ἐπαγγελματικῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ προσανατολισμοῦ, τὸν πλήρη τεχνικὸν ἐφοδιασμὸν τῆς Ὀργανώσεως, τὴν βαθυτάτην τόνωσιν τοῦ αἰσθήματος τῆς ἀλληλεγγύης καὶ ὅσα ἄλλα ἐξετέθησαν κατὰ τρόπον λεπτομερῆ εἰς τὴν Πρώτην Διάσκεψιν τῶν Περιφερειακῶν Διοικητῶν. Μὲ τὸν ἴδιον πάντοτε ρυθμὸν καὶ ἀκόμα πιὸ ἐντατικὰ πρέπει νὰ συνεχίσωμεν τὸ ἔργον.

Ὑπάρχουν αἱ ἄρισται τῶν προϋποθέσεων καὶ οἱ ἄριστοι τῶν οἰωνῶν, καὶ ἡ Διοίκησις τῶν Ἀνωτάτων Σχολῶν πρέπει εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν ὁπωσδήποτε νὰ εὑρίσκεται εἰς τὴν πρωτοπορίαν. Αἱ βασικαὶ προϋποθέσεις διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μας εἶναι ἡ μαχητικότης μας, ἡ ἀγωνιστικὴ διάθεσις, εἶναι ἀκόμα ἡ πίστις ἡ ἐνεργός μας καὶ μὲ ἀπόλυτον συνέπειαν πρὸς τὴν ἰδεολογίαν μας, εἶναι ὁ φανατισμός μας, τὸ πάθος ἀκόμα καὶ ἡ τρέλλα μας γιὰ τὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκομε καὶ εἴμεθα συνειδητοὶ φορεῖς ἀγῶνος καὶ φορεῖς ἰδέας, τῆς Ἰδέας τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἄλλη προϋπόθεσις εἶναι νὰ ἐννοήσουν οἱ βαθμοφόροι ὅτι ὀφείλουν νὰ εἶναι ζωντανὰ παραδείγματα τῆς Φαλαγγιτικῆς Ἀρετῆς, συναισθανόμενοι τὰς εὐθύνας των καὶ τὴν βαρυτάτην ἀποστολήν, ποὺ ἑκουσίως καὶ ἀξιολογικὰ ἀνέλαβαν. Χρειάζεται ἐπὶ πλέον ἀπόλυτος πίστις καὶ ἀλληλεγγύη μεταξὺ ὅλων τῶν μελῶν τῆς Ὀργανώσεως.

Καὶ ἀκόμη μία προϋπόθεσις εἶναι ἡ πίστις, ἡ ἀπόλυτος, ἡ πίστις ἡ τυφλὴ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ.

Μέσα εἰς ὅλα αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα εἶναι εὐνόητον πῶς περιέχεται καὶ ἡ ἔννοια καὶ ἡ ἰδέα τῆς προσηλώσεως παντοῦ καὶ πάντοτε στὸ Καθῆκον. Καὶ μὲ αὐτὸ ἔρχομαι εἰς τὸν δεύτερον λόγον, διὰ τὸν ὁποῖον σᾶς ἐκάλεσα ἐδῶ ἀπόψε.

Σᾶς ἐκάλεσα διὰ νὰ μπορέσω νὰ σᾶς πῶ πόσον ὑπερήφανοι πρέπει νὰ εἶσθε καὶ πόσην χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν πρέπει νὰ αἰσθάνεσθε, ἀλλὰ καὶ πόσην χαρὰν καὶ ἱκανοποίησιν αἰσθάνεται καὶ ὁ Ἀρχηγός, διότι κατωρθώσατε εἰς τὰς 25 Μαρτίου νὰ πραγματοποιήσητε τὴν «Ἡρωϊκὴν Παρέλασιν».

Ἡ παρέλασις αὐτή, ὅσην ταλαιπωρίαν καὶ ἂν συνεπήγετο, δὲν ἀποτελεῖ γεγονὸς ἐξάρσεως, αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ἀλλ' ἀποτελοῦν γεγονὸς μεγίστης ἐξάρσεως τὰ συμπεράσματα ποὺ βγαίνουν ἀπὸ αὐτὴν τὴν παρέλασιν καὶ ὅσα αὐτὴ μαρτυρεῖ γιὰ ὅλους σας.

Καὶ μαρτυρεῖ κατὰ τὸν πλέον ἔκθαμβον καὶ κατηγορηματικὸν τρόπον ὅτι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ χρέους σας εἶσθε ἀπολύτως συνειδητοὶ καὶ ὅτι συνεπῶς καὶ ἡ πίστις σας πρὸς τὴν Ἰδεολογίαν σας καὶ αἱ ὑπηρεσίαι στὴν Ὀργάνωσι εἶναι καὶ αὐταὶ ἐντελῶς συνειδηταί. Διότι αὐτὴ ἡ ὕπαρξις βαθείας συνειδήσεως καὶ αὐτὴ ἡ προσήλωσις πρὸς τὸ καθῆκον εἶναι αὐτὰ ποὺ ἐγγυῶνται τὴν νίκην, ποὺ δὲν θὰ εἶναι νίκη δική μας, ἀλλὰ θὰ εἶναι νίκη τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἔτσι κατωρθώσατε νὰ γίνετε ἄξιοι νὰ γιορτάζετε αὐτοὺς ποὺ ἐλευθέρωσαν τὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ ἐδῶ πρέπει νὰ πῶ καὶ κάτι ἄλλο, δὲν ὑπῆρξε μονάχη της ἡ Δ.Α.Σ. Μαζὶ μὲ αὐτὴν εἴδομεν Σκαπανάκια, τὰ ὁποῖα ἦσαν μέχρι τὰ γόνατα στὸ νερὸ καὶ εἴδομεν παιδιὰ ποὺ ἦσαν διάβροχα, παιδιὰ τὰ ὁποῖα, ὅταν θὰ γύριζαν στὰ σπίτια τους τὰ βράδυα, εἶναι ζήτημα ἐὰν θὰ εἶχαν ἕνα κομμάτι ψωμὶ κι' ἕνα ζεστὸ πιοτὸ νὰ πιοῦν.

Μέσα εἰς τοὺς Σχηματισμούς μας εἶναι ζήτημα ἐὰν ὑπάρχουν 5, 6, 10, 100 ἔστω, ποὺ νὰ μποροῦσαν νὰ γυρίσουν πίσω σὲ ἕνα σπίτι ζεστὸ καὶ νὰ μπορέσουν νὰ κάμουν ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὴν ὑγεία τους. Τὰ ἄλλα ἦσαν παιδιὰ τὰ ὁποῖα κατώρθωσαν, ἐνῷ δὲν εἶχαν ψωμὶ γιὰ νὰ χορτάσουν καὶ φωτιὰ γιὰ νὰ ζεσταθοῦν, νὰ χορτάσουν μὲ τὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος καὶ νὰ θερμαίνωνται ἀπὸ τὴν φωτιὰ τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ μόνον αὐτά; Φάνηκε καὶ κάτι ἄλλο πρωτοφανὲς εἰς τὰ χρονικά, ὅσον πρωτοφανὴς εἰς τὰ χρονικὰ εἶναι καὶ ἡ δημιουργία τῆς 4ης Αὐγούστου. Μαζὶ μὲ τὸν Σκαπανέα καὶ τὸν ἐργάτη εὑρίσκοντο ὁ Βασιλεύς, ὁ Διάδοχος, ὁ Ἀρχηγὸς καὶ εἴδομεν ἕναν ἄνθρωπο πολὺ μεγαλειτέρας ἡλικίας ἀπὸ τὴν ἰδικήν μας, τὸν Ἀρχηγόν μας, νὰ τοῦ δίδουν μέσα προφυλακτικὰ τῆς βροχῆς καὶ αὐτὸς νὰ ἀρνῆται μὲ ἀγανάκτησιν, ἐπειδὴ τὰ παιδιά του καὶ οἱ ἐργάται του ὑπέφεραν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνάγλυφος εἰκὼν τῆς ψυχῆς τοῦ

᾿Αρχηγοῦ. Αὐτὴ εἶναι ἐπίσης ἡ ἀπόδειξις τῆς ἐργασίας, ποὺ γίνεται στὴ Νέα Γενεά, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπόδειξις τοῦ πῶς πιστεύει αὐτὴ ἡ γενεά. Καὶ εἶναι ἀκόμη τὸ τρανώτερο δεῖγμα τοῦ ἔργου τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ ὁποῖον κατώρθωσε νὰ ἐπιφέρῃ μίαν ἑνότητα, μίαν ἑνότητα ἀπόλυτον ἐν παντί. Καὶ τὴν ἑπομένην ἠκούσαμεν παράπονα. ᾿Εὰν τὰ παράπονα αὐτὰ προήρχοντο ἀπὸ δειλίαν, τότε ἁπλῶς λυπούμεθα ἐκείνους ποὺ μᾶς λυποῦνται, ἐπειδὴ ὑποφέραμε γιὰ τὴν ῾Ελλάδα καὶ τὴν ᾿Ιδεολογίαν μας. ᾿Εὰν προήρχοντο τὰ παράπονα αὐτὰ ἀπὸ στοργήν, τότε εἴμεθα εὐγνώμονες διὰ τὴν στοργὴν αὐτήν, διότι ἀλλοίμονον ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ στοργὴ τῶν γονέων διὰ τὰ παιδιά των. ᾿Αλλὰ μπορούσαμε ν᾿ ἀπαντήσουμε ὅτι δὲν ἀναγνωρίζομεν δικαίωμα νὰ παραπονῆται ἡ ὑπάρχουσα γενεὰ διότι ἡ νέα γενεὰ βράχηκε μὲ μερικὲς σταγόνες βροχῆς στὴν ἐκτέλεσι τοῦ καθήκοντος, ὅταν αὐτὴ ἡ παραπονουμένη γενεὰ ἐπὶ δέκα ὁλόκληρα ἔτη ἐλούετο στὸ αἷμα της γιὰ νὰ δοξάσῃ καὶ νὰ μεγαλώσῃ τὴν ῾Ελλάδα.

Δὲν ἀνεχόμεθα οὔτε ἐπὶ στιγμὴν νὰ μᾶς λέγουν ὅτι δὲν δυνάμεθα νὰ βαστάξωμεν, διὰ τὴν ῾Ελλάδα καὶ διὰ τὴν 4ην Αὐγούστου, τὸν Βασιλέα καὶ τὸν ᾿Αρχηγόν μας, δέκα σταγόνες βροχῆς τὴν στιγμὴν ποὺ ὡρκίσθημεν ὅτι διὰ τὰ πράγματα αὐτὰ εἴμεθα ἕτοιμοι νὰ δώσωμεν καὶ τὴν ζωήν μας ἀκόμη. ᾿Αλλὰ ὑπῆρξαν καὶ παράπονα ἄλλων ἀνθρώπων διὰ τὰ παιδιὰ τὰ ὁποῖα ὑπέφερον. Καὶ πρῶτ᾿ ἀπ᾿ ὅλα δὲν δίδουμε τὸ δικαίωμα σὲ κανέναν ἄνθρωπο ἐπὶ τῆς γῆς νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ παιδιὰ τὰ δικά μας τὰ ἀγαποῦν περισσότερον αὐτοὶ παρ᾿ ὅ,τι τὰ ἀγαπᾷ ἡ μάννα τους ἡ ῾Ελλάς, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ ἡ ᾿Εθνικὴ ᾿Οργάνωσις Νεολαίας, οὔτε δίδομεν τὸ δικαίωμα σὲ κανένα νὰ ἰσχυρίζεται ὅτι ἐνδιαφέρεται γιὰ μᾶς περισσότερον ἀπὸ ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδημιούργησεν, ἀπὸ τὸν Γιάννη Μεταξᾶ. Λοιπὸν αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι παραπονοῦνται εἶναι αἰώνιαι Κασσάνδραι. Εἶναι οἱ ἴδιοι ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἐπόθησαν νὰ καταστραφῇ ἡ ῾Ελληνικὴ ἐσοδεία, ἐλπίζοντας νὰ ζημιωθῇ ἡ 4η Αὐγούστου. Εἶναι οἱ ἴδιοι δηλαδὴ ἄνθρωποι ποὺ τοὺς ἀνεφέραμεν προηγουμένως, εἶναι οἱ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἔχασαν τὸ ἐπάγγελμά των, ἔχασαν τὴν ἐκμετάλλευσιν, ἔχασαν τὴν ὡραίαν ἱστορίαν τοῦ νὰ δουλεύῃ ὁ ῾Ελληνικὸς Λαὸς καὶ νὰ τρῶνε αὐτοί. Βέβαια σὲ κάθε κοινωνία ὑπάρχουν κακοποιὰ στοιχεῖα, ἴσως καὶ στὸν Παράδεισο νὰ ὑπάρχουν. Δὲν ξέρω, προσωπικὴν πεῖραν τοῦ πράγματος δὲν ἔχω, πάντως κακοποιὰ στοιχεῖα ὑπάρχουν παντοῦ. Τώρα βέβαια ἀξίζουν, ὅσον εἴπαμε καὶ προηγουμένως. ᾿Αξίζουν 3.60. Εἶναι 3 καὶ 60 καὶ ἀξίζουν τόσον. Εἶναι οἱ ἴδιοι αὐτοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι, ὅταν οἱ ἄλλοι ἔχυναν τὸ αἷμα των στὰ μέτωπα, αὐτοὶ ἐταξείδευον ἀνὰ τὰς Εὐρώπας. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, τὴν ἑπομένην τῆς παρελάσεώς μας τῆς 25ης Μαρτίου, εἶδαν κάτι τι περιεργότατο γι᾿ αὐτούς. Εἶδαν νὰ κυκλοφοροῦν στοὺς δρόμους μὲ στολὲς Φαλαγγῖτες, Φαλαγγίτισσες, Σκαπανεῖς καὶ Σκαπάνισσες. ᾿Ενόμιζαν ὅτι εἴχαμε πνιγῆ ὅλοι μας καὶ ὅτι εἶχαν γλυτώσει ἀπὸ αὐτὴν τὴν «μάστιγα» καὶ ὅταν εἶδαν ὅτι δὲν ἐξαφανιστήκαμε ὅλοι ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, τότε ἤρχισαν νὰ λέγουν, γιὰ νὰ παρηγοροῦνται, ὅτι ὡλιγοστέψαμε, ὅτι εἴχαμεν 200—500 νεκροὺς καὶ 2000 τραυματίας. Καὶ σᾶς λέγω ὅτι προχθὲς ἐπεσκέφθην τοὺς ἀρρώστους μας. Δηλαδὴ τὰ 10 παιδιά, ἐκ τῶν ὁποίων τὰ ἕξ ἦσαν ἄρρωστα ἀπὸ τὴν παρέλασιν καὶ τώρα πιθανὸν νὰ εἶναι ἐδῶ, γιατὶ εἶχαν γίνει σχεδὸν καλά. Καὶ εἶπαν ἀκόμη ὅτι ἡ ᾿Οργάνωσις δὲν ἐμερίμνησε καὶ δὲν ἐνδιεφέρθη τὴν ὥρα ποὺ ὁ μὲν ᾿Αρχηγὸς ἐπεστάτησε προσωπικῶς μέχρι τέλους, ἡ δὲ ᾿Οργάνωσις, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ ᾿Αρχηγοῦ, κατώρθωσε μέσα σὲ μιὰ ἡμέρα, μὲ τὴν Διοίκησιν ᾿Ανωτάτων Σχολῶν ἐπὶ κεφαλῆς, νὰ καταρτίσῃ συνεργεῖα ποὺ ἐπεσκέφθησαν ὅλα τὰ σπίτια τῶν συναγωνιστῶν καὶ τὰ ὁποῖα ὄχι μόνον ἠρεύνησαν ἂν εἶχε πάθει κανεὶς τίποτε, ἀλλὰ κατέγραψαν μάλιστα καὶ τὰς τυχὸν ἀτομικὰς ζημίας διὰ νὰ τὰς ἐπανορθώσῃ ἡ ᾿Οργάνωσις, καὶ τὰς ἑπομένας ἡμέρας ἐπισκεφθέντες ὅλους τοὺς Σχηματισμούς, διεπιστώσαμεν ἀκμαιότητα φρονήματος μεγαλειτέραν ἢ ποτὲ καὶ ἀπὸ τὶς συγκεντρώσεις δὲν ἔλειψε κανεὶς καὶ καμμιά.

Αὐτὴ ὑπῆρξεν ἡ ἀστοργία τῆς ᾿Οργανώσεως. ᾿Εν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς ἀνθρώπους αὐτούς, οἱ ὁποῖοι ηὔχοντο τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ πνιγοῦμε ὅλοι. Καὶ ἐπειδὴ βαρεθήκαμε 8.000.000 Λαὸς νὰ ἀκοῦμε 3 καὶ 60 ἀνθρώπους τὴ μιὰ φορὰ νὰ μᾶς λένε ὅτι θὰ καταστραφῇ ἡ ἐσοδεία μας, τὴν ἄλλη φορὰ ὅτι πνιγήκαμε καὶ νὰ περιμένουν τὴν πολιτική των σωτηρία ἀπὸ μιὰ βροχή, καὶ ἐπειδὴ βαρεθήκαμε διότι τέλος πάντων κανεὶς βαριέται καὶ τὰ ἀστεῖα ὅταν συνεχίζωνται, δι᾿ αὐτὸ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ τοῦ ψεύδους, οἱ ἄνθρωποι τῆς ἐκμεταλλεύσεως, οἱ ἄνθρωποι τοῦ μίσους καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἐμφυλίου σπαραγμοῦ, οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ θέσιν εἰς τὴν ἀναγεννωμένην Πατρίδα δὲν ἔχουν, παρὰ μόνον ἐὰν ἀποφασίσουν νὰ γίνουν ῞Ελληνες.

Καὶ πρέπει νὰ συντριβοῦν καὶ νὰ συντριβοῦν ἀπὸ ἡμᾶς, οἱ ὁποῖοι εἴμεθα ἡ μάχη ἐναντίον τῆς παρακμῆς, τὴν ὁποίαν ἔφεραν ἐκεῖνοι ἀκριβῶς, εἴμεθα ἡ μάχη κατὰ τοῦ ψεύδους, τὸ ὁποῖον ἐκυριάρχει μέσα εἰς τὴν ζωήν μας, τοῦ ψεύδους τοῦ κοινωνικοῦ, τοῦ ψεύδους τοῦ πολιτικοῦ καὶ τοῦ ἠθικοῦ, τοῦ ψεύδους τὸ ὁποῖον κατέλυσεν ὁ ᾿Ιωάννης Μεταξᾶς, ἐν ὀνόματι τοῦ ῾Ελληνικοῦ Λαοῦ. Καὶ στὴν προσπάθεια αὐτὴ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι ἔχετε μαζί σας ὁλόκληρον τὸν ῾Ελληνικὸν Λαὸν καὶ μισὸ ἑκατομμύριο συμπαραστάτας, ποὺ γρήγορα θὰ γίνουν ἕνα ἑκατομμύριο, δηλαδὴ τὸ σύνολο τῆς ῾Ελληνικῆς Νεολαίας. Μὴν ξεχνᾶτε ἐπίσης ὅτι μεταξὺ ὅλων σας πρέπει νὰ ὑπάρχῃ βαθύτατον τὸ αἴσθημα τῆς ἀλληλεγγύης, ὅπως καὶ ἡ ᾿Οργάνωσις ὡς σύνολον ἔχει βαθύτατον τὸ αἴσθημα τῆς ἀλληλεγγύης καὶ τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν καθένα σας καὶ εἰδικῶς μπορῶ νὰ πῶ ὅτι σὲ κάθε σας ἀνάγκη καὶ σὲ κάθε ἐπιδίωξί σας ἠθικὴ καὶ ὠφέλιμον θὰ εὕρετε, σπουδαστὲς καὶ σπουδάστριες, πάντοτε βοηθὸν καὶ συμπαραστάτην τὴν ᾿Οργάνωσιν. Καὶ ἐν τῷ πνεύματι αὐτῷ εἶμαι πανευτυχὴς ποὺ μπορῶ, κατ᾿ ἐξουσιοδότησιν τοῦ ᾿Αρχηγοῦ μας, νὰ σᾶς ἀναγγείλω ὅτι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἔτους ἡ ᾿Οργάνωσις θὰ προκηρύξῃ 100 ὑποτροφίες διὰ τὰ μέλη της μέσα εἰς τὰ Πανεπιστήμια καὶ ἄλλες ἀνάλογες μέσα στὰ Γυμνάσια. Πρέπει ἀκόμα νὰ ξέρετε ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ᾿Αρχηγὸς ἀπεφάσισεν ἅπαξ διὰ παντὸς νὰ ρυθμίσῃ τὸ ζήτημα, ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰς τὰς ὑποτροφίας τὰς νέας, καὶ τὸ ζήτημα τῶν παλαιῶν ὑποτροφιῶν, τῶν ὁποίων ἐπωφελεῖτο μέχρι τοῦδε ἐκεῖνος ποὺ εἶχε τὰ λεγόμενα μέσα. Τὰ μέσα μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου κατελύθησαν.

Ζητῶ ἀπὸ τοὺς Συναγωνιστάς, σπουδαστὲς καὶ σπουδάστριες, νὰ συνεχίσουν μὲ τὴν ἴδια ἔντασι τὸν ἀγῶνα. Καὶ νὰ κατορθώσουν ἀκόμη νὰ δώσῃ ὁ καθέ-

(῾Η συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 1000)

Ἀπὸ τὴ Βυζαντινὴ Ἐποποιΐα

ΜΕ ΤΟ ΝΙΚΗΦΟΡΟ ΦΩΚΑ

ὑπὸ : Μ. ΑΝ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἦσαν λοιπὸν ἁπλωμένα, πάνω σὲ πάγκους ὁλόγυρα, λινὰ καὶ μάλλινα καὶ μπαμπακερὰ γιὰ νὰ διαλέξῃ ὁ καθένας κατὰ τὸ γοῦστο του καὶ τὸ πουγγί του... κι' οἱ παραγυιοὶ τοῦ πραματευτῆ σκοτώνονταν πιὰ νὰ δείχνουν καὶ νὰ παινοῦν τὰ πραμάτεια τοῦ ἀφεντικοῦ τους. Σὰ μελίσσι βούϊζε τὸ μαγαζί.

Κάποτε κάποτε ἔφταναν κι' ἀρχόντισσες μὲ φορεῖα καὶ ἔβγαιναν παρακρατούμενες ἀπὸ τὶς βάγιες ποὺ τὶς συνώδευαν... Σήκωναν τὸ μακρύ τους φόρεμα ποὺ νὰ φαίνεται τὸ μεταξωτό τους καλλίγι[1] καὶ σκύβοντας λίγο καὶ πατῶντας στὶς μῦτες σὰν ἀσυνήθιστες ποὺ ἦταν νὰ περπατοῦν στὶς πλάκες καὶ δείλιαζαν, θαρρεῖς, μὴν κακοπάθουν.

Σ' αὐτὲς ἔτρεχε πιὰ ὁ ἴδιος ὁ κὺρ Κοσκινᾶς νὰ τὶς ὑποδεχτῆ διπλώνοντας στὰ δυὸ τὸ κορμί του μὲ σεβασμὸ καὶ βάζοντας τὸ δεξί του χέρι στὴ θέσι τῆς καρδιᾶς... «Ἂς καταδεχτῆ ἡ εὐγενεία σας νὰ περάσῃ», ἔλεγε, ἢ «Εἶμαι θαμπωμένος ἀπὸ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνει ἡ ἐκλαμπρότης σας!» Ὁ χαιρετισμὸς ἦταν πάντα ἀνάλογος μὲ τ' ὄνομα καὶ τὸ ἀξίωμα ποὺ τοῦ ψιθύριζε ἡ βάγια στ' αὐτί.

Τὶς ἀρχόντισσες ὁ κὺρ Κοσκινᾶς τὶς ὡδηγοῦσε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ μαγαζιοῦ ὅπου ἦταν ἐπίτηδες ἕνα ἰδιαίτερο διαμέρισμα... Ἐδῶ τὸ πάτωμα ἦταν στρωμένο μὲ χαλιά... Εἶχε πολυθρόνες ἀναπαυτικὲς μὲ μαξιλαράκια κεντημένα ἀπάνω καὶ σουπέδια[2]... Ἐπειδὴ τὸ φῶς ἦταν λιγοστό, γιατὶ τὸ πραματευτάδικο φωτιζότανε μονάχα ἀπὸ τὴν εἴσοδο, ἕνας πολυέλεος μὲ δέκα χοντρὲς λαμπάδες ἔκαιε ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ καὶ τέσσερα μεγάλα ἀσημένια πολυκάντηλα κρεμασμένα στὶς γωνιές. Ἀρχοντικὴ γαλήνη βασίλευε ἐκεῖ μέσα. Οἱ κυρᾶδες μόλις ἔμπαιναν ἀνασήκωναν τὸ διάφανο πέπλο καὶ ξεσκέπαζαν τὰ πρόσωπά τους τὰ βαμμένα μὲ περισσὴ τέχνη ἔτσι ποὺ νὰ φαίνωνται ἐκφραστικώτερα... Στὸ γλυκὸ φῶς τοῦ κεριοῦ ἔλαμπαν τὰ μακριὰ σκουλαρίκια τους, ὅλο πολύτιμα πετράδια καί, καθὼς κινοῦσαν ἤρεμα τὰ μακροδάχτυλα ἀρχοντικὰ χέρια, ντιντίνιζαν χαρούμενα τὰ βραχιόλια τους... Ὁ ἀέρας ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ μυρουδιὲς ποὺ ἔφτιαναν ἀπὸ βοτάνια λογῆς λογῆς στ' ἀρχοντικά τους κι' ἀνακάτευαν σύμφωνα μὲ μυστικὲς συνταγὲς σὲ τρόπο ποὺ καμμιὰ ἄλλη νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ὅμοια της..

Στοὺς τοίχους ἦσαν ἀραδιασμένες μεγάλες κασέλες σκαλισμένες καὶ ντουλάπες ἀπὸ κυπαρισσόξυλο γεμάτες ἀπὸ πολύτιμα ὑφάδια τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Δύσης. Γιατὶ μ' ὅλο ποὺ τὸ Βυζάντιο ἦταν ξακουστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμο γιὰ τὰ περίφημα ὑφαντουργεῖα του καὶ οἱ πραματευτάδες ἔφερναν κεντήματα καὶ μεταξωτὰ ἐκεῖθε σ' ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ κόσμου, οἱ ἀρχόντισσες προτιμοῦσαν φαίνεται τὰ ξένα μὲ τὸ νὰ εἶναι πιὸ σπάνια καὶ πιὸ ἀκριβά.

Ἔλεγε λοιπὸν ὁ κὺρ Κοσκινᾶς ξεδιπλώνοντας μπροστὰ στὰ πόδια τους τὴν πραμάτεια του:

— Καταδεχτῆτε νὰ ρίξετε μιὰ ματιὰ ἀρχόντισσά μου σὲ τοῦτο τὸ βλαττίν[3]. Δέστε τί χρῶμα. Σὰ χνουδᾶτο βερύκοκο! Τί κύματα! Τί ἀναλαμπές! Δὲ θὰ βρῆτε τ' ὅμοιό του οὔτε στὰ βλαττοπρατεῖα τῆς βασιλεύουσας... Κι' ἡ εὐγενεία σας, ἀρχόντισσά μου, ποὺ θέλει νὰ κάμῃ βῆλα γιὰ τὴν ἐκκλησιά, ἂς προσέξῃ τοῦτο τὸν Κυπριώτικο καμουχᾶ[4]. Δὲν ὑπάρχει ὁ καλύτερός του...

Ὅταν μπῆκε ἡ κυρὰ Σταύραινα μὲ τὸ Γρηγόρη ὅλα τὰ πρόσωπα στράφηκαν κατ' αὐτὴν κάπως παραξενεμένα.

Τί νὰ ἤθελε ἆρά γε ἡ γρηὰ τούτη ποὺ καθαρά, καθὼς ἔδειχνε ἀπὸ τὸ παρουσιαστικό της, ἦταν μαστόρισσα ἢ τὸ πολὺ πολὺ γυναῖκα μικροπραματευτῆ; Ὅσο γιὰ τ' ἀγόρι φαινόταν χωριατόπουλο.

Ὁ κὺρ Κοσκινᾶς ὡς τόσο τὴ γνώριζε γιατὶ ἦταν παληά του πελάτισσα· μὰ καὶ τοὺς νοικάρηδές της τοῦ σύσταινε καὶ τοὺς ξένους της στὰ μεγάλα πανηγύρια, ποὺ σὰ δὲν εὕρισκαν μέρος στοὺς ξενῶνες, ἀπὸ τὸν πολὺ κόσμο ποὺ μαζεύονταν, ἔπαιρναν ἀράδα τὰ σπίτια καὶ ζητοῦσαν φιλοξενία... Ἡ κυρὰ Σταύραινα λοιπόν, ποὺ ἦταν καλοδεχούμενη καὶ πρόσχαρη πάντα, τοὺς δέχονταν ὅλους κι' ἔτσι τύχαινε συχνὰ καὶ τὰ λιακωτά της ἀκόμα καὶ ἡ αὐλὴ νὰ γιομίζουν καὶ μάλιστα ἂν ἦταν καλοκαῖρι.

Ὁ κὺρ Κοσκινᾶς ἐξέθετε τὶς πραμάτειες του.

Μὲ πολὺ προθυμία γύρισε καὶ τῆς εἶπε:

— Ἂν οἱ παραγυιοί μου δὲν ἀδειάζουν νὰ περιποιηθοῦνε τὴν καλωσύνη σας, παρακαλῶ σας, περιμένετε μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ φτάσω ὁ ἴδιος γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅσο μπορῶ.

— Θαρρῶ πὼς τὰ ὑφάδια ποὺ ζητῶ βρίσκονται μόνο σὲ τοῦτα τὰ σεντούκια, εἶπε ἡ κυρὰ Σταύραινα δυνατώτερα κάπως ἀπ' ὅ,τι συνήθιζε...

Ἕνας λόγος ἀπὸ δῶ ἕνας ἀπὸ κεῖ, δὲν ἤθελε δὰ καὶ πολὺ ἡ καλὴ γυναῖκα, στὴν περίσταση μάλιστα τούτη πήγαινε γυρεύοντας, κι' ὅλο τὸ ἀρχοντολόϊ ἐκεῖ μέσα ἔμαθε καταλεπτῶς τὰ καθέκαστα.

Οἱ κυρᾶδες ἐνδιαφέρθηκαν τότε γιὰ τ' ἀρχοντόπουλο καὶ τὸ ρώτησαν ἡ καθεμιὰ κι' ἀπὸ κάτι. Τ' ὄνομα τοῦ πάτερ Εὐτύχιου καὶ οἱ πειρατὲς καὶ ἡ πυρκαϊὰ τοῦ δάσους καὶ ἡ φωτιὰ ποὺ λαμπάδισε ψηλὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀθωνίτη καὶ ἡ λέξη «θαῦμα, θαῦμα» πῆραν κι' ἔδωσαν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα.

Τὰ γραμμένα φρύδια ἔγιναν πιὸ καμαρωτὰ ἀπὸ τὴν ἔκπληξη καὶ τὰ χείλη στρογγύλεψαν καὶ ντιντίνισαν τὰ βραχιόλια καθὼς ἐκίνησαν τὰ μαλακά τους χέρια γιὰ νὰ σταυροκοπηθοῦν. Ἡ ἱστορία τούτη στὸν εἰρηνικὸ μυρωδᾶτο ἀγέρα τοῦ πραματευτάδικου φάνταξε σὰ νἄρχεται ἀπὸ ἕναν τόπο παραμυθένιο, ὅπου μέσα στὶς φλόγες χτυποῦνται μὲ μανία ἡρωϊκὲς μορφὲς καὶ ὁ ἀγῶνας τους εἶναι τόσο σημαντικός, ποὺ ἀκόμα καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος δίνει προσοχὴ καὶ δείχνει μὲ φανερὰ σημάδια κατὰ ποῦ κλίνει ἡ προτίμησή του.

Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ οἱ ἀρχόντισσες, σὰ νἆταν πιὰ δικιά τους ὑπόθεση, ἔδωσαν γνώμη πὼς νὰ πορευτῆ στὴν περίσταση τούτη ἡ κυρὰ Σταύραινα καὶ τί ν' ἀγοράσῃ, ἔτσι ποὺ καὶ τὸ σκοπό της νὰ καταφέρῃ καὶ νὰ μὴν ξοδέψῃ πολλὰ χρήματα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10

Φίλοι.

Τὴν ἄλλη Κυριακή, ὕστερα ἀπὸ τὴ λειτουργία, ἕνα ἀρχοντόπουλο χτυποῦσε τὴ χαλκοντυμένη πόρτα τοῦ πρωτοσπαθάριου κὺρ Γρηγορᾶ. Ἦτανε ντυμένο μὲ χάρη πολλὴ καὶ μέσα ἀπὸ τὸ ἐπιβαλτάριν[5], γιατὶ ὁ

1 Καλλίγια = παπούτσια, γενικὰ ὑπόδημα.
2 Σουπέδια = ὑποπόδια, μαξιλαράκια γιὰ ν' ἀκουμποῦν ἀπάνω τὰ πόδια τους.
3 Βλαττί(ον) = μεταξωτὸ ὕφασμα.
4 Καμουχᾶς = ὕφασμα ποὺ μεταχειρίζονταν γιὰ παραπετάσματα.
5 Ἐπιβαλτάριν = ἐπανωφόρι.

καιρὸς ἦταν κρύος, μ' ὅλο ποὺ εἶχε μπῆ ὁ 'Απρίλης, ξεχώριζες ἕνα καλοδεμένο κορμί. "Εδειχνε ὡς τόσο κάποια συγκίνηση τ'ἀρχοντόπουλο καὶ πότε πότε γύριζε καὶ κύτταζε στὸ ἀντικρυνὸ παράθυρο δυὸ πρόσωπα, τὴν κυρὰ Σταύραινα καὶ τὸν 'Αθανάσιο, ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν καὶ τὸν καμάρωναν, καθὼς φαινόταν δὰ ἀπὸ τὸ χαμογελαστό τους πρόσωπο.

'Ακούστηκαν γοργὰ βήματα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα κι' ὕστερα τὸ βαρύ της φύλλο μισάνοιξε καὶ πρόβαλε ἡ μορφὴ μιᾶς μεσόκοπης δούλας ποὺ κύτταξε μὲ περιέργεια.

— Τί θέλει ἡ ἀφεντιά σας; ρώτησε.

— Τὸν πρωτοσπαθάριο κὺρ Γρηγορᾶ.

— Τὸν γνωρίζεις;

—"Οχι, μὰ τὴν περασμένη Κυριακὴ ἔστειλε μήνυμα στὸ σπίτι ποὺ μένω νὰ περάσω ἀπὸ τ' ἀρχοντικό του.

'Η δούλα φάνηκε μιὰ στιγμὴ σὰ νὰ δίσταζε... Τὸν κύτταξε ἀπὸ τὸ κεφάλι ἴσα μὲ τὰ πόδια καὶ πάλι ξαναρώτησε:

— Μοῦ χαρίζει ἡ ἀφεντιά σου τ' ὄνομά της;

— Γρηγόρης Κομιτᾶς.

—"Α! εἶσαι τ'ἀρχοντόπουλο ποὺ μένει στὸ σπίτι τῆς κυρὰ Σταύραινας; 'Ορίστε... κι' ἄνοιξε ὁλότελα τὴν πόρτα.

'Ο Γρηγόρης βρέθηκε σὲ μιὰ αὐλὴ στρωμένη μὲ χρωματιστὰ βότσαλα βαλμένα μὲ τέχνη ἔτσι ποὺ παράσταιναν κύκλους καὶ τετράγωνα μεγάλα καὶ κλαδιὰ μὲ φύλλα ποὺ περιπλέκονταν ἀνάμεσα στὰ γεωμετρικὰ σχήματα καὶ παρουσίαζαν μιὰ εὐχάριστη καὶ πρόσχαρη ὄψη. Θαρροῦσες πὼς ἦταν ἴσκιοι ἀπὸ φυλλωσιὲς δέντρων ποὺ ἔπεφταν ἀνάλαφροι στὰ βότσαλα τῆς αὐλῆς καὶ περίμενες μὲ τὸ πρῶτο ἀεράκι νὰ ζωντανέψουν καὶ νὰ κινηθοῦνε.

Στὴ μέση ἦταν μιὰ στέρνα κι' ἕνα μαρμάρινο λιοντάρι ποὺ κύτταζε μὲ ἄγρια θωριὰ κατὰ τὴν πόρτα ἀπὸ τ' ἀνοιχτό του στόμα χυνόταν τὸ νερὸ μὲ ἥσυχο τραγούδισμα σὰ νὰ κρατοῦσε τὸ ἴσο στὰ κελαδητὰ τῶν πουλιῶν. Στὸ βάθος τῆς αὐλῆς κι' ἀνατολικὰ σηκώνονταν τὸ παλάτι σὲ δυὸ φτεροῦγες τρίπατο μεγαλόπρεπο. Κισσοὶ κι' ἀγιοκλήματα ἀνέβαιναν ἀπὸ τὶς κολῶνες ὡς ἐπάνω στὴ στέγη καὶ γιασεμιὰ καὶ ἀγριοροδονιὲς στολίζανε μὲ ἄσπρα καὶ κόκκινα καὶ κίτρινα ἀστεράκια τὴν πράσινη μονότονη φυλλωσιά τους. Δυτικὰ τὸ περιβόλι μὲ τ' ἀψηλὰ δέντρα, κυπαρίσσια ὁλόγυρα καὶ καρπερὰ στὴ μέση. Τέτοια ἦταν ἡ μυρουδιὰ ποὺ χυνόταν ὁλοῦθε ποὺ ἀθελά σου στεκόσουν νὰ πάρης βαθειὰ ἀνάσα καὶ νὰ χαρῇς τὴν πρόσχαρη γαλήνη τοῦ τόπου.

'Η δούλα μπροστὰ καὶ ὁ Γρηγόρης πίσω μπῆκαν σὲ μιὰ μεγάλη κάμαρα, ποὺ ἦταν νὰ ποῦμε σὰν προθάλαμος, πλακοστρωμένη ὡς τὴ μέση μὲ κάτι πλακάκια γυαλιστερὰ ζωηρόχρωμα, κι' ἀπὸ τὴ μέση καὶ πέρα σανιδωμένη μ' ἕνα κίτρινο διάφανο, θαρρεῖς, ξύλο... Βαρειὲς καρέκλες ἀπὸ τὸ ἴδιο ξύλο σκαλισμένο ἦσαν σύρριζα στοὺς τοίχους σὰν ἐκεῖνες ποὺ ἔχουν οἱ ἡγούμενοι.

('Ακολουθεῖ)

ΤΟ ΑΥΡΙΑΝΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχεται ὁ 'Ιησοῦς εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Σιχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν 'Ιακὼβ 'Ιωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. ῏Ην δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ 'Ιακώβ. 'Ο οὖν 'Ιησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ. "Ωρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη. "Ερχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ. Λέγει αὐτῇ ὁ 'Ιησοῦς· δός μοι πιεῖν. Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι. Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ Σαμαρεῖτις· πῶς σὺ 'Ιουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πιεῖν αἰτεῖς, οὔσης γυναικὸς Σαμαρείτιδος; Οὐ γὰρ συγχρῶνται 'Ιουδαῖοι Σαμαρείταις. 'Απεκρίθη 'Ιησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· εἰ ᾔδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι, δός μοι πιεῖν, σὺ ἂν ᾔτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκεν ἄν σοι ὕδωρ ζῶν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν; Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν 'Ιακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ; 'Απεκρίθη ὁ 'Ιησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου διψήσει πάλιν· ὃς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἁλλομένου εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή· Κύριε, δός μοι τοῦτο τὸ ὕδωρ, ἵνα μὴ διψῶ μηδὲ ἔρχωμαι ἐνθάδε ἀντλεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ 'Ιησοῦς· ὕπαγε φώνησον τὸν ἄνδρα σου καὶ ἐλθὲ ἐνθάδε. 'Απεκρίθη ἡ γυνὴ καὶ εἶπεν· οὐκ ἔχω ἄνδρα. Λέγει αὐτῇ ὁ 'Ιησοῦς· καλῶς εἶπας ὅτι ἄνδρα οὐκ ἔχω· πέντε γὰρ ἄνδρας ἔσχες, καὶ νῦν ὃν ἔχεις οὐκ ἔστι σου ἀνήρ· τοῦτο ἀληθὲς εἴρηκας. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, θεωρῶ ὅτι προφήτης εἶ σύ. Οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν· καὶ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐν 'Ιεροσολύμοις ἐστὶν ὁ τόπος ὅπου δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῇ ὁ 'Ιησοῦς· γύναι, πίστευσόν μοι ὅτι ἔρχεται ὥρα ὅτε οὔτε ἐν τῷ ὄρει τούτῳ οὔτε ἐν 'Ιεροσολύμοις προσκυνήσετε τῷ Πατρί. 'Υμεῖς προσκυνεῖτε ὃ οὐκ οἴδατε, ἡμεῖς προσκυνοῦμεν ὃ οἴδαμεν· ὅτι ἡ σωτηρία ἐκ τῶν 'Ιουδαίων ἐστίν. 'Αλλ' ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστίν, ὅτε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ προσκυνήσουσι τῷ Πατρὶ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ· καὶ γὰρ ὁ Πατὴρ τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν. Πνεῦμα ὁ Θεός, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν. Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα. Λέγει αὐτῇ ὁ 'Ιησοῦς· ἐγώ εἰμι ὁ λαλῶν σοι. Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε, τί ζητεῖς; "Η, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς; 'Αφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνὴ καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις· δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός; 'Εξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

'Εν δὲ τῷ μεταξὺ ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ λέγοντες· 'Ραββί, φάγε. 'Ο δὲ εἶπεν αὐτοῖς· ἐγὼ βρῶσιν ἔχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε. "Ελεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· μή τις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν; Λέγει αὐτοῖς ὁ 'Ιησοῦς· ἐμὸν βρῶμά ἐστιν ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον. Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; 'Ιδοὺ λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν καὶ θεάσασθαι τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη. Καὶ ὁ θερίζων μισθὸν λαμβάνει καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ καὶ ὁ θερίζων. 'Εν γὰρ τούτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων καὶ ἄλλος ὁ θερίζων. 'Εγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε. 'Εκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, μαρτυρούσης ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα. 'Ως οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολλῷ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ, τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Χριστός.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἦλθεν ὁ 'Ιησοῦς εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας, τὴν λεγομένην Σιχάρ, κοντὰ στὸν ἀγρὸ ποὺ ἔδωσε ὁ 'Ιακὼβ εἰς τὸν υἱόν του 'Ιωσήφ. ῏Ητο δὲ ἐκεῖ ἡ πηγὴ τοῦ 'Ιακώβ. 'Ο 'Ιησοῦς, λοιπόν, κουρασμένος ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκάθησε πλησίον τῆς πηγῆς. ῏Ητο δὲ περίπου ἕξη ἡ ὥρα, ὅταν ἦλθεν ἐκ τῆς Σαμαρείας κάποια γυνή, γιὰ νὰ βγάλῃ νερό. Δῶσε μου νὰ πιῶ, λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ 'Ιησοῦς, διότι οἱ μαθηταί του εἶχον ὑπάγει εἰς τὴν χώραν διὰ νὰ ἀγοράσουν τροφάς. Λέγει λοιπὸν πρὸς αὐτὸν ἡ Σαμαρεῖτις γυναῖκα: Πῶς ἐσύ, ἐνῷ εἶσαι 'Ιουδαῖος, ζητεῖς νὰ πιῇς ἀπὸ μένα, ποὺ εἶμαι γυναῖκα Σαμαρεῖτις, ἀφοῦ οἱ 'Ιουδαῖοι μὲ τοὺς Σαμαρείτας δὲν ἔχουν καμμίαν σχέσιν; Καὶ ὁ 'Ιησοῦς ἀπαντῶν τῆς εἶπε: 'Εὰν ἤξερες τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ λέγει, δός μοι νὰ πίω, σὺ θὰ ἐζήτεις παρ' αὐτοῦ καὶ θὰ σοῦ ἔδιδε ὕδωρ ζωῆς. 'Η δὲ γυνὴ λέγει πρὸς αὐτόν: Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις (δοχεῖον ἀντλήσεως) καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ. 'Απὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς; Μήπως ἐσὺ εἶσαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα ἡμῶν τὸν 'Ιακώβ, ὁ ὁποῖος μᾶς ἔδωσε τὸ φρέαρ καὶ ἔπιεν ἀπ' αὐτὸ καὶ αὐτὸς καὶ οἱ υἱοί του καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;

'Ο δὲ 'Ιησοῦς εἶπε πρὸς αὐτήν: 'Ο καθεὶς ποὺ πίνει ἀπὸ τὸ ὕδωρ αὐτὸ θὰ διψάσῃ καὶ πάλιν. "Οποιος ὅμως πιῇ ἀπὸ τὸ ὕδωρ ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγώ, δὲν θὰ διψάσῃ οὔτε εἰς ἕνα αἰῶνα, ἀλλὰ θὰ γίνῃ ἐντός του τὸ ὕδωρ αὐτὸ πηγὴ ὕδατος, ἡ ὁποία θὰ ἀναβλύζῃ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Λέγει τότε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή: Κύριε, δῶσε μου τὸ ὕδωρ αὐτό, γιὰ νὰ μὴ διψῶ καὶ νὰ μὴν ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ ἀντλῶ. 'Ο δὲ 'Ιησοῦς τῆς ἀπήντησε: "Υπαγε καὶ κάλεσε τὸν ἄνδρα σου νὰ ἔλθῃ ἐδῶ. Καὶ ἡ γυνὴ τοῦ ἀπήντησε: Δὲν ἔχω ἄνδρα. 'Ο δὲ 'Ιησοῦς τῆς εἶπε: Καλῶς εἶπες δὲν ἔχω ἄνδρα. Διότι ἐπῆρες πέντε ἄνδρας ἕως τώρα καὶ αὐτὸς τὸν ὁποῖον ἔχεις τώρα, δὲν εἶναι ἄνδρας σου.

Αὐτὸ ἀληθῶς τὸ λέγεις, τοῦ εἶπε ἡ γυνή. Κύριε, βλέπω ὅτι εἶσαι προφήτης· οἱ πατέρες μας προσκύνησαν ἐπάνω σ' αὐτὸ τὸ ὄρος καὶ σεῖς λέγετε ὅτι στὰ 'Ιεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ποὺ πρέπει νὰ προσκυνῶμεν. 'Ο δὲ 'Ιησοῦς τῆς λέγει: Γύναι, πίστεψέ με ὅτι ἔρχεται ἡ ὥρα ὅπου οὔτε εἰς τὸ ὄρος αὐτό, οὔτε στὰ 'Ιεροσόλυμα θὰ προσκυνήσετε τὸν Πατέρα. Σεῖς προσκυνεῖτε κάτι τὸ ὁποῖον δὲν ἠξεύρετε, ἐμεῖς προσκυνοῦμεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἠξεύρομεν. "Ερχεται ὅμως ὥρα — καὶ ἔφθασε — κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θὰ προσκυνήσουν τὸν πατέρα ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ. Διότι ὁ πατὴρ ἔτσι τοὺς θέλει αὐτοὺς ποὺ τὸν προσκυνοῦν. 'Ο Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ οἱ προσκυνοῦντες αὐτὸν πρέπει νὰ τὸν προσκυνοῦν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ. Λέγει τότε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή: 'Ηξεύρω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός. "Οταν ἔλθῃ ἐκεῖνος θὰ ἀναγγείλῃ εἰς ἡμᾶς τὰ πάντα. 'Ο δὲ 'Ιησοῦς τῆς λέγει: 'Εγώ, ὁ ὁμιλῶν πρὸς σὲ εἶμαι. Καὶ μόλις εἶπεν αὐτά, ἦλθον οἱ μαθηταί του καὶ ἐθαύμασαν διότι ὡμιλοῦσε μετὰ γυναικός. 'Αφῆκε λοιπὸν ἡ γυνὴ τὴν ὑδρίαν της ἐπῆγε εἰς τὴν πόλιν καὶ εἶπεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους: 'Ελάτε νὰ ἰδῆτε τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκαμα. Μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός; 'Εξήρχοντο λοιπὸν οἱ ἄνθρωποι ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἤρχοιτο πρὸς αὐτόν. 'Εν τῷ μεταξὺ οἱ μαθηταί του τὸν παρεκάλουν λέγοντες: Ραββί, φάγε. 'Ο δὲ 'Ιησοῦς τοὺς εἶπε: 'Εγὼ ἔχω νὰ φάγω φαγητόν, τὸ ὁποῖον σεῖς δὲν ξέρετε. "Ελεγον λοιπὸν οἱ μαθηταὶ μεταξύ των. Μήπως τοῦ ἔφερε κανεὶς νὰ φάγῃ; 'Ο δὲ 'Ιησοῦς τοὺς λέγει: Τὸ φαγητόν μου εἶναι νὰ πράττω τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με καὶ νὰ τελειώσω τὸ ἔργον του. Σεῖς δὲν λέγετε ὅτι τέσσαρες μῆνες εἶναι ἀκόμη καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; 'Εγὼ σᾶς ἀπέστειλα νὰ θερίζετε ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκοπιάσατε. "Αλλοι ἐκοπίασαν καὶ σεῖς εἰσήλθετε εἰς τὸν κόπον αὐτῶν.

'Εκ τῆς πόλεως δὲ ἐκείνης, πολλοὶ ἐκ τῶν Σαμαρειτῶν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, διότι ἡ γυναῖκα ἐβεβαίωνε «ὅτι μοὶ εἶπε ὅλα ὅσα ἔπραξα». Μόλις λοιπὸν ἦλθον οἱ Σαμαρεῖται, τὸν παρεκάλουν νὰ μείνῃ μαζί των. Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας. Καὶ πολὺ περισσότεροι ἐπίστευσαν μὲ ὅσα τοὺς ἔλεγε καὶ ἔλεγον πρὸς τὴν γυναῖκα ὅτι δὲν πιστεύομεν πλέον μόνον δι' ὅσα μᾶς εἶπες· διότι ἡμεῖς ἠκούσαμεν καὶ γνωρίζομεν ὅτι οὗτος εἶναι ἀληθῶς ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

Μεταξὺ θρύλου καὶ ἱστορίας

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

Αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθοῦμε εἶναι τόσο παράξενο! Θἄλεγες πὼς ἔγινε στὴ σκοτεινὴ ἐποχὴ ποὺ ἡ ἱστορία δὲν καλοξεχωρίζει ἀπὸ τὸ μῦθο.

Βρισκόμαστε στὴ Ρόδο, τὸ ἑλληνικὸ νησί, ὅπου ἔμεναν οἱ ἱππότες τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Ἕνα τάγμα δηλαδὴ ἀπὸ στρατιῶτες καλογέρους ποὺ εἶχε σχηματιστῆ τὸν καιρὸ τῶν σταυροφοριῶν.

Στὴν ἀρχὴ ἦσαν μονάχα καλόγεροι. Κρατοῦσαν πάντα τὰ σπίτια τους ἀνοιχτὰ γιὰ νὰ φιλοξενοῦν τοὺς φτωχοὺς προσκυνητάδες τῶν Ἁγίων Τόπων, ποὺ γυρίζοντας ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ ἄσυλο καὶ συχνὰ ἀπὸ νοσηλεία. Κι' ὄχι μονάχα τοὺς φιλοξενοῦσαν, μὰ βάζανε κι' ὅλα τὰ δυνατά τους γιὰ νὰ γιατρέψουν ἀπὸ τὶς ἀρρώστειες ποὺ πάθαιναν σ' αὐτὸ τὸ κακὸ κλίμα.

Τὸ τάγμα ἱδρύθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Ἐλεήμονα, ἕναν φιλάνθρωπο ἐπίσκοπο τῶν παληῶν καιρῶν, καὶ οἱ καλόγεροι ποὺ τ' ἀποτελοῦσαν ὠνομάστηκαν hospitaliers, σὰ νὰ ποῦμε νοσοκόμοι καὶ ἐλεήμονες.

Ὕστερα, μετὰ τὴν πρώτη σταυροφορία, σὰν ἄρχισαν οἱ πολεμιστὲς νὰ λιγοστεύουν καὶ μαζὶ νὰ γίνωνται ἀπαραίτητοι γιὰ τὸ θρίαμβο τοῦ Χριστιανισμοῦ στοὺς Ἅγιους Τόπους, οἱ καλόγεροι συλλογίστηκαν πὼς ἦταν κρῖμα νὰ μένουν τόσα δυνατὰ χέρια ἄνεργα ἐξ αἰτίας τοῦ νόμου ποὺ τοὺς ἀπαγόρευε νὰ πολεμοῦν. Κατάφεραν λοιπὸν νὰ πάρουν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Πάπα κι' ἔτσι ἔγιναν ἱππότες, παπάδες καὶ νοσοκόμοι. Τὰ μοναστήρια ἦσαν φρούρια καὶ νοσοκομεῖα μαζί.

Ὁ ἄρρωστος προσκυνητὴς κι' ὁ πληγωμένος σταυροφόρος ἦσαν σίγουροι πὼς δίχως ἄλλο θὰ βροῦνε ἐκεῖ τὶς πιὸ στοργικὲς περιποιήσεις καὶ τὴν ἐπιστημονικὴ νοσηλεία ποὺ γνώριζε τότες ἡ ἐποχή, ἀκόμα παρηγοριὰ καὶ συμβουλὲς ποὺ ἴσως χρειάζονταν.

Μόλις γιατρεύονταν τοὺς ὡδηγοῦσαν μὲ ἀσφάλεια ὡς τὸ ἀκρογιάλι μὲ ἀρκετὴ συνοδεία γιὰ νὰ τοὺς προστατεύσουν ἀπὸ τοὺς Ἄραβες ληστές. Ὅλ' αὐτὰ ἀπὸ φιλανθρωπία, χωρὶς ἀμοιβή.

Καθὼς βλέπετε, ὁ σκοπὸς ποὺ ἱδρύθηκε τὸ τάγμα κι' ὁ τρόπος ποὺ δούλευε ἦταν περίφημος, ἀπὸ καθάριο χρυσάφι νὰ ποῦμε... σὰν τὸ σταυρὸ μὲ τὶς ὀχτὼ ἀκτῖνες ποὺ φοροῦσαν οἱ καλόγεροι στὸ λαιμό τους. Σταυρὸ εἶχαν ἀκόμα κεντημένο ἄσπρο καὶ πάνω στὸ μαῦρο πανωφόρι τους. Μονάχα ὅσοι εἶχαν φτάσει στὰ ἀνώτερα ἀξιώματα φοροῦσαν κόκκινο μανδύα κάτω ἀπὸ τὴν πανοπλία τους.

Τὸν ἀρχηγό τους τὸν διάλεγαν οἱ ἴδιοι καὶ τὸν ὑπάκουαν χωρὶς ἀντιλογία.

Ὅσον καιρὸ οἱ σταυροφόροι ἔμειναν στοὺς Ἅγιους Τόπους τὸ τάγμα πρόσφερε μεγάλες ὑπηρεσίες. Μὰ σιγὰ σιγὰ ἄρχισαν νὰ τοὺς διώχνουν. Τὸ 1291 τοὺς πῆραν καὶ τὸ τελευταῖο φρούριο, τὸ Ἄκρ, ὕστερα ἀπὸ φοβερὲς μάχες. Ὅσοι καλόγεροι γλύτωσαν μπαρκάρανε γιὰ τὴν Κύπρο καὶ τὸ 1307, ἀφοῦ ἀπόχτησαν ξανὰ δύναμι, πῆραν τὴ Ρόδο ὅπου φώλιαζαν Τοῦρκοι πειρατές. Ἔμειναν ἐκεῖ μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ ξαναγίνη κι' ἄλλη σταυροφορία γιὰ νὰ ξαναπάρουν πίσω τοὺς Ἅγιους Τόπους καὶ στὸ μεταξὺ ἔκαναν τὴν παληά τους δουλειὰ προστατεύοντας τοὺς ἀδύνατους.

Ὁ ἱππότης ἄρχισε τὴν πάλη του μὲ τὸ δράκο.

Ὅλη ἡ Μεσόγειος ἦταν γιομάτη τὴν ἐποχὴ τούτη ἀπὸ τοὺς κουρσάρους, ποὺ εἶχαν ὁρμητήριο τὰ παράλια τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὰ Ἑλληνικὰ νησιά. Οἱ γενναῖοι ἱππότες, ὅπως εἶχαν γίνει καλοὶ στρατιῶτες, ἔγιναν καὶ καλοὶ ναυτικοί. Σήκωσαν τὴν σημαία μὲ τὸν ἄσπρο σταυρὸ στὰ μεγάλα κατάρτια τῶν καραβιῶν τους καὶ ρίχνονταν στοὺς σκληροὺς πειρατὲς γιὰ νὰ προστατεύσουν τοὺς εἰρηνικοὺς ταξειδιῶτες ἢ νὰ ἐλευθερώσουν τοὺς σκλάβους Χριστιανούς. Ἔδιναν τὰ χρήματά τους γιὰ νὰ ξανοράσουν αἰχμαλώτους ἀπὸ τὶς πολιτεῖες τῶν πειρατῶν.

Ὁ ἱππότης τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου γιὰ νὰ ξαγοράση τὸν ἑαυτό του δὲν μποροῦσε νὰ προσφέρη τίποτ' ἄλλο παρὰ μονάχα τὸ σπαθί του καὶ τὸ μανδύα του. Μὰ γιὰ νὰ ξαγοράση φτωχοὺς Χριστιανοὺς ἦταν πρόθυμος νὰ προσφέρη ὅλους του τοὺς θησαυρούς. Πολλοὶ σκλάβοι λευτερώθηκαν ἔτσι ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι καὶ τὴν Τρίπολι, ὅπου ὑπόφεραν τὰ πάνδεινα ἢ ἀπὸ τὰ πειρατικὰ καράβια, ὅπου ἔμεναν δεμένοι πάντα δίπλα στὸ κουπί τους. Πολλοὶ γιατρεύτηκαν καὶ ξαναγύρισαν στοὺς ἀγαπημένους τους, εὐλογῶντας τὴν ἡμέρα ποὺ πάτησαν τὸ πόδι τους στὸ λιμάνι τῆς Ρόδου μὲ τὸ ὄμορφο κάστρο ποὺ ἦταν γιομᾶτο ἀπὸ ἐκκλησιὲς καὶ μοναστήρια.

Δεκαοκτὼ χρόνια, ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάκτησι τῆς Ρόδου, ὁλόκληρη ἡ χώρα βρισκόταν σὲ ἀπόγνωσι. Μιὰ λεύγα ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, σ' ἕνα βάλτο ποὺ βρίσκεται κοντὰ στὸ βουνὸ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, παρουσιάστηκε ἕνα τεράστιο ζῶο ποὺ ἔκανε φοβερὲς καταστροφές.

Ἡ παράδοσι λέγει πὼς ἦταν ἕνας δράκος. Δὲν μποροῦμε νὰ ποῦμε ὡρισμένως ἂν ἦταν κροκόδειλος ἢ φίδι. Ἔχουμε λόγους νὰ πιστεύωμε πὼς τὰ προκατακλυσμιαῖα τέρατα χάθηκαν σιγὰ σιγά. Ἴσως, δὲν εἶναι ἀπίθανο, κάποιος κροκόδειλος ἢ βόας νἄρθε ἀπὸ τὴν Ἀφρικὴ παρασυρμένος ἀπὸ θύελλα ἢ θαλάσσιο ρεῦμα κι' ὕστερα μέσα στὴ μοναξιὰ τοῦ βάλτου νὰ πῆρε τεράστιες διαστάσεις τὴν ἐποχὴ ποὺ τὸ νησὶ ἄλλαξε ἀφέντες. Ὅ,τι καὶ νἄτανε τέλος πάντων τὸ ἑρπετὸ αὐτὸ προξενοῦσε μεγάλο τρόμο. Ἅρπαζε τὰ πρόβατα καὶ τὰ ζῶα ποὺ πήγαιναν νὰ πιοῦν νερὸ καὶ κάποτε μάλιστα, λένε, κι' ἕνα μικρὸ βοσκόπουλο.

Τὸ προσκύνημα στὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου, ποὺ ἦταν στὴν κορφὴ τοῦ λόφου, κατάντησε ὑπόθεσι πολὺ ἐπικίνδυνη. Τὸ θεριὸ ποὺ φώλιαζε, καθὼς εἴπαμε, στὶς ρίζες του ρήμαζε τοὺς προσκυνητὲς πρὶν ἀκόμα σκαρφαλώσουν. Πολλοὶ ἱππότες εἶχαν ξεκινήσει μὲ τὸν πόθο νὰ τὸ σκοτώσουν, μὰ κανένας δὲ ματαγύρισε.

Ὁ δράκος, καθὼς ἔλεγαν, ἦταν σκεπασμένος μὲ χοντρὰ λέπια. Οὔτε οἱ σαΐτες, οὔτε τὰ κοφτερὰ σπαθιὰ μποροῦσαν νὰ τὸν τρυπήσουν. Κι' ὁ μεγάλος ἀφέντης Ἠλίας Βιλλενέβ, μπροστὰ στὶς φοβερὲς ἀπώλειες ποὺ πάθαινε τὸ τάγμα, σὰν εἶδε κι' ἀπόειδε πὼς ὅλα ἦσαν μάταια, ἀπαγόρεψε κάθε καινούργια προσπάθεια.

Ἕνας νέος ἱππότης ὅμως, ὁ Θεοδώρητος ντὲ Γκοζόν, δὲ θέλησε νὰ ὑπακούση στὴ διαταγή, ποὺ, ὅταν γίνηκε γνωστή, εἶχε πιὰ φύγει ἀναζητῶντας τὸ θεριό. Σὰ γύρισε ὡμολόγησε πὼς δὲν τοὔχε καταφέρει οὔτε ἕνα κτύπημα. Ζήτησε ἄδεια καὶ πῆγε γιὰ λίγον καιρὸ στοῦ πατέρα του τὸν πύργο.

στὴ Λαγκεντόκ. Ἐκεῖ ἔκανε ἕνα ὁμοίωμα τοῦ δράκου. Εἶχε παρατηρήσει πὼς τὰ λέπια μονάχα τὴν κοιλιὰ τοῦ ζώου δὲ σκέπαζαν, μὰ ἦταν σχεδὸν ἀδύνατο νὰ τὸ πετύχῃ κανεὶς ἐκεῖ. Τόσο δυνατὲς ἦσαν οἱ μασέλες του καὶ ἄγρια τὰ κτυπήματα τῆς τεράστιας οὐρᾶς του. Ἔβαλε λοιπὸν στὴν κοιλιὰ τοῦ ψεύτικου ζώου κρέας καὶ γύμνασε τὰ δυὸ σκυλιά του νὰ ρίχνωνται ἀκριβῶς κατὰ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀκόμα συνήθισε τὸ ἄλογό του ν' ἀντικρύζῃ χωρὶς φόβο τὸ τρομερὸ τέρας.

Σὰν τέλειωσε ἡ προετοιμασία ξαναγύρισε στὴ Ρόδο. Ἐπειδὴ φοβῶταν ὅμως μὴν τοῦ ματαιώσουν τὰ σχέδια, δὲν μπῆκε στὸ λιμάνι, παρὰ ξεμπαρκάρισε σὲ ἀπόμερο ἀκρογιάλι τοῦ νησιοῦ καὶ τράβηξε ἴσια γιὰ τὴν ἐκκλησιὰ τοῦ Ἁγίου Στεφάνου. Ἔκανε τὴν προσευχή του καὶ παράγγειλε στοὺς δυὸ Γάλλους ὑπασπιστές του νὰ σταθοῦν λίγο μακρύτερα, κι' ἂν σκοτωθῇ νὰ γυρίσουν στὴ Γαλλία, ἂν πάλι σκοτώσῃ τὸ θηρίο καὶ πληγωθῇ νὰ πᾶνε νὰ τὸν συναντήσουν. Ὕστερα κατέβηκε τὴν πλαγιὰ τοῦ λόφου καβαλλάρης καὶ προχώρησε κατὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ δράκου.

Μόλις πλησίασε, τὸ ζῷο ξύπνησε κι' ὁ ἱππότης ἄρχισε τὴν ἐπίθεσί του μὲ τὴ λόγχη, ποὺ ἦταν ὡς τόσο τελείως ἀνώφελη γιατὶ τὰ λέπια ἦσαν πολὺ χοντρά. Ἐξ ἄλλου τ' ἄλογο κατάλαβε τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὸ ψεύτικο καὶ τ' ἀληθινὸ θηρίο καὶ πισωδρόμησε. Ὁ ἱππότης ἀναγκάστηκε νὰ ξεκαβαλλικέψῃ καὶ νὰ πολεμήσῃ πεζὸς μὲ τὸ σπαθί του. Ὁ δράκος μ' ἕνα κτύπημα τῆς οὐρᾶς του τὸν ἔρριξε χάμω. Καθὼς ὅμως γύρισε γιὰ νὰ πέσῃ κατὰ πάνω του, φάνηκε ἡ δίχως λέπια κοιλιά του γυμνὴ καὶ τὰ δυὸ σκυλιὰ ὥρμησαν νὰ τὴ δαγκώσουν, ὅπως εἶχαν συνηθίσει. Ὁ ἱππότης τότε βρῆκε τὸν καιρὸ κι' ἔχωσε τὸ σπαθί του στὸ πλευρὸ τοῦ ζώου. Ἡ πάλη ἦταν ἀληθινὰ τρομερή. Ὅταν οἱ ὑπασπιστὲς κατέβηκαν ἀπὸ τὸ λόφο, βρῆκαν τὸν ἱππότη κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τοῦ δράκου. Τὸν νόμισαν νεκρό. Μὰ σὰν τοῦ βγαλαν τὴν πανοπλία καὶ τὸν περιέχυσαν μὲ νερό, συνῆρθε.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο κι' οἱ τρεῖς μαζὶ μπήκανε στὴν πόλι. Ὅλος ὁ λαὸς ὑποδέχτηκε τὸν ἱππότη μὲ ἀλαλαγμὸ χαρᾶς καὶ τὸν ὡδήγησε θριαμβευτικὰ στὸ παλάτι τοῦ Μεγάλου Ἀφέντη.

Ὁ Ἠλίας ντὲ Βιλλενὲβ ὅμως δὲν δέχτηκε τὸν Θεοδώρητο μὲ τὸν ἴδιο ἐνθουσιασμό.

Νὰ πῶς διηγεῖται ὁ μεγάλος Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ τὴ σκηνὴ ποὺ ἔγινε ὅταν ὁ νέος ἱππότης ὠχρός, μὲ τὸ μαῦρο του μανδύα ξεσχισμένο καὶ λεκιασμένο ἀπὸ αἷμα καὶ μὲ τὴ λαμπρὴ ἁρματωσιά του τσαλακωμένος, μπῆκε στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἱπποτῶν:

Αὐστηρὸ καὶ σοβαρὸ ἦταν τὸ μέτωπο τοῦ Ἀφέντη.
— Εἶσαι ἀλήθεια ἄντρας γενναῖος, εἶπε.
Ὁ ἱππότης γνωρίζεται ἀπὸ τὰ ἔργα του
καὶ σὺ ἔδειξες ἀτρόμητη ψυχή.
Μὰ πές μου, ποιὸ εἶναι τὸ πρῶτο χρέος τοῦ ἱππότη
ποὺ ὡρκίστηκε νὰ πολεμάῃ γιὰ τὸ Χριστὸ
κι' ἔχει τὸ σταυρὸ στὴ χλαμύδα του;

(Συνέχεια στὴ σελίδα 1000)

ΕΝΑΣ ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΣ ΟΣΟ ΚΑΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ

Μέσα σὲ ὅλες τὶς εἰκόνες ἀπὸ τὸ βασίλειο τῶν θαλασσῶν, ποὺ μᾶς προκαλεῖ τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἔκπληξι, μᾶς συγκινεῖ πιὸ πολὺ τὸ μυστήριο τοῦ ὀστράκου. Πόσες φορὲς περπατῶντας στ' ἀκρογιάλι δὲν σηκώσαμε ἕνα παράξενο σμιλεμένο ἀπὸ τὰ κύματα ὄστρακο καὶ βάζοντάς το στ' αὐτί, νομίζαμε πὼς νοιώθαμε, πὼς ἀκοῦμε τὸ μουρμούρισμα τῶν κυμάτων, ποὺ κλείστηκε μέσα του. Ἕνα τέτοιο ὄστρακο εἶναι σὰν τὸ σπιτάκι, σὰν τὸ παλάτι τῆς πεντάμορφης τοῦ παραμυθιοῦ, ποὺ μέσα του κοιμήθηκε γιὰ αἰῶνες. Δὲν εἶναι ἡ μπαλσαμωμένη μούμια μιᾶς Ἰνδικῆς θαλασσινῆς πριγκηπέσσας, παρὰ εἶναι ἡ κούνια της, τὸ σπιτάκι της μὲ τὴ γυριστὴ σκάλα, τὸ σπιτάκι της, ποὺ τὴν προστατεύει καὶ τέλος ὁ σαρκοφάγος της. Δὲν εἶναι ἕνα ἀπολιθωμένο κουφάρι παρὰ ἕνας λαβύρινθος μιᾶς γύψινης στέγης μὲ ἕνα εἶδος μοντέρνας γυριστῆς σκάλας, ποὺ μιὰ πνευματώδης οἰκογένεια ἀρχιτεκτόνων δημιούργησε, μιὰ οἰκογένεια, ποὺ ἀριθμεῖ ὄχι λίγο, ὄχι πολύ, 10.000 εἴδη, ἕνα σπίτι ποὺ ὁ κάτοικός του πάντα τραβᾷ μαζί του. Καὶ ὅταν στεγνώσῃ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται, παράδειγμα οἱ θερμὲς ἀκτὲς τῆς Μαδαγασκάρης, ἢ γίνῃ ἀνάγκη μιᾶς ξεκούρασης, τότε τραβιοῦνται τὰ ζῷα αὐτὰ στὸ παλάτι τους μέσα καὶ κλείνουν τὴν εἴσοδο μ' ἕνα σκληρὸ σκέπασμα.

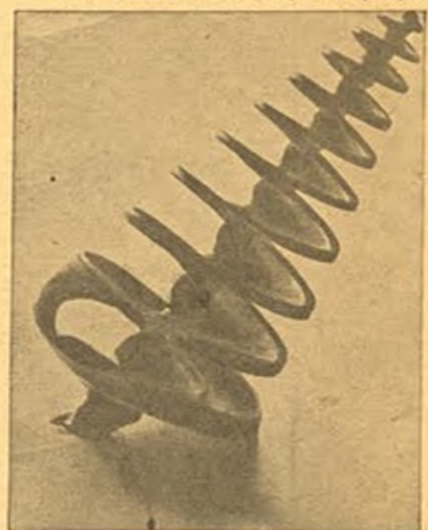
Περίφημα εἶναι τὰ ὄστρακα τῶν Μούρεξ, οἱ πορφυρῖτες τῶν Φοινίκων. Γνωστὰ ἔγιναν σὲ ὅλο τὸν κόσμο ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ρωμαίους. Ἀπὸ τὸν χυμὸ αὐτῶν τῶν ζώων, τῶν Murex Brandaris, ἢ ὅπως ἀλλοιῶς τὰ λένε κέρατα τῆς φωτιᾶς ἢ τούρκικο

Σὰν χάρτινα καραβάκια πλέουν στὶς νότιες θάλασσες τὰ ὄστρακα αὐτὰ τὰ λεπτὰ καὶ καλλιτεχνικὰ μὲ τὸ μαλάκιο μέσα τους, ἕνα εἶδος σηπιᾶς. Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες τὸ ὠνόμαζαν «Πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν».

αἷμα ἔβγαλε ἡ μεγαλύτερη ρωμαϊκὴ φάμπρικα τῆς πορφύρας ἐκείνους τοὺς θαυμασίους τόνους τοῦ ἀμεθύστου καὶ λιλά, τοῦ πορφυροῦ ἀνακατωμένου μὲ γαλάζιο, ποὺ μόνο τὸ αὐτοκρατορικὸ ἔνδυμα μποροῦσε νὰ φέρῃ καὶ ποὺ ἀπὸ αὐτὸ ὠνομάσθη πορφύρα. Στὶς ἀκτὲς τῆς Νορβηγίας καὶ Ἰρλανδίας χρησιμοποιοῦσαν τὸν χυμὸ αὐτὸν ὥς τὸν 19ο αἰῶνα γιὰ νὰ σημειώνουν τὰ ροῦχα στὴν πλύσι, ὥς ποὺ βγήκανε τὰ τεχνητὰ χρώματα τῆς πίσσας κι' ἔτσι σώθηκαν ἀπὸ τὸ θάνατο τὰ καϋμένα ὀστρακόζωα τῶν Μοῦρεξ.

Ὅταν βγῇ ἀπὸ τὸ αὐγὸ τὸ μικρὸ

Πάνω σ' ἕνα νησὶ τοῦ Εἰρηνικοῦ σμιλεύουν οἱ ἰθαγενεῖς τὸ ὄστρακο φκιάνοντας τριπουσόνια.

σαλιαγκάκι σχηματίζει ἀμέσως ἀπὸ τὸν χυμὸ τοῦ σώματός του ἕνα προστατευτικὸν κύκλο μ' ἕνα στήριγμα, τὴ γυριστὴ σκάλα, ποὺ ἀντικαθιστᾷ στὸ μαλάκιο τὴν ραχοκοκκαλιά. Τώρα μποροῦν νὰ ἔλθουν οἱ ἐχθροί! Θὰ δαγκάσουν πάνω σὲ σκληρὸ γύψο. Καὶ σιγὰ σιγὰ φκιάνει καὶ τὸν δεύτερο κύκλο κι' ὅσο μεγαλώνει τὸ ζῷο τόσο μεγαλώνει καὶ τὸ σπίτι του μὲ νέα πατώματα. Μεταχειρίζεται γύψο ποὺ ἀνακατεύει ἀριστοτεχνικὰ μὲ χρῶμα. Λίγο κίτρινο, λίγο καφέ, λίγο γαλάζιο, λίγο κόκκινο. Ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἀρχίζει ἀπὸ τότε ποὺ θὰ γεννηθῇ καὶ τελειώνει μόνον ὅταν πεθάνῃ. Μιὰ ἀπὸ χρώματα λάμπουσα ἱστορία ζωῆς!

Μὰ τὴν ἀλήθεια ἕνα κομμάτι παραμυθένιας ζωῆς ἀπὸ τὸν καιρό, ποὺ στὶς παρυφὲς τῶν ὠκεανῶν μέσα στὰ ζεστά, τὰ βράζοντα ἀκόμη κύματα φάνηκαν τὰ σχέδια αὐτὰ τὰ πολυποίκιλα. Γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὸ παράξενο τῆς προσπαθείας καὶ τῆς ἐργασίας αὐτῆς ἂς φαντασθῇ ἕναν ἄνθρωπο, ποὺ κρέμεται ἀπὸ τὰ πόδια καὶ μὲ τὰ χέρια του γύρω ἀπὸ τὸ σημεῖο ποὺ κρέμεται, φκιάνει ἕναν προστατευτικὸν κύκλο ἀπὸ γύψο, μὲ μιὰ στροφὴ πρὸς τὰ δεξιὰ φκιάνει μιὰ γυριστὴ σκάλα κι' αὐτὲς τὶς χαριτωμένες σάλες καὶ διαδρόμους σὲ φόρμα ἀναποδογυρισμένου χωνιοῦ μὲ θαυμάσια σμιλεμένους καὶ στολισμένους μὲ ποικιλόχρωμους καὶ χωρὶς παράθυρα τοίχους ἀπὸ κρύσταλλο καὶ γύψο γιὰ προφύλαξι ἐνάντια στὸν ἐχθρικὸ ἔξω κόσμο.

Ὅταν ὁ Νεύτων στὸ τέλος τῆς ζωῆς του ἐπισκοποῦσε τὸ ἔργο του εἶπε: «Μοῦ φαίνεται πὼς εἶμαι ἕνα παιδί, ποὺ στ' ἀκρογιάλι τῆς γνώσεως καὶ ἐπιγνώσεως βρῆκε καὶ μάζεψε ἕνα χρωματιστὸ ὄστρακο».

Σ. Καρ.

Ἕνας νέος ἐπισκέπτης τοῦ οὐρανοῦ

Ο ΚΟΜΗΤΗΣ HASSEL

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα νέος οὐράνιος καὶ ἀπροσδόκητος ἐπισκέπτης ἐνεφανίσθη εἰς τὸ βόρειον τμῆμα τοῦ οὐρανοῦ διὰ νὰ ἐκπλήξῃ ὄχι μόνον τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος ἀστρονόμους, ἀλλὰ καὶ τὸν πολὺν κόσμον μὲ τὸ ἐξαιρετικὸν μέγεθός του. Εἶναι ὁ κομήτης Hassel. Τὸ μέγεθος αὐτοῦ εἶναι ἐξαιρετικὰ μεγάλο καὶ φαίνεται διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ μεταξὺ τῶν ἀστερισμῶν τοῦ Περσέως καὶ τῆς Ἀνδρομέδας.

Εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεώς του ὅλα τὰ Ἀστεροσκοπεῖα τοῦ κόσμου, ποὺ εἶναι εἰς θέσιν νὰ τὸν παρακολουθήσουν, ἐτέθησαν εἰς ἐνέργειαν καὶ οἱ ἀστρονόμοι ξενυκτοῦν εἰς τὰ τηλεσκόπια διὰ νὰ τὸν μελετήσουν. Εἶναι 4ου μεγέθους καὶ εἰς τὰ ἡμέτερα πλάτη εἶναι παρατηρήσιμος εὐθὺς μετὰ τὴν δύσιν τοῦ Ἡλίου καὶ περισσότερον τὰς πρωϊνὰς ὥρας.

Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι ἀμυδρότεροι κομῆται εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκτὸς αὐτοῦ, ὅπως ἐγράφη καὶ εἰς τὸ τεῦχος τῆς «Νεολαίας» τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος, ἀναμένονται καὶ ἄλλοι κομῆται νὰ ἐμφανισθοῦν καὶ ἴσως καὶ ἡ ἐξέλιξις μερικῶν ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀρκετὰ ἐνδιαφέρουσα καὶ περίεργος, δι' αὐτὸ γράφομεν ἐνταῦθα ὀλίγα διὰ τοὺς κομήτας ἐν γένει, τοὺς ὁποίους πολλάκις περιβάλλει τόσον μυστήριον.

* * *

Οἱ κομῆται, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐμφανίζονται εἰς ἕνα οἱονδήποτε σημεῖον τοῦ οὐρανοῦ χωρὶς νὰ τοὺς ἀναμένωμεν καὶ οἱ ἀστρονόμοι, ἀσχολούμενοι συνήθως μὲ τὴν μελέτην ἄλλων οὐρανίων φαινομένων, ἀνευρίσκουν ὅλως αἰφνιδίως τοὺς νυκτερινοὺς τούτους περιπατητὰς τοῦ οὐρανοῦ. Ἀνέκαθεν δὲ ἡ ἐμφάνισις καὶ ἡ πορεία των ἐκίνησε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀνθρώπων, ὁσάκις οὗτοι ἦσαν ὁρατοὶ διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ.

Ὁ κομήτης Daniel ποὺ ἐνεφανίσθη τῷ 1907.

Δὲν εἶναι δὲ ὀλίγοι, ὅσον νομίζομεν, οἱ κομῆται, οἱ ὁποῖοι φαίνονται διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Διότι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς γεννήσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μέχρι τοῦ 1800 παρετηρήθησαν ὑπὲρ τοὺς 500 κομῆται διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ, κατὰ δὲ τὸν 19ον αἰῶνα ὑπὲρ τοὺς 80, μερικοὶ τῶν ὁποίων, ὡς π.χ. οἱ τῶν ἐτῶν 1843 καὶ 1882, ἦσαν τόσον ζωηροὶ εἰς τὴν λάμψιν, ὥστε ἐφαίνοντο καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων μόνον μοιρῶν ἀπὸ τοῦ Ἡλίου. Ἀπὸ τοῦ 1900 μέχρι σήμερον ὑπολογίζονται εἰς 30 οἱ κομῆται ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐφαίνοντο διὰ τοῦ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ. Ἂν δὲ θελήσωμεν νὰ ἀναφέρωμεν τοὺς κομήτας τοὺς ὁρατοὺς διὰ τῶν τηλεσκοπίων, τοὺς καλουμένους τηλεσκοπικούς, ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν εἶναι πολὺ ἀνώτερος.

Προσεκτικὴ παρατήρησις συνήθους κομήτου δεικνύει ὅτι οὗτος ἀποτελεῖται ἀπὸ κεντρικήν τινα συμπύκνωσιν δίδουσαν τὴν ἐντύπωσιν ἀπλανοῦς ἀστέρος, τὸν πυρῆνα, προβαλλομένην ἀπὸ τὴν ὀλιγώτερον μὲν φωτεινήν, ἀλλὰ μεγαλυτέρας ἐκτάσεως νεφέλην, τὴν κόμην, ἐν συνεχείᾳ δὲ ἡ νεφέλη γίνεται ὁλονὲν ἀραιοτέρα, ἐπεκτεινομένη κατὰ διεύθυνσιν, ἀντίθετον πάντοτε τῆς τοῦ Ἡλίου, ἥτις ἀποτελεῖ τὴν οὐρὰν τοῦ κομήτου, ἐνῷ πυρὴν καὶ κόμη ἀπαρτίζουν τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἐστραμμένην πάντοτε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ἡλίου.

Αἱ διαστάσεις των εἶναι πολλάκις τεράστιαι καὶ ἐν πολλοῖς φανταστικαί, συγκρινόμεναι μὲ τὸν ὄγκον τῆς Γῆς. Διότι ἐνεφανίσθησαν κομῆται τῶν ὁποίων ἡ οὐρὰ εἶχε μῆκος ὑπὲρ τὰ 250 ἑκατομμύρια χιλιόμετρα, ἤτοι μεγαλυτέραν τῆς ἀποστάσεως Γῆς - Ἡλίου, ἥτις, ὡς γνωστόν, ἀνέρχεται εἰς 150 ἑκατομ. χιλιόμετρα. Αἱ τοιαῦται οὐραὶ κατελάμβανον ἐπὶ τῆς οὐρανίου σφαίρας ἔκτασιν ἀνερχομένην πολλάκις εἰς 60 ὁλοκλήρους μοίρας. Ἀλλ' ἐνῷ αἱ διαστάσεις τῆς οὐρᾶς των εἶναι τόσον μεγάλαι, ὁ κυρίως πυρὴν αὐτῶν ἔχει διάμετρον ὀλίγων χιλιομέτρων, ἐνῷ ὁλόκληρος ἡ κεφαλὴ τῶν ὑπερβαίνει τὸν ὄγκον τῆς Γῆς, καὶ οὕτω τὸ ὅλον φαινόμενον εἶναι περισσότερον ἐκπληκτικὸν καὶ μεγαλειῶδες.

Ἐφ' ὅσον αἱ διαστάσεις τῶν κομητῶν εἶναι τόσον μεγάλαι, θὰ ἐπερίμενε κανεὶς τὰ σώματα ταῦτα νὰ ἔχουν καὶ μεγάλην μᾶζαν. Ὅλως ὅμως τοὐναντίον ἡ μᾶζα των εἶναι τόσον ἀραιὰ ὥστε νὰ παρατηροῦνται διὰ μέσου αὐτῶν ἀπλανεῖς ἀστέρες, κείμενοι ὄπισθεν αὐτῶν, ἄνευ αἰσθητῆς μειώσεως τῆς λαμπρότητος αὐτῶν.

Τὰ σώματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦνται οἱ κομῆται, εἶναι πολὺ μικρῶν διαστάσεων. Ἄλλοτε ἐνόμιζον ὅτι ταῦτα ἔχουν ἐλαχίστας διαστάσεις, ἐξ οὗ ἐκαλεῖτο καὶ «κόνις» ἡ ὕλη ἐξ ἧς συνίσταντο οἱ κομῆται. Ἐν τούτοις, τελευταῖαι ἔρευναι ἀπέδειξαν ὅτι ἡ διάμετρος τῶν σωματίων αὐτῶν δὲν δύναται νὰ εἶναι μικροτέρα τοῦ 1 ἑκατοστομέτρου. Ἡ κεφαλὴ φυσικὰ τοῦ κομήτου ἀποτελεῖται ἀπὸ σωμάτια μεγαλυτέρων διαστάσεων, κείμενα εἰς μικροτέρας ἀπ' ἀλλήλων ἀποστάσεις. Ἐν τούτοις ἡ ὁλικὴ μᾶζα ἑνὸς κομήτου εἶναι πολὺ μικρά, περισσότερον παρ' ὅ,τι εἶναι δυνατὸν νὰ ὑποθέσωμεν, εἶναι δὲ ἀδύνατον νὰ προκαλέσῃ αὕτη καὶ τὴν παραμικρὰν ἕλξιν ἄλλων οὐρανίων σωμάτων, ὡς ἐπὶ παραδείγματι τῶν δορυφόρων τοῦ Διός, μολονότι πολλάκις διέρχονται πλησίον αὐτῶν, κατὰ φυσικὴν δὲ συνέπειαν εἶναι ἀδύνατος ὁ ἀκριβὴς προσδιορισμὸς αὐτῆς.

Ὁ διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Κεπλέρου, ὁ πολὺς Τύχων, ἦτο ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος, στηριζόμενος εἰς πλοῦτον παρατηρήσεων τὰς ὁποίας ἐξετέλεσεν, εἶπεν ὅτι οἱ κομῆται δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι φαινόμενα τῆς γηΐνης ἀτμοσφαίρας. ὁ δὲ Νεύτων μετ' ὀλίγον ὑπέδειξεν ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ προσδιορισθῇ ἡ τροχιά των, ἂν δεχθῶμεν ὅτι οἱ κομῆται εἶναι σώματα τὰ ὁποῖα ὑπήκουν εἰς τὸν νόμον τῆς παγκοσμίου ἕλξεως. Ὁ Ἄγγλος ἀστρονόμος Χάλλεϋ, ἀκολουθήσας τὴν ὑπόδειξιν ταύτην τοῦ Νεύτωνος, ὑπελόγισε τὰς τροχιὰς 24 κομητῶν ἐκ τῶν παρατηρηθέντων μέχρι τότε, εὗρε δὲ ὅτι τὰ στοιχεῖα τριῶν ἐξ αὐτῶν, ἤτοι τῶν κομητῶν τῶν

ἐτῶν 1531, 1607 καὶ 1682 ἦσαν ὅμοια, ἐξ αὐτοῦ δὲ συνεπέρανεν ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ κομήτου, ἐπὶ τῇ βάσει δὲ τῶν ὑπολογισμῶν αὐτῶν προεῖπε τὴν ἐπάνοδον τοῦ αὐτοῦ κομήτου κατὰ τὸ ἔτος 1759. Ὁ κομήτης οὗτος εἶναι ὁ φέρων τὸ ὄνομα τοῦ ἀστρονόμου τούτου, ὁ περιώνυμος κομήτης τοῦ Χάλλεϋ, ὁ ὁποῖος τόσον φόβον καὶ τρόμον ἐνέσπειρε καὶ πρὸ τινων ἀκόμη ἐτῶν εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ τελευταία αὐτοῦ ἐμφάνισις (διότι οἱ ἀστρονόμοι ἔχουν ὑπολογίσει 27 διαδοχικὰς ἐμφανίσεις αὐτοῦ) τοῦ 1909—1910 ἦτο ἐνδιαφέρουσα, πολλοὶ δὲ ἐνθυμοῦνται ἀκόμη τὸν πανικόν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐνσπείρει εἰς τοὺς ἀνθρώπους, λόγῳ τοῦ ὅτι κατὰ τὴν ἐμφάνισιν αὐτὴν ἐπρόκειτο νὰ συναντηθῇ μετὰ τοῦ ἡμετέρου πλανήτου *. Ὁ κομήτης οὗτος θὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ ἐκ νέου κατὰ τὸ ἔτος 1986.

Ἐνομίζετο μέχρι τῶν τελευταίων ἐτῶν ὅτι οἱ κομῆται, κατὰ κανόνα, διαγράφουν τροχιὰς παραβολικάς, οὕτως ὥστε οἱ ἐπισκέπται αὐτοί, ἀφοῦ μᾶς ἐπισκεφθοῦν μίαν φοράν, δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ τοὺς ἐπανίδωμεν. Ἐπισταμένη ὅμως μελέτη τοῦ ζητήματος ἔδειξεν ὅτι οἱ περισσότεροι ἐξ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ὑπετέθησαν κατ' ἀρχὰς ὅτι ἔχουν παραβολικὰς τροχιάς, διαγράφουν ἐλλειπτικὰς τοιαύτας καὶ οὕτως ὁ ἀριθμὸς τῶν κομητῶν ποὺ εἶναι περιοδικοὶ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλος ἐν σχέσει μὲ ἐκείνους ποὺ ἔχουν τροχιὰν παραβολικὴν ἢ ὑπερβολικήν. Συμβαίνει ὅμως πολλάκις καὶ τοῦτο: Ὅτι μερικοὶ κομῆται, ἐπειδὴ ἔχουν περίοδον ἄνω τῶν 100 ἐτῶν, θεωροῦνται ὡς ἐξαφανισθέντες, ὅταν δὲ ἐπανεμφανισθοῦν ἐκλαμβάνονται ὡς νέοι τοιοῦτοι.

Ἀλλὰ ποία εἶναι ἡ φυσικὴ καὶ χημικὴ σύστασις τῶν κομητῶν, μικρῶν καὶ μεγάλων, τοὺς ὁποίους μὲ ἐξαιρετικὸν ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦν πάντοτε οἱ ἀστρονόμοι ὅλου τοῦ κόσμου; Ἐξ αὐτῶν διατρέχει κίνδυνον ἡ Γῆ; Θὰ τὰ δοῦμε εἰς προσεχὲς ἄρθρον.

Δ. Κωτσάκης

* Μολονότι ἀνεμένετο σύγκρουσις Γῆς καὶ κομήτου, δὲν εἶναι μετὰ βεβαιότητος γνωστὸν ἂν πράγματι ἡ Γῆ διῆλθε διὰ μέσου τῆς οὐρᾶς ἢ νεφελώδους τινὸς τμήματος αὐτῆς, καθ' ὅσον δὲν παρετηρήθη κανὲν ἰδιαίτερον φαινόμενον ἢ ἐπίδρασις αὐτοῦ.

Μιὰ γωνιὰ γιὰ τοὺς πτωχοὺς σπουδαστὰς

Ο «ΟΙΚΟΣ ΤΟΥ ΦΟΙΤΗΤΟΥ»

Στὴν ὁδὸν Πατησίων ὑψώνεται ἕνα μέγαρο σταχτί, ποὺ στὴν πρόσοψί του ἀνεμίζει ἀπ' τὸ χάδι τῆς Ἀττικῆς αὔρας μιὰ πελώρια σημαία μὲ διπλὸ πέλεκυ.

Εἶναι ὁ «Οἶκος Φοιτητοῦ» μὲ τὴ συγκινητικὴ Ἱστορία του, ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ σήμερα.

Πρὶν λίγα χρόνια κάμποσοι φοιτηταὶ μέσα στὸ Πανεπιστήμιο εἶχαν τάξει σκοπὸ τους νὰ φυλάξουν ἀκοίμητο καὶ ἄσβεστο τὸ Ἑλληνικὸ φῶς, σὰν τὶς ἀρχαῖες Ἑστιάδες τῆς Ρώμης, νὰ τὸ φυλάξουν ἀπ' τὴ μανία τοῦ ἀναρχικοῦ ἀνέμου, ποὺ ἐρχότανε πέρα ἀπ' τὶς παγωμένες στέππες τοῦ Βορρᾶ. Καὶ τὸ ἐφύλαξαν μ' ἀγάπη καὶ μ' ἀφοσίωσι. Ἦταν ἕνας Ἐθνικὸς ὅμιλος μὲ Πρόεδρο τὸν Ἀλ. Κανελλόπουλο, τὸν Κυβερνητικὸν Ἐπίτροπο τῆς Νεολαίας.

Ὁ «Οἶκος τοῦ Φοιτητοῦ»

Γεμᾶτοι ἐνθουσιασμό, νοιάζονταν γιὰ ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ ἀπασχολοῦσαν τὸν φοιτητικὸ κόσμο. Ἔτσι ἀποφάσισαν νὰ δημιουργήσουν ἕνα σπίτι γιὰ τοὺς ἀπόρους φοιτητάς.

Ὁ πρῶτος «Οἶκος» δὲν εἶχε τίποτα ἀπ' τὴν αἴγλη τοῦ σημερινοῦ.

Ἦταν σὲ μιὰν ἀπόμερη πάροδο τῆς ὁδοῦ Ἱπποκράτους, σ' ἕνα δρόμο ἐλεεινὸ καὶ τρισάθλιο, γεμᾶτο λάσπες, κι' ἀποτελεῖτο ἀπὸ ἕνα δωμάτιο. Μέσα ἐκεῖ, στεγάστηκαν τρεῖς φοιτηταὶ πάμφτωχοι, καὶ βγῆκαν τρεῖς λαμπροὶ ἐπιστήμονες, τρεῖς ἀληθινοὶ Ἕλληνες. Ὁ ἕνας κιόλας βρίσκεται στὸ Παρίσι μὲ ὑποτροφία.

* * *

Ὁ Ἐθνικὸς Ὅμιλος, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς πάντα τὸν Ἀλέκο Κανελλόπουλο, γρήγορα κατάλαβε πὼς τὸ μικρὸ ἐκεῖνο δωμάτιο δὲν μποροῦσε ν' ἀρκέσῃ στὶς φοιτητικὲς ἀνάγκες.

Ἔκαμαν λοιπὸν ἔρανο, μάζεψαν ὅσα μποροῦσαν νὰ μαζέψουν καὶ νοίκιασαν κάποιο σπίτι στὴν ὁδὸ Πατησίων. Ἦταν ἕνας ἀνθρωπινὸς «Οἶκος» αὐτός, μὲ σαράντα κρεββάτια.

Ἡ ζωὴ ἐκεῖ μέσα κυλοῦσεν ἀγαπημένα καὶ φτωχικά, ὅμως μέσα στοὺς διαδρόμους τοῦ «Οἴκου» σχεδιάζονταν οἱ μεγάλες Ἐθνικὲς ἐξορμήσεις κι' ἐπλάθονταν χρυσᾶ ὄνειρα γιὰ ἕνα ὡμορφότερο Ἑλληνικὸ μέλλον. Ὅμως τὰ λεφτὰ σώνονταν πολὺ γρήγορα κι' ἡ πραγματικότης ἐρχότανε ἀδυσώπητη καὶ σκληρή.

Μιὰν ὡραία πρωΐα, ἦρθαν ἄνθρωποι τῆς Ἑταιρίας κι' ἔκοψαν τὸ νερό, ἔπειτα τὸ φῶς.

Τὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Ὁμίλου ἔτρεξε στὰ Ὑπουργεῖα, ἱκέτεψε ζητῶντας κάποιαν ἐνίσχυσι γιὰ μιὰ τίμια Ἑλληνικὴ φοιτητικὴν ὑπόθεσι. Πανοῦ ὅμως εὑρῆκε τὶς πόρτες κατάκλειστες, παντοῦ τοὺς ὑποδέχτηκαν ψυχρότατα. Ἔτσι ὁ «Οἶκος» ἀναγκάστηκε νὰ κλείσῃ.

Ἀλλὰ ἐξημέρωσε ἡ 4η Αὐγούστου. Τὰ παιδιὰ ἐπῆγαν πάλι στὸν Ὑπουργὸ τῆς Προνοίας, στὸν Ὑπουργ.ν τοῦ Νέου Κράτους.

—Ξέρω τί θέλετε, τοὺς εἶπε. Ὁ Ἀρχηγὸς ἔχει πάρει ἀποφάσεις πάνω στὸ αἴτημά σας. Σᾶς εὐχαριστοῦμεν γιὰ τοὺς ἀγῶνας σας. Θὰ κάνουμε ἕναν «Οἶκο» μὲ ἑκατὸ κρεββάτια.

Ἔτσι νοικιάστηκε στὴν ὁδὸν Πατησίων τὸ σταχτὶ μέγαρο μὲ τὴν περήφανη κυανόλευκο. Εἶναι ἕνα σπίτι καθαρὸ καὶ ταχτοποιημένο, κι' ὅλοι ζοῦν ἐκεῖ μέσα κάτω ἀπὸ μιὰν αὐστηρὴ τάξι καὶ πειθαρχία. Εἶναι ἕνας «Οἶκος» μοναδικὸς μέσα στὰ Βαλκάνια, μ' ἄφθονο φωτισμὸ καὶ μὲ κεντρικὴ θέρμανσι, μὲ λουτρὰ καὶ μὲ βιβλιοθήκη. Κι' ἀκόμα πιὸ πολὺ χωρὶς τὸν ἐφιάλτη τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἑταιρίας.

Καὶ μιὰ ποὺ εἴπαμε γιὰ τὴ βιβλιοθήκη, ἂς ποῦμε δυὸ λόγια γιὰ τὴν ἱστορία της.

Μιὰ μέρα, ὁ Ἀρχηγὸς ἐκάλεσε τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ τοὺς παρεκάλεσε νὰ τοῦ δωρήσουν ἀπὸ ἕνα σύγγραμμά τους γιὰ τὴ βιβλιοθήκη τοῦ «Οἴκου». Ἔτσι σχηματίστηκε ὁ πρῶτος πυρῆνας.

Μιὰν ἄλλη πάλι φορά, ἦταν ἕνα γλυκὸ δειλινὸ τοῦ Ὀκτωβρίου, ἔφτασε στὸν «Οἶκο» ἕνα αὐτοκίνητο. Ἦταν ὁ Ἀρχηγὸς κι' ἔφερνε κάμποσα βιβλία ἀπ' τὴ βιβλιοθήκη του γιὰ νὰ τὰ δωρήσῃ στὸν «Οἶκο».

Γιὰ νὰ μπῇ κανεὶς ἐκεῖ μέσα πρέπει νὰ εἶναι ἄπορος, ἢ νὰ εἶναι ἀριστοῦχος στὸ Πανεπιστήμιο. Ἡ ζωὴ ἐκεῖ μέσα κυλᾷ ἀγαπημένα καὶ συναδελφικά, ὁ ἕνας συντρέχει τὸν ἄλλον στὶς δύσκολες ὧρες.

Στὸ πρῶτο πάτωμα, ποὺ βρίσκεται ἡ βιβλιοθήκη, εἶναι τὸ ἐντευκτήριο. Εἶναι μιὰ ὤμορφη σάλλα, ἐκεῖ μέσα ὑπάρχει ραδιόφωνο καὶ ὡραῖες ἀναπαυτικὲς πολυθρόνες.

Ἔτσι λοιπὸν οἱ ἄποροι φοιτηταὶ καὶ οἱ ἀριστοῦχοι βρίσκουν ἐκεῖ μέσα μιὰ φιλόξενη στέγη καὶ μιὰ κρατικὴ στοργή, ἀληθινὴ καὶ πατριωτικώτατη.

Ἄλκης Ι. Ἀγγέλογλου

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟΥ HECTOR MALOT

Χωρὶς οἰκογένεια

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὰ δὲν ἦταν περίστασι γιὰ νὰ δειχθῇ κανένας δύσκολος κι' ἀπαιτητικός. Γι' αὐτὸ χαρήκαμε ὅλοι ἅμα εἴδαμε νὰ βγαίνῃ τὸ καρβέλι.

Τὸ κακὸ μόνο ἦταν — ἐγὼ τοὐλάχιστο ἀπογοητεύθηκα ἀρκετὰ — ποὺ ὁ κύριός μας δὲν μᾶς τὸ μοίρασε ὅλο, παρὰ τὸ μισό.

— Δὲν ξέρω τὸ δρόμο, ἀποκρίθηκε στὴν ἐρώτησι τῶν ματιῶν μου, καὶ δὲν ξέρω ἂν ἀπὸ δῶ ὡς τὸ Τρουὰ θὰ βροῦμε χάνι ἢ μαγαζὶ γιὰ νὰ φᾶμε. Τὸ μόνο ποὺ ξέρω εἶναι πὼς αὐτὴ ἡ χώρα ἔχει πολλὰ κι' ἀπέραντα δάση ποὺ τὸ ἕνα ἑνώνεται μὲ τ' ἄλλο. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ εἴμαστε μίλλια μακριὰ ἀπὸ ὁποιαδήποτε κατοικία. Μπορεῖ ἀκόμα νὰ μείνουμε πολλὲς ὧρες μέσα σ' αὐτὸ τὸ καλύβι. Πρέπει λοιπὸν νὰ φυλάξουμε ψωμὶ γιὰ πιὸ ὕστερα.

Φρόνιμο ἦταν κι' ἐγὼ τὸ παραδέχθηκα, θυμούμενος μάλιστα τί εἴχαμε πάθει ὅταν φύγαμε ἀπὸ τὴν Τουλούζα, ὕστερ' ἀπὸ τὴ φυλάκισι τοῦ Βιτάλη. Τὰ σκυλιὰ ὅμως ποὺ εἶδαν νὰ ξαναμπαίνῃ τὸ ψωμὶ στὸ σακκούλι, ἐνῷ αὐτὰ πεινοῦσαν ἀκόμα, ἄρχισαν νὰ παρακαλοῦν τὸν κύριό τους νὰ τὸ ξαναβγάλῃ. Ἅπλωναν σ' αὐτὸν τὰ πόδια, τοῦ ἔξυναν τὰ γόνατα, κουνοῦσαν τὶς οὐρές τους, κύτταζαν τὸ σακκούλι μὲ μάτια ἱκετευτικά. Τοῦ κάκου ὅλη αὐτὴ ἡ ἐκφραστικώτατη παντομίμα! Τὸ σακκούλι δὲν ἀνοίχτηκε πιά.

Ὡς τόσο, ὅσο λιτὸ κι' ἂν ἦταν τὸ γεῦμα μας, μᾶς δυνάμωσε ἀρκετά. Εἴμαστε προφυλαγμένοι, ἡ φωτιὰ μᾶς γλυκοζέσταινε, μπορούσαμε νὰ μείνουμε στὴν καλύβα ὡς ποὺ νὰ πάψῃ τὸ χιόνι.

Γιὰ μένα, αὐτὸ δὲν ἦταν κανένα φοβερὸ πρᾶγμα, ἀφοῦ μάλιστα δὲν ἐπίστεψα ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ὁ Βιτάλης, γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν οἰκονομία του, πὼς μποροῦσε δηλαδὴ ν' ἀποκλεισθοῦμε ἐκεῖ μέσα ὧρες πολλές. Δὲν ἦταν δυνατὸ νὰ χιονίζῃ αἰώνια!

Καὶ ὅμως τίποτα δὲν μᾶς ἔλεγε πὼς τὸ χιόνι θὰ ἔπαυε γρήγορα. Ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τῆς καλύβας βλέπαμε τὶς νιφάδες νὰ πέφτουν γοργὲς καὶ πυκνές. Καὶ καθὼς δὲν φυσοῦσε ἔπεφταν ὁλόϊσα ἡ μιὰ ἀπάνω στὴν ἄλλη, χωρὶς διακοπή.

Οὐρανὸς δὲν ἐφαίνουνταν καὶ τὸ φῶς ἀντὶ νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ ψηλά, ἀνέβαινε ἀπὸ χάμω, ἀπὸ τὸ κάτασπρο ἐκεῖνο σεντόνι ποὺ σκέπαζε τὴ γῆ. Τὰ σκυλιὰ τὸ εἶχαν πάρει ἀπόφασι καί, ξαπλωμένα μπροστὰ στὴ φωτιά, κοιμοῦνταν καὶ τὰ τρία.

Εἴμαστε προφυλαγμένοι. Ἡ φωτιὰ μᾶς γλυκοζέσταινε.

Σκέφθηκα νὰ κάμω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο. Εἶχα σηκωθῆ πολὺ πρωὶ καὶ θὰ μοῦ ἦταν πιὸ εὐχάριστο νὰ ταξειδέψω στὴ χώρα τῶν ὀνείρων — ἴσως καὶ μὲ τὸν «Κύκνο» — παρὰ νὰ κυττάζω τὸ χιόνι.

Δὲν ξέρω πόσην ὥρα κοιμήθηκα. Ὅταν ἐξύπνησα, τὸ χιόνι εἶχε πάψει. Κύτταξα ἔξω. Τὸ χιονόστρωμα ποὺ ἦταν μπροστὰ στὴν καλύβα μας εἶχε ψηλώσει πολύ. Ἂν ξεκινούσαμε τώρα θὰ χωνόμουν ὡς τὰ γόνατα.

Τί ὥρα νὰ ἦταν;

Δὲν μποροῦσα νὰ ρωτήσω τὸν κύριό μου, γιατὶ τοὺς τελευταίους αὐτοὺς μῆνες οἱ μικρές μας εἰσπράξεις δὲν εἶχαν βάλει στὸν τόπο τὰ ἔξοδα τῆς φυλακῆς καὶ τῆς δίκης του, κι' ἔτσι, στὸ Διζόν, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴν προβιὰ καὶ διάφορα ἄλλα πράγματα γι' αὐτὸν καὶ γιὰ μένα, ἀναγκάσθηκε νὰ πουλήσῃ τὸ ρολόγι του — τὸ μεγάλο ἐκεῖνο ἀσημένιο ρολόγι, ὅπου ὁ Κάπης ἐδιάβαζε τὴν ὥρα.

Κύτταξα πάλι ἔξω γιὰ νὰ καταλάβω ἀπὸ τὸ φῶς. Κάτω, στὴ γῆ, μιὰ ἄσπρη γραμμὴ ποὺ μ' ἐθάμπωνε· ἀπὸ πάνω, στὸν ἀέρα, μιὰ ζοφερὴ καταχνιά· καὶ ψηλά, στὸν οὐρανό, μιὰ ἀπροσδιόριστη λάμψι μὲ κάτι ξέθωρες κιτρινάδες ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τίποτ' ἀπ' ὅλ' αὐτὰ δὲν μποροῦσε νὰ μοῦ πῇ σὲ ποιὰ ὥρα τῆς ἡμέρας βρισκόμαστε.

Μὰ καὶ τ' αὐτιὰ δὲν μάθαιναν τίποτα περισσότερο ἀπὸ τὰ μάτια· γιατὶ βαθειὰ σιωπὴ ἐβασίλευε, ποὺ δὲν τὴν ἐτάραζε οὔτε φωνὴ πουλιοῦ, οὔτε κρότος καμτσικιοῦ, οὔτε κύλισμα ἁμαξιοῦ. Ποτὲ νύχτα δὲν ἐστάθηκε πιὸ σιωπηλὴ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα!

Καὶ δὲν ἦταν μόνο ἡ σιωπὴ παρὰ κι' ἡ ἀκινησία. Τὸ χιόνι σταμάτησε κάθε κίνησι, λὲς καὶ τὰ πέτρωσε ὅλα. Κάπου κάπου μόνο, ὕστερ' ἀπὸ ἕνα μικρό, ὑπόκωφο, ἀνεπαίσθητο σχεδὸν κρότο, ἔβλεπες κανένα κλῶνο δένδρου νὰ τραντάζεται. Γιατὶ ἀπὸ τὸ χιόνι ποὺ τὸν βάραινε, ἔγερνε σιγὰ σιγὰ πρὸς τὴ γῆ· κι' ἅμα ἔγερνε ἀρκετά, τότε τὸ χιόνι γλιστροῦσε, ἔπεφτε κάτω, κι' ἀμέσως ὁ κλῶνος ξανασηκώνουνταν μὲ ὁρμὴ καὶ τὸν ἔβλεπες λίγες στιγμὲς νὰ τραντάζεται. Αὐτοὶ οἱ κλῶνοι ποὺ ξεφορτώνουνταν ἔτσι τὸ χιόνι, ξεχώριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὸ σκοῦρο τους χρῶμα ἀπάνω στὸ ἄσπρο σεντόνι, ποὺ σκέπαζε ὅλα τὰ δέντρα ἀπὸ τὴν κορφὴ ὡς τὴ ρίζα, καὶ φαίνουνταν σὰν τόσες τρῦπες στὸ σεντόνι αὐτό.

Ἐκεῖ ποὺ καθόμουν στὴν πόρτα θαυμάζοντας τὸ θέαμα ἄκουσα τὸν κύριό μου νὰ μὲ φωνάζῃ:

— Ἔ! τί λές;... σοῦ κάνει ὄρεξι νὰ ξεκινήσουμε;

— Δὲν ξέρω... δὲν μοῦ κάνει καμμιὰ ὄρεξι... Πάλι, ὅπως θέλετε σεῖς.

— Ἐγὼ λοιπὸν λέω νὰ μείνουμ' ἐδῶ, ὅπου ἔχουμε τοὐλάχιστο στέγη καὶ φωτιά.

Σκέφθηκα πὼς δὲν εἴχαμε καὶ ψωμί, μὰ κράτησα αὐτὴ τὴ σκέψι γιὰ τὸν ἑαυτό μου.

— Μοῦ φαίνεται πὼς τὸ χιόνι σὲ λίγο θὰ ξαναρχίσῃ, ἐξακολούθησε ὁ Βιτάλης· δὲν εἶναι φρόνιμο νὰ ἐκτεθοῦμε στὸ δρόμο, χωρὶς νὰ ξέρουμε ἂν εἶναι ἐδῶ κοντὰ κανένα χωριό. Δὲν θὰ περνούσαμε ὄμορφη νύχτα μέσ' στὸ χιόνι. Καλύτερα νὰ τὴν περάσουμε ἐδῶ μέσα, ὅπου θἄχουμε τοὐλάχιστο τὰ πόδια μας στεγνά.

Ἂν βάζαμε κατὰ μέρος τὸ ζήτημα τοῦ ψωμιοῦ, αὐτὴ ἡ λύσι δὲν μοῦ φάνηκε ἄσχημη. Ἀλήθεια, ἂν ξεκινούσαμε τώρ' ἀμέσως, δὲν ἦταν καθόλου βέβαιο πὼς θὰ βρίσκαμε ξενοδοχεῖο καὶ γεῦμα πρὶν νυκτώσῃ, ἐνῷ ἦταν παραβέβαιο πὼς θὰ βρίσκαμε στὸ δρόμο ἕνα στρῶμ' ἀπὸ χιόνι ποὺ ἀπάτητο ἀκόμα θὰ μᾶς δυσκόλευε πολὺ στὸ περπάτημα.

Ἐτελείωσε! Ἔπρεπε νὰ σφίξουμε τὴν κοιλιά μας καὶ νὰ καθήσουμε στὸ καλυβάκι μας.

Ἔτσι κάναμε κι' ὁ Βιτάλης μᾶς μοίρασε πάλι τὸ ὑπόλοιπο τοῦ καρβελιοῦ.

Ἄ, τί μικρὰ ποὺ ἦταν τὰ κομμάτια μας καὶ τί γρήγορα ποὺ τὰ φάγαμε, ἂν καὶ τὰ κάναμε ὅσο πιὸ μικρὲς μπουκίτσες μπορούσαμε, γιὰ νὰ βαστάξῃ περισσότερη ὥρα τὸ δεῖπνο μας!

Ὡς τόσο τελείωσε καί, ἐπειδὴ τὰ σκυλιὰ ἔμειναν πάλι πεινασμένα, ἐνόμισα πὼς θἄκαναν τὰ ἴδια τὰ πρωϊνά. Μὰ ὄχι τίποτα! Ἅμα ὁ κύριός μου φύλαξε τὸ μαχαῖρι του στὴν τσέπη τοῦ παντελονιοῦ του, ὁ Κάπης σηκώθηκε, ἔγνεψε μὲ τὸ κεφάλι στοὺς δυό του συντρόφους καὶ πλησίασε τὸ σακκούλι, ὅπου φυλάγαμε συνήθως τὰ τρόφιμα. Τὸ μύρισε πολὺ καὶ συγχρόνως τὸ πασπάτεψε λίγο μὲ τὸ πόδι. Ἡ διπλῆ αὐτὴ ἐξέτασι τὸν ἔπεισε πὼς δὲν ἦταν ἐκεῖ μέσα ἄλλο φαγώσιμο. Τότε ξαναγύρισε στὴ θέσι του,

μπροστά στὴ φωτιά, καί, γνέφοντας πάλι στὸ Ζερμπῖνο καὶ στὴ Δούλση, ξαπλώθηκε μ' ἕνα στεναγμό. Σά νἄλεγε: «Δὲν ὑπάρχει τίποτα. Περιττὸ νὰ γυρέψουμε».

Οἱ σύντροφοί του κατάλαβαν στὴν ἐντέλεια καὶ ξαπλώθηκαν κι' αὐτοὶ κοντά του μὲ τὸν ἴδιο στεναγμό. Μόνο ποὺ ὁ στεναγμὸς τοῦ Ζερμπίνου δὲν εἶχε καὶ τόση ἐγκαρτέρησι, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πεῖνα, ὁ Ζερμπῖνος εἶχε καὶ μεγάλη λαιμαργία, ὥστε ἡ θυσία γι' αὐτὸν ἦταν πιὸ ὀδυνηρὴ παρὰ γιὰ τοὺς ἄλλους.

Τὸ χιόνι στὸ ἀναμεταξὺ εἶχε ξαναρχίσει κι' ἔπεφτε μὲ τὴν ἴδια ἀφθονία. Ἀπὸ ὥρα σὲ ὥρα βλέπαμε τὸ λευκὸ στρῶμα ν' ἀνεβαίνῃ καὶ νὰ σκεπάζῃ σιγὰ σιγὰ τὰ νέα δενδράκια, ποὺ μόνο οἱ κορυφές τους ἔμεναν ἀκόμα ἀπέξω.

Πιὸ ὕστερα ὅμως δὲν διεκρίναμεν παρ' ἀμυδρὰ τί γίνουνταν ἔξω ἀπ' τὴν καλύβα μας, γιατὶ ἡ χιονισμένη ἐκείνη μέρα σκοτείνιασε γρήγορα.

Ἡ νύκτα ὅμως δὲν ἐσταμάτησε τὸ χιόνι, ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ πέφτῃ, σὲ χοντρὲς νιφάδες ἀπὸ τὸ μαῦρο οὐρανὸ στὴν ἄσπρη γῆ.

Ἀφοῦ θὰ περνούσαμε τὴ νύκτα ἐκεῖ τὸ καλύτερο ἦταν νὰ κοιμηθοῦμε τὸ γρηγορώτερο. Τυλίχθηκα λοιπὸν κι' ἐγὼ στὴν προβιά μου, ποὺ ἡ φωτιὰ τὴν εἶχε στεγνώσει καλά, καί, σὰν τὰ σκυλιά, ξαπλώθηκα κοντὰ στὸ τζάκι, μὲ τὸ κεφάλι σὲ μιὰ ἴσια πέτρα, ποὺ τὴν ἔβαλα γιὰ μαξιλάρι.

— Κοιμήσου, μοῦ εἶπε ὁ Βιτάλης καὶ θὰ σὲ ξυπνήσω ἅμα νυστάξω κι' ἐγώ. Γιατὶ ἂν καὶ δὲν εἶναι κανένας φόβος σ' αὐτὴ τὴν καλύβα, οὔτε ἀπὸ ζῶα οὔτε ἀπὸ ἀνθρώπους, ἕνας ἀπ' τοὺς δυό μας πρέπει ν' ἀγρυπνᾷ καὶ νὰ προσέχῃ νὰ μὴ σβύσῃ ἡ φωτιά. Τὸ κρύο θὰ γίνῃ πολὺ δυνατὸ ἅμα πάψῃ τὸ χιόνι.

Χωρὶς νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇ, ἀποκοιμήθηκα.

Ὅταν μὲ ξύπνησε, ἡ νύχτα ἦταν ἀκόμα βαθειά. Ἔτσι μοῦ φάνηκε τοὐλάχιστο. Χιόνι δὲν ἔπεφτε πιά· ἡ φωτιὰ μας ἐξακολουθοῦσε νὰ καίῃ.

—Ἡ σειρά σου τώρα, μοῦ εἶπεν ὁ Βιτάλης. Δὲν θὰ κάνῃς ἄλλο, παρὰ θὰ ρίχνῃς κάπου κάπου ξύλα στὸ τζάκι. Βλέπεις πῶς σοῦ μάζεψα ἀρκετά.

Κι' ἀλήθεια· ἐπειδὴ ὁ κύριός μου κοιμᾶται πολὺ ἐλαφρά, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ξυπνῶ κάθε φορὰ ποὺ θὰ χρειαζόμουν ξύλα, ἂν τὰ τραβοῦσα ἐκείνη τὴν ὥρα ἀπ' τὸν τοῖχο τῆς καλύβας. Γι' αὐτὸ μοῦ ἑτοίμασε ἕνα σωρό, ἀπ' ὅπου μποροῦσα νὰ παίρνω χωρὶς νὰ κάνω κρότο.

Φρόνιμο τὸ μέτρο βέβαια· δὲν εἶχε ὅμως, δυστυχῶς, τ' ἀποτελέσματα πού περίμενε ὁ Βιτάλης....

Ἅμα σηκώθηκα ἐγώ, ἕτοιμος νὰ κάμω τὴν ἀγρυπνία μου, ξαπλώθηκε ἐκεῖνος μπροστὰ στὴ φωτιὰ μὲ τὸν Καρδούλη στὴν ἀγκαλιά του, καὶ σὲ λίγο ἡ ἀναπνοή του, πιὸ δυνατὴ καὶ πιὸ κανονική, μ' ἐπληροφόρησε πῶς ἀποκοιμήθηκε.

Πῆγα τότε σιγὰ σιγά, μὲ τὶς μύτες τῶν ποδιῶν, ὥς τὴν πόρτα, γιὰ νὰ ἰδῶ τί γίνουνταν ἔξω.

Τὸ χιόνι τὰ εἶχε κουκουλώσει ὅλα· χόρτα, χαμόδενδρα, δένδρα. Ὅσο μακριὰ ἔφθανε τὸ μάτι, δὲν ἔβλεπε παρὰ ἕνα σεντόνι ἀνώμαλο μὰ παντοῦ ἄσπρο. Ὁ οὐρανὸς ἦταν γεμᾶτος ἄστρα ποὺ σπινθήριζαν· μὰ τὸ χλωμὸ φῶς ποὺ μισοφώτιζε τὸ τοπίο, ἀνέβαινε ἀπ' τὸ χιόνι. Τὸ κρύο εἶχε ξαναρχίσει δυνατό· κι' ἔξω θἄκανε παγωνιά, γιατὶ ὁ ἀέρας ποὺ ἔμπαινε στὴν καλύβα ἦταν παγωμένος. Στὴν πένθιμη σιωπὴ τῆς νύχτας ἄκουγες κάπου κάπου κάτι τριξίματα ποὺ μαρτυροῦσαν πῶς τὸ χιόνι κρυσταλλώνουνταν.

Μεγάλο εὐτύχημα ἀλήθεια ν' ἀπαντήσουμε ἐκείνη τὴν καλύβα. Τί θὰ γινόμαστε μέσα σ' ἕνα δάσος, μὲ τέτοιο χιόνι καὶ μὲ τέτοιο κρύο;

Ὅσο λίγο κρότο κι' ἂν ἔκαμα καθὼς περπάτησα τὰ σκυλιὰ ξύπνησαν κι' ὁ Ζερμπῖνος σηκώθηκε γιὰ νἄλθῃ μαζί μου στὴν πόρτα. Κι' ἐπειδὴ δὲν ἔβλεπε μὲ τὰ δικά μου μάτια τὶς ὀμορφιὲς τῆς χιονισμένης ἐκείνης νύκτας, στενοχωρέθηκε γρήγορα κι' ἔκαμε νὰ βγῇ.

Μὲ τὸ χέρι τὸν πρόσταξα νὰ μπῇ μέσα. Τί ἰδέα νὰ ξεμυτίσῃ μὲ τέτοιον καιρό! Δὲν ἦταν καλύτερα νὰ καθήσῃ κοντὰ στὴ φωτίτσα του;... Μὲ ἄκουσε, ἐκάθησε ὅμως μὲ τὸ πρόσωπο κατὰ τὴν πόρτα, σὰν πεισματάρης σκύλος ποὺ δὲν ἀφήνει εὔκολα τὴν ἰδέα του.

Ἔμεινα ἀκόμη λίγες στιγμὲς στὴν πόρτα γιατὶ μ' ὅλη τὴν ἀόριστη μελαγχολία ποὺ μοῦ γέμιζε τὴν ψυχή, ἦταν ἕνα θέαμα ποὺ μοῦ ἄρεσε νὰ τὸ κυττάζω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΤΗΛΕΣΚΟΠΙΟ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Ὁσάκις στρέφομεν τὰ βλέμματά μας πρὸς τὸν ἔναστρον οὐρανόν, μάλιστα τὸν ἐκτάκτως διαυγῆ οὐρανὸν ποὺ ἔχομεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, πάντοτε τὸ μυστήριον τοῦ ἀπείρου, ποὺ κρύπτεται ὑπὸ τὸ ἀμυδρὸν φῶς τῆς νυκτός, θὰ ἐκίνησεν ἀναμφιβόλως τὸ ἐνδιαφέρον μας. Ποία ἡ φύσις τῶν ἀστέρων, ποῖος ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν, ποία ἡ τάξις μὲ τὴν ὁποίαν κινοῦνται οὗτοι, εἴτε πλανῆται λέγονται, εἴτε ἀπλανεῖς καὶ κομῆται, καὶ νεφελοειδεῖς καὶ Γαλαξίαι, ὅλα αὐτὰ εἶναι ζητήματα ποὺ κινοῦν πάντοτε τὴν προσοχὴν παντὸς σκεπτομένου ἀνθρώπου. Καὶ εἶναι περίεργον ὅτι ὁ μηδαμινὸς κατὰ τὸ σῶμα ἄνθρωπος, ἀκριβῶς διότι κρύπτει μέσα του τὸ ἀθάνατον πνεῦμα καὶ τὴν ψυχήν, ἐπέτυχε νὰ ἐξερευνήσῃ ἀρκετὰ τὸ μυστήριον τοῦ ἐνάστρου Οὐρανοῦ καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ τόσα θαυμάσια πράγματα ποὺ μᾶς διδάσκει ἡ Ἀστρονομία.

Εἰς τοῦτο ἐβοήθησε πολὺ καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βοηθῇ τὸ τηλεσκόπιον, ποὺ ἠμπορεῖ νὰ συντομεύῃ τὰς ἀποστάσεις τῶν οὐρανίων σωμάτων. Ὅλοι γνωρίζομεν τὸ ἐνδιαφέρον ποὺ δεικνύουν οἱ ἀστρονόμοι ὅλου τοῦ κόσμου διὰ τὸ νέον μεγάλο τηλεσκόπιον ποὺ κατασκευάζεται εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ πολὺ κοντὰ τὰ ἄστρα, ὥστε νὰ τὰ μελετήσωμεν καλλίτερον.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ θὰ σημειώσωμεν ἐνταῦθα ὀλίγα ποὺ σχετίζονται μὲ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ πρώτου τηλεσκοπίου, εἰς τὴν ὁποίαν τυχαίως τὴν πρώτην ὤθησιν ἔδωσεν ἕνα μικρὸ παιδὶ ἡλικίας 10—12 ἐτῶν.

Ἤδη ἀπὸ τὸ 1200 μ. Χ. εἶχε ριφθῆ ἡ ἰδέα τῆς κατασκευῆς ματογυαλιῶν, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1608 εἰς Ὁλλανδίαν ὑπῆρχαν μερικοὶ ποὺ εἶχαν καὶ τὸ προνόμιον τῆς κατασκευῆς ματογυαλιῶν. Ἕνας τοιοῦτος ἦτο καὶ ὁ Ἰωάννης Λίππερσεϊ, ποὺ εἶχεν ὀπτικὸν κατάστημα.

Διηγοῦνται λοιπὸν τὸ ἑξῆς: Μιὰ μέρα ποὺ ὁ Λίππερσεϊ ἦτο ἀπησχολημένος μὲ τὴν πώλησιν ζεύγους ματογυαλιῶν εἰς ἕναν πελάτην καὶ ἐδοκίμαζε τὰ διάφορα εἴδη φακῶν, ὁ μικρὸς υἱός του πῆρε κρυφὰ δύο φακοὺς καὶ ἦλθεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ σπιτιοῦ του διὰ νὰ παρατηρήσῃ διάφορα ἀντικείμενα. Ἐκεῖ, λοιπόν, ποὺ ἔκαμνε διαφόρους συνδυασμούς, ἔβαλε τὸν ἕνα φακὸν ἔμπροσθεν τοῦ ἄλλου, ἀλλ' ὄχι πολὺ πλησίον καὶ παρετήρησε μὲ μεγάλην παιδικὴν ἔκπληξιν ὅτι ὁ κόκορας εἰς τὴν αὐλὴν ἐφαίνετο διπλάσιος ἀπ' ὅ,τι πράγματι ἦτο. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἦρθε ὁ πατέρας του νὰ πάρῃ τοὺς φακοὺς ἀπὸ τὸ παιδί του, διότι ἐν τῷ μεταξὺ εἶδε ὅτι τοῦ ἔλειπαν οὗτοι, καὶ βλέπει τὸ παιδί του νὰ παρατηρῇ διάφορα ἀντικείμενα καὶ νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα διπλασίων διαστάσεων ἀπ' ὅ,τι εἶναι εἰς τὴν πραγματικότητα!

Αὐτὸ τοῦ ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν καὶ ἀμέσως ἐσκέφθη ὁ Λίππερσεϊ ὅτι καλύτερον θὰ ἦτο νὰ προσαρμόσῃ τοὺς δύο αὐτοὺς φακοὺς εἰς τὰ ἄκρα ἑνὸς σωλῆνος καὶ νὰ παρατηρῇ τὰ ἀντικείμενα.

Αἱ σκέψεις αὗται καὶ αἱ ἀνακαλύψεις παιδιοῦ καὶ πατρὸς ἐγένοντο ἐν Ὁλλανδίᾳ κατὰ τὸ ἔτος 1608. Μετὰ δύο ἔτη καὶ ἀκριβῶς τὸ βράδυ τῆς 7ης Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1610 ὁ διάσημος Γαλιλαῖος ἔστρεψε διὰ πρώτην φορὰν τὸ ὄργανον τοῦτο, τὸ τηλεσκόπιον, ποὺ κατεσκεύασεν ὁ ἴδιος, πρὸς τὸν ἔναστρον οὐρανὸν καὶ ἔτσι τὸ μυστήριον τῶν ἀστέρων ἄρχισε ν' ἀποκαλύπτεται εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἀπὸ τότε ἔχουν περάσει μόνον 328 χρόνια. Ἀλλὰ ποία πρόοδος ἐσημειώθη!

Τὰ τηλεσκόπια ἔχουν διαδοθῆ εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ μελετῶνται μὲ ἐνδιαφέρον ὅλα τὰ οὐράνια φαινόμενα. Αἱ πρόοδοι τῶν 328 τελευταίων ἐτῶν τῆς Ἀστρονομίας δὲν ἠμποροῦν νὰ συγκριθοῦν μὲ τὴν προηγουμένην περίοδον ποὺ δὲν ὑπῆρχε τηλεσκόπιον.

Καὶ ἐφ' ὅσον γίνονται ἀστρονομικαὶ ἔρευναι μὲ τηλεσκόπια, θὰ ὑπενθυμίζεται τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ πρώτου τηλεσκοπίου, εἰς τὴν ὁποίαν σπουδαῖον ρόλον ἔπαιξε καὶ ἕνα μικρὸ παιδί.

Τὸ Βῆμα τῶν νέων

25η ΜΑΡΤΙΟΥ 1939

Μέσα στὴ μαύρη σκοτεινιὰ τὴ λάμψι ἦρθε νὰ ρίξη,
μὲ τ' ἀτσαλένια χέρια του τὸν Νέρωνα νὰ πνίξη
π' ἄναψε γύρω σου φωτιά, Πατρίδα μου μεγάλη!
Ἦρθ' ὁ Μεγάλος Ἀρχηγὸς γιὰ νὰ σὲ σώση πάλι.

...Καὶ σπάραξε τὰ ἑρπετά, τὰ αἱμοβόρα ὄρνια
ποὺ σὲ βυθίσαν στὴ ντροπὴ στὴ μαύρη καταφρόνια
ποὺ τὸ ναὸ τῆς δόξης σου θέλησαν νὰ γκρεμίσουν
τὴ μέρα τὴ σημερινὴ γιὰ πάντα νὰ τὴ σβύσουν.
Καὶ νά! τώρα χαρούμενη ἡ χαραυγὴ προβάλλει
τὰ στιβαρὰ τὰ χέρια του θὰ σ' ὁδηγήσουν πάλι
στ' ἀκύμαντα πελάγη σου στὰ πρῶτα βήματά σου...
Ὄχι! δὲν σ' ἐγκατέλειψε!... ὁ γίγας εἶναι κοντά σου.

. . . .

Γιόρτασε Μάννα σήμερα καὶ ξύπν' ἀπὸ τὴ λήθη
ἀπ' τὴ δικιά του τὴν πνοὴ τὸ Ἔθνος ἀνεστήθη.

ΓΕΩΡΓΙΑ Σ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

★

ΕΙΜΑΣΤ' ΕΜΕΙΣ

Εἴμαστ' ἐμεῖς τῆς Πατρίδας ἡ ἐλπίδα
τ' ὀνειρό της, τὸ καμάρι κι' ἡ χαρὰ
ἡ Νεολαία! ποὺ μιὰ μέρα, σὰν ἀσπίδα
τὰ κορμιά μας θὰ προτάσσουμε μπροστά.

Εἴμαστ' ἐμεῖς τῆς Πατρίδας μας τὰ τείχη
τ' ἀπόρθητα σὰν τῆς Σπάρτης τῆς παληᾶς
ἡ Νεολαία! ποὔχει ἀσπίδα της τὰ στήθη
καὶ ἔμβλημά της τὸ «ΤΑΝ ἢ ἐπὶ ΤΑΣ».
Εἴμαστε ἐμεῖς, ποὺ κανεὶς πιὰ τὴν Ἑλλάδα
θὰ τολμήση ν' ἀπειλήση μὲ χαμό
ἡ Νεολαία! ποὺ ἡ ψυχή μας εἶναι δᾶδα
ποὺ φωτίζει κάθε κάμπο καὶ βουνό.
Εἴμαστ' ἐμεῖς, οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ Βασιληᾶ μας
καὶ τ' Ἀρχηγοῦ μας καὶ Πατέρα μας μαζὶ
κι' ὁρκιζόμαστε πὼς πάντα στὴν καρδιά μας
ἡ Ἑλλάδα μας αἰώνια θὰ ζῆ.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΙΑ ΚΑΣΤΡΙΝΑΚΗ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΣΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

....Ο Φοῖβος ἔσερνε καὶ πάλι, ἀκούραστος, τὸ φλογερό του ἅρμα κεῖνο τὸ πρωῒ τῆς ἀλησμόνητης γιὰ τὴ νεώτερη Ἑλλάδα μέρας. Τόσερνε ὅπως ἄπειρους αἰῶνες πρίν, ὅπως ἄπειρους αἰῶνες ὕστερα θὰ σέρνη, τὸ ἴδιο ἀκούραστα, τὸ ἴδιο ἀδιάφορα γιὰ τὴν τύχη τῶν πλασμάτων τῆς οἰκουμένης. Μὰ κεῖνο τ' ἀλησμόνητο πρωῒ φεγγοβολοῦσ' ὁλόκληρος κι' ἔσπερνε τὰ πιὸ λαμπρὰ πετράδια σὲ θάλασσες καὶ σὲ κάμπους, κι' ἔφερνε πάν' ἀπ' τὶς γέρικες βουνοκορφὲς χαρμόσυνο ἄγγελμα.

Ὁ Φοῖβος ποὺ γεννήθηκε στὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια, δὲν μποροῦσε νὰ περάση ἀδιάφορα ἀπ' τὴ χώρα τοῦ φωτὸς κείνη τὴ μέρα, δίχως νὰ διαλαλήση σ' Ἀνατολὴ καὶ Δύσι τὴ μεταβολὴ ποὺ γινόταν, σκορπίζοντας γύρω τὰ φωτεινότερα χρώματα... Τὸ ταπεινὸ λουλουδάκι τοῦ κάμπου, μὲ περιέργεια σήκωνε τὸ κεφαλάκι του, τὸ ζωντανεμένο ἀπ' τὴν αὐγινὴ δροσιά, γιὰ νὰ μάθη τὸ χαρούμενο νέο, ποὺ κάποια ἡλιαχτίδα τοὔγνεφε... Καὶ τὸ θεώρατο Ἔλατο, τῶν αἰώνια χιονισμένων βουνῶν, ψήλωνε περήφανα τὸ λεβέντικο ἀνάστημά του, νὰ μάθη τὸ καινούργιο νέο, ποὺ ξεχυνόταν σὰ χαρμόσυνο τραγοῦδι σ' ὅλο τὸν κάμπο...

Θυμοῦνται τὰ γέρικα πλατάνια πὼς μιὰ τέτοια γιορτὴ χαρᾶς ἀκούστηκε σὲ θάλασσες καὶ σὲ στεριές, σὲ κάμπους καὶ βουνά, σὰν τὰ κλέφτικ' ἀστέρια διώξανε τὸν αἰώνιο ἐχθρὸ τῆς πατρίδας κι' ἀγέρι λευτεριᾶς φύσηξ' ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη στὴ λεύτερη πιὰ Πατρίδα, ποὺ μόλις ξύπναγ' ἀπ' τὸν βαθὺ τῆς σκλαβιᾶς λήθαργο... Κι' ὁ Φοῖβος ἔφερνε καὶ τότε τὰ μηνύματα τῆς λευτεριᾶς, ὅπως καὶ τώρα... Μὰ τώρα ὄχι λευτεριᾶς ἀπ' ἀβάσταχτο ἐχθρικὸ ζυγό, μὰ λευτεριᾶς πνευματικῆς, ἀναγέννησης ζωτικῆς τῆς φυλῆς...

Ἡ λάμψι τῆς 4ης Αὐγούστου θάμπωνε κι' αὐτὸ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου. Τὸ ἠχηρὸ τῆς σάλπισμα σκέπαζε τὸ φλοῖσβο τοῦ κύματος στὰ ἑλληνικὰ ἀκρογιάλια καὶ τὸ πάφλασμα τῶν πηγῶν στὶς σπηλιὲς τῶν Νυμφῶν. Κάποια Κίρκη ἅρπαζε τὸν νοῦ γιὰ νὰ τὸν φέρη στοὺς κόσμους τοὺς μαγικοὺς τοῦ ὀνείρου, πάν' ἀπ' τ' ἀνθρώπινα πάθη καὶ τὶς ἐμφύλιες ἔριδες... Καὶ μαζὶ μὲ τὴν ἀναγέννησι τῆς χώρας ἐρχόταν κι' ἡ ἀναγέννησι τῆς γυναίκας.

Ἕν' ἀπ' τὰ λαμπρότερα δημιουργήματα τῆς 4ης Αὐγούστου, τὸ βασικώτερο, εἶν' ἡ Νεολαία. Κι' ἡ Νεολαία εἶν' ἐκείνη ποὔδωσε στὴ γυναῖκα τὴ θέσι ποὺ τῆς ταιριάζει, τὴν πρώτη, τὴν κυρίαρχη. Κι' ἀλήθεια... ἡ γυναῖκα-στρατιώτης εἶν' αὐτὴ ποὺ θὰ φέρη τὸ σταθερὸ ἀποτέλεσμα στοὺς ἀγῶνες... Ἡ γυναῖκα-Φαλαγγίτισσα θὰ φέρη τὴ νίκη στὰ ψηλὰ ἰδανικὰ τῆς φυλῆς...

...Πρὶν ἡ γυναῖκα, εἴτε στὸ σπίτι, εἴτε στὴν τέχνη, εἴτε στὴν ἐπιστήμη, δούλευε μηχανικά, γιὰ ταπεινοὺς σκοποὺς πολλὲς φορές, δίχως μεγάλα ἰδανικὰ νὰ τῆς φωτίζουν τὸ δρόμο, νὰ τὴν τραβᾶνε ἀπ' τοὺς στενοὺς δρόμους τῆς καθημερινῆς ζωῆς... Σκλάβα τῆς ζωῆς, ὑποταγμένη στὸ θέλημα κάποιων ἰσχυρῶν, ποὺ ὥριζαν τὴν ὕπαρξί της, δίχως πίστι γιὰ ἕνα φωτεινὸ αὔριο, δίχως ἐλπίδα, δίχως χαρά...

Κι' ἦρθε τὸ μαγικὸ ραβδὶ τῆς 4ης Αὐγούστου γιὰ νὰ τὴν 'γγίξη καὶ νὰ μεταβάλη ὁλόκληρη τὴν ὕπαρξί της σὲ τραγοῦδι χαρᾶς... Μόνο ὅποιος εἶδε τὶς γυναικεῖες φάλαγγες νὰ σταλίζουν τοὺς δρόμους μπόρεσε νὰ μπῆ στὴν ψυχή τους, νὰ δῆ τὴ λάμψι ποὺ πέταγαν τὰ μάτια τους καὶ νὰ καμαρώση τὴ γυναῖκα ποὺ ξέρει τὸν προορισμό της. Σφιγμένη στὸ στρατιωτικὸ ἀμπέχωνο, μὲ ψηλὰ τὸ κεφάλι, μὲ τὴν περηφάνεια ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, μὲ ζωντανεμένα ἰδανικά, μὲ τὴν ἀπόφασι τῆς θυσίας, μὲ πίστι γιὰ τὸ αὔριο, περνᾷ ἡ γυναῖκα-Φαλαγγίτισσα, ἀφίνοντας στὸ πέρασμά της τὴν ἐντύπωσι πὼς κάποια Σπαρτιάτισσα ζωντάνεψε, γιὰ νὰ ξαναδώση στὸν πολεμιστὴ τὴν πατρικὴ ἀσπίδα, ποὺ δοξάστηκε, μὲ τὴν εὐχὴ γιὰ νὰ τὴ φέρη πιὸ δοξασμένη, ἢ μὲ τὴν κατάρα ἂν τὴν ντροπιάση.

Ἡ γυναῖκα στὴν Ἐθνικὴ Νεολαία εἶδε τὰ ὄνειρά της νὰ παίρνουν σάρκα καὶ ὀστᾶ. Μαθαίνει πάλι ν' ἀγαπᾷ τὴν οἰκογένεια καὶ νὰ διατηρῇ τὰ πατροπαράδοτα ἔθιμα, ποὺ λίγ' ἀκόμα καὶ θὰ ξέχναγε. Γίνεται ἡ Ἑστιάς, ἡ Ἁγνή, ποὺ θὰ μεταδώση τὴν φλόγα τῆς πίστης στὴ γενιὰ ποὔρχεται. Εἶν' ἡ Σπαρτιάτισσα μητέρα, ποὺ ποτὲ δὲν θὰ παραδεχθῆ νὰ δῆ τὸ παιδί της κατώτερ' ἀπὸ κείνους ποὺ δόξασαν τὴν Πατρίδα. Εἶν' ἡ λαϊκὴ σοφία, ποὺ θὰ μεταδώση στὶς ἁπαλὲς παιδιάτικες ψυχὲς τοὺς θρύλους τῆς φυλῆς, τὰ ὄνειρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ποὺ κανεὶς δὲν πίστεψε πὼς χάθηκαν γιὰ πάντα...

Γίνεται ἡ πονετικὴ συντρόφισσα τ' ἀγωνιστῆ, ποὺ θὰ γλυκάνη τὶς πληγές του, μὰ κι' ἡ φοβερὴ μαχήτρια, ποὺ θὰ ξέρη νὰ μεταχειρίζεται καὶ τ' ὅπλο ἀκόμα, ἐνάντια σ' ἐκείνους ποὺ θὰ τολμήσουν νὰ ρίξουν τοὺς θεούς της ἀπ' τὰ βάθρα τους. Εἶν' ἡ ἐπιστήμων ποὺ θὰ ζωντανέψη τοὺς μαρμαρωμένους βασιληᾶδες, ποὺ θὰ σπρώξη τὶς νεανικὲς ψυχὲς σὲ νέους ἡράκλειους ἄθλους. Θ' ἀγωνιστῆ γιὰ τὴ δόξα τῶν Παρθενώνων καὶ θὰ πέση πρώτη ἐκείνη, πρὶν δῆ νὰ γκρεμίζωνται τὰ ὄνειρά της... Εἶν' ἡ νέα Σαπφώ, ποὺ θὰ τονίση καινούργιους ὕμνους γιὰ τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς, μὰ κι' ἡ Σουλιώτισσα, ποὺ πρώτη θὰ σύρη τὸ χορὸ τοῦ χαμοῦ, πρὶν πέση σκλάβα τοῦ ταπεινοῦ...

Μικρὴ ἢ μεγάλη, ἡ Ἑλληνίδα, ἡ Φαλαγγίτισσα, ἔχει ἀκοίμητη μέσα της τὴ φλόγα τῆς δημιουργίας καὶ τῆς μεγαλουργίας. Κι' αὐτὴ τὴ φλόγα, ποὺ κοιμώτανε μέσα της, τὴν ξύπνησε τὸ ἡρωϊκὸ σάλπισμα τῆς πιὸ ἱστορικῆς μέρας τῆς νεώτερης Ἑλλάδας, τῆς 4ης Αὐγούστου. Ἡ γυναῖκα βρῆκε τὸν προορισμό της, βρῆκε τὰ χαμένα ἰδανικά της, βρῆκε τὴν πίστι στὸν ἑαυτό της καὶ στὴ ζωή. Ἔνοιωσε μέσα της τὴν ἔννοια τῆς θυσίας γιὰ κάθε εὐγενικὸ καὶ μεγάλο. Κι' ὅσο ἔχει τέτοιον ἀρχηγὸ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ παραστρατήση. Τὰ βήματά της θὰ τὴν φέρουν ὁλόϊσια στὴν ἐπιτυχία. Ἀπ' αὐτὴν ἐξαρτᾶται τὸ μέλλον τῆς φυλῆς, σ' αὐτὴν στρέφονται ὅλες οἱ ἐλπίδες τοῦ Ἔθνους γιὰ μιὰ γενιὰ καινούργιων ἡρώων, σ' ὅλες τὶς φάσεις τῆς ζωῆς. Κι' ὁ ἱδρυτὴς τῆς Ἐθνικῆς Νεολαίας ἦταν ὁ μόνος ποὺ μπόρεσε νὰ καταλάβη τὸ ρόλο ποὺ παίζει ἡ γυναῖκα στὴν κοινωνία καὶ νὰ τῆς δώση στὴ θέσι ποὺ τῆς ἀξίζει...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ Χ. ΒΡΥΩΝΗ

ΣΟΝΕΤΟ

Ὅλοι θρηνοῦσαν θλιβερά: ἡ Μάννα ξαπλωμένη
τὴν εἶχε ἀνάψει ὁ πυρετὸς κι' ἡ θέρμη χλωμιασμένη
σιγομιλεῖ πεθαίνοντας: ἔλυωσε τὸ κορμί της,
ἄχ καὶ δὲ βρίσκεται γιατρὸς νὰ γιάνη τὴν πληγή της...

Ἡ θέρμη τὴν ἐζάλισε, κι' ἐκείνη ἀρχινάει
τὸ μαῦρο παραμιλητό. Τελειώνει πιὰ πεθαίνει...
τ' Αὐγούστου οἱ τρεῖς περάσανε· καὶ τώρα ξεψυχάει!
Κάθε καμπάνα εἶν' ἕτοιμη νεκρώσιμα νὰ ψέλνη.

Ἀλλὰ στὰ ξημερώματα τῆς ἄλλης, τῆς Τετάρτης,
ἕνας Γιατρὸς — ποὺ ἦταν σοφὸς στὴν τέχνη καὶ στὴ γνῶσι —
τῆς δίνει θεῖα φάρμακα! Ἀμέσως ἡ καρδιά της
παίρνει ζωὴ καὶ δύναμι: ὤ, ναί! τὴν ἔχει σώσει.
Τὸ πρόσωπο ζωήρεψε, μὲ μιᾶς ἀλλάζει ὄψι
κι' εἶναι σημάδι φανερὸ αὐτὸ πὼς θὰ προκόψη.

ΚΩΝΣΤ. Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΟΡΤΑΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΣ

Ὁ Ἀρχηγὸς χαιρετᾷ τὰ πλήθη τῶν ἐργατῶν.

Φαλαγγῖται μετέχοντες τῆς ὀγκώδους ἐργατικῆς παρελάσεως.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΑ

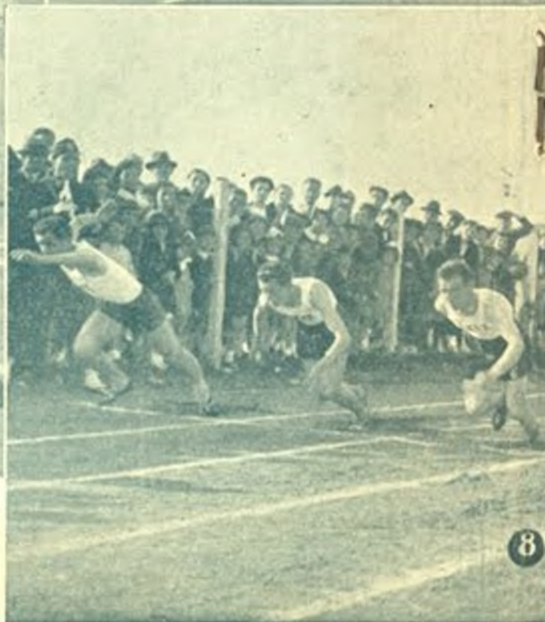

1) Παρέλασις τῶν ἀθλητῶν πρὸ τῶν ἐπισήμων.
2) Σκαπανεῖς 181ης Φάλαγγος Ἀλεξανδρουπόλεως πρὸ τῶν ἀγώνων.
3) Παρέλασις τῶν ἀθλητριῶν πρὸ τῶν ἐπισήμων.
4) Φαλαγγίτισσαι 181ης Φάλαγγος μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἀγώνων.
5) Οἱ σημαιοφόροι τῆς 181ης Φάλαγγος κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἀγώνων.

Σ ΤΗΣ Π. Δ. ΕΒΡΟΥ

6) Τμῆμα τῆς 181ης Φάλαγγος Ἀλεξανδρουπόλεως.

7) Φαλαγγίτισσαι Ἀλεξανδρουπόλεως.

8) Ἡ ἐκκίνησις τῶν δρομέων.

9) Παρέλασις Φαλαγγιτῶν Ἀλεξανδρουπόλεως πρὸ τῶν ἐπισήμων.

Φαλαγγῖται Σύρου καταθέτοντες στέφανον εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Ναυάρχου Μιαούλη κατὰ τὴν 25ην Μαρτίου.

Τμῆμα Ε.Ο.Ν. τοῦ Βασιλικοῦ Ναυστάθμου εἰς μίαν ἐκδρομήν του.

Χίλια δυό σέ μιά σελίδα

Γιατί φέγγουν τὴν νύκτα τὰ μάτια διαφόρων ζώων;

Σχεδὸν σ' ὅλα τὰ κατοικίδια ζῶα, ἀλλὰ καὶ στὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀγρίμια ποὺ ζοῦν στὰ ἀπάτητα δάση, βλέπομε στὸ σκοτάδι νὰ φεγγοβολοῦν τὰ μάτια των. Αὐτὸ τὸ φαινόμενο δὲν εἶναι αὐθύπαρκτο. Ἐπιτυγχάνεται στὸ σκότος, γιατὶ ὑπάρχει στὰ μάτια αὐτῶν τῶν ζώων ἕνα εἶδος παραπετάσματος, στὸ ὁποῖον ἀντανακλοῦν ἀμυδρὲς ἀκτῖνες φωτὸς καὶ τὰ κάνουν νὰ λάμπουν. Ἀπόδειξις ὅτι στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι δὲν φέγγουν. Στὸν ἄνθρωπο καὶ σὲ μερικὰ ζῶα αὐτὸ τὸ παραπέτασμα δὲν ὑπάρχει καὶ γι' αὐτὸ δὲν φέγγουν τὰ μάτια τους στὸ σκοτάδι. Ἀπὸ τὰ ζῶα, ποὺ δὲν λάμπουν τὰ μάτια τους, εἶναι ὁ χοῖρος.

Τὸ χρῶμα αὐτῶν ποὺ ἔχουν τὸ ἐξαιρετικὸ προνόμιο τῆς λάμψεως τῶν ματιῶν στὸ σκοτάδι, εἶναι συνήθως καφὲ ἢ πράσινο.

Ποιὰ εἶναι ἡ ταχύτης τοῦ φωτός;

Τὸ φῶς διατρέχει 300.000 χιλμ. τὸ δευτερόλεπτο, 18,000.000 χλμ. τὸ λεπτό, 1,080.000.000 τὴν ὥραν, 25,920.000.000 χλμ. τὴν ἡμέραν, 9.450.800.000.000 χλμ. τὸν χρόνο!

Τί παριστάνει ἡ μεγάλη ζωγραφικὴ σύνθεσις τῆς εἰσόδου τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πανεπιστημίου;

Στὸν τοῖχο τοῦ προστόου τοῦ Ἐθνικοῦ μας Πανεπιστημίου, τὸ ὁποῖον ἔχει κτισθῆ σὲ ἰωνικὸ ρυθμό, ὑπάρχει μιὰ ζωηρὴ ἐλαιοχρωματικὴ σύνθεσις. Εἶναι ἡ ζωφόρος τοῦ ζωγράφου Ράλ καὶ παριστάνει τὴν ἀναγέννησι τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν στὸ πρόσωπο τῶν ἀρχαίων σοφῶν, οἱ ὁποῖοι περιστοιχίζουν τὸν βασιλέα Ὄθωνα.

Τί εἶναι καὶ σὲ τί χρησιμεύει τὸ γλυκάνισο;

Τὸ γλυκάνισο εἶναι ἕνα ἀρωματῶδες προϊόν, καὶ χρησιμοποιεῖται ἐκτὸς ἀπὸ τὴν φαρμακευτικὴ καὶ στὴν κατασκευὴν οὔζου καὶ μαστίχας. Σήμερα τὸ γλυκάνισο ἀποτελεῖ προϊὸν ἀπαραίτητο σὲ κάθε ἐργοστάσιο ποτοποιΐας. Στὴν Ἑλλάδα ἡ καλλιέργεια τοῦ γλυκανίσου ἔχει ἀναπτυχθῆ πολὺ τελευταῖα. Ὡστόσο ἡ Τουρκία κρατᾷ τὰ πρωτεῖα, ὁ δὲ Τσεσμὲς τῆς Μικρασίας παράγει ἕνα περίπου ἑκατομμύριο ὀκάδες τὸν χρόνο. Στὴν Ἑλλάδα τὴν μεγαλείτερη παραγωγὴ γλυκανίσου τὴν ἔχει ἡ Χίος.

Ποιὰ ἡ ἡλικία τοῦ Ἡλίου;

Σ' ἕνα περασμένο τεῦχος εἴπαμε γιὰ τὴν ἡλικία τοῦ Ἡλίου, ὅπως τὴν ὑπολογίζουν οἱ ἀστρονόμοι. Σήμερα θὰ συμπληρώσουμε τὸ σχετικὸ ζήτημα μὲ τὸ ἑξῆς περίεργον ὅσον καὶ ἀπίστευτον:

Ὁ Ἥλιος, μᾶς λέγουν μεγάλοι σύγχρονοι ἀστρονόμοι — ὅπως εἶναι οἱ Ἄγγλοι Τζὴνς καὶ Ἔντινγκτον — χάνει ἀπὸ τὸ βάρος του σὲ κάθε πρῶτο λεπτὸ 250.000.000 τόννους! Ἢ σὲ κάθε ἡμέρα ποὺ περνᾷ χάνει 360 δισεκατομμύρια τόννους ὕλης! Δηλαδή: Ὁ Ἥλιος χθὲς ἦτο 360 δισεκατομμύρια τόννους βαρύτερος ἀπὸ ὅ,τι εἶναι σήμερα καὶ αὔριον τὴν ἰδίαν ὥραν θὰ εἶναι κατὰ τὸ αὐτὸ ποσὸν ἐλαφρότερος ἀπὸ σήμερον!

Εἰς ἕνα ἔτος λοιπόν, σύμφωνα μὲ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτούς, ὁ Ἥλιος χάνει βάρος ἴσον πρὸς 131 τρισεκατομμύρια τόννους!

Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς αὐτούς, ἐὰν ὁ Ἥλιος ἐξακολουθήσῃ νὰ χάνῃ διὰ τῆς ἀκτινοβολίας τὸ αὐτὸ ποσὸν μάζης, θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ζήσῃ ἀκόμη 15 τρισεκατομμύρια χρόνια! Τὸ δὲ παρελθὸν τοῦ Ἡλίου τὸ ὑπολογίζουν εἰς 8 τρισεκατομμύρια ἔτη!

Ὥστε σύμφωνα μὲ τὴν γνώμην τῶν ἀστρονόμων, ὁ Ἥλιος μας, ποὺ εἶναι ὁ πατὴρ τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος, ἔχει ἀκόμη ἀρκετὸν στάδιον τῆς ἡλικίας του νὰ διατρέξῃ, ἀφοῦ δὲν ἔφθασε καλὰ-καλὰ οὔτε τὴν ἀνδρικὴν ἀκόμη ἡλικίαν!

Ἀπὸ ποῦ προῆλθεν ἡ ἔκφρασις «ὑπὸ τὴν αἰγίδα» καὶ τί σημαίνει;

Αἰγὶς σημαίνει ἀσπὶς τοῦ Διός, κατὰ τὸν Ὅμηρο, γιατὶ ἡ ἀσπὶς αὐτὴ ἦταν ἀπὸ δέρμα αἰγὸς καὶ ἦταν ἀδιαπέραστη. Τὴν ἀσπίδα αὐτὴ τὴν κατεσκεύασεν ὁ Ἥφαιστος. Γύρω ἀπὸ τὴν στεφάνη της ἐκρέμονταν ἑκατὸ ὁλόχρυσοι θύσανοι. Ἡ ἔκφρασις λοιπὸν «ὑ π ὸ τ ὴ ν α ἰ γ ί δ α» σημαίνει ὑπὸ τὴν ἀσπίδα καὶ μεταφορικῶς ὑπὸ τὴν προστασία κάποιου.

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΙΑ ΠΕΝΝΑ

1. Ἡ πέννα μὲ τὴν ὁποία γράφομε εἶναι ἀπὸ χάλυβα. Διὰ τὴν κατασκευὴ τῆς χρησιμοποιοῦνται λεπτὰ φύλλα χάλυβος πάχους 6)10 τοῦ χιλιοστομέτρου περίπου.

★

2. Ἡ ἀρχικὴ τῶν κατεργασία συνίσταται στὸν χωρισμὸ τῶν χαλυβδίνων αὐτῶν φύλλων σὲ ταινίες πλάτους ἀρκετοῦ, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κοποῦν ἀπὸ κάθε μιὰ 2 πέννες.

★

3. Οἱ ταινίες περνοῦν ἀπὸ σειρὰ ἐλασματοποιητικῶν μηχανημάτων ποὺ μειώνουν τὸ πάχος μέχρις 1/10 χιλιοστομέτρου, ποὺ εἶναι καὶ τὸ ὁριστικὸ πάχος τῆς πέννας.

★

4. Μιὰ εἰδικὴ μηχανὴ κόβει ἀπὸ κάθε ταινία μικρὰ μετάλλινα τεμάχια στὸ μῆκος τῆς πέννας καὶ μιὰ ἄλλη διανοίγει μιὰ μικρὴ τρυπίτσα στὸ μέσο κάθε πλάκας.

5. Οἱ πλάκες αὐτὲς τοποθετοῦνται κάτω ἀπὸ ἕνα πιεστικὸ μηχάνημα τὸ ὁποῖο τὰς ἀνακυρτώνει καὶ δίδει τὸ σχῆμα τῆς πέννας.

★

6. Οἱ πέννες αὐτὲς θερμαίνονται μέχρις ὅτου κοκκινίσουν καὶ μετὰ ὑγραίνονται μέσα σὲ ἐλαιόλουτρο ποὺ δίδει στὸν χάλυβα τὴν σκληρότητα καὶ ἐλαστικότητά του.

★

7. Ἡ πέννα μετὰ καθαρίζεται μὲ λεπτὴ ἄμμο καὶ ἡ μύτη της ὀξύνεται ἐπάνω σ' ἕνα ἀκονιστῆρι καλυμμένο μὲ σμυριδόσκονη.

★

8. Τέλος ἡ πέννα περνᾷ ἀπὸ ἕνα τελευταῖο μηχάνημα, ὅπου ἕνα εἰδικὸ ψαλίδι σχίζει τὴν λεπτὴ ἄκρη της σὲ δύο, σχηματίζοντας ἔτσι τὶς δυὸ μυτίτσες.

ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
Δεύτερη πατρίδα

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Σήμερα δὲν εἴμαστε κυνηγοί, τοῦ ἔλεγε ὁ πατέρας του, εἴμαστε μόνο ἐξερευνητές, καὶ εἰδικώτερα μάλιστα, γεωγράφοι καὶ ὑδρογράφοι, μὲ ἀποστολὴ στὸ μέρος αὐτὸ τῆς Νέας Ἐλβετίας.

— Μ' αὐτὴ εἶναι δουλειὰ τοῦ Ἐρνέστου, ἀπαντοῦσε ὁ Τζάκ. Ἂς εἶναι, θὰ σταθῆ κάπου ἡ πινάσσα καὶ τότε θὰ ἰδῆτε τί κυνῆγι ποὺ ἔχει νὰ γίνῃ!

Σαρκοβόρα ὅμως θηρία, ἀπὸ κεῖνα ποὺ ὑπῆρχαν στὰ δάση τοῦ ὅρμου τῶν Μαργαριτῶν ἢ στὰ περίχωρα τῆς κοιλάδος τοῦ Γκρύνταλ, κανένα δὲν ἐφάνηκε στὶς ὄχθες τοῦ Μόντροζ ὅσο βάσταξε τὸ ταξεῖδι μὲ τὴν πινάσσα. Οὔτε τίγρεις, οὔτε λιοντάρια, οὔτε λεοπαρδάλεις — εὐτυχῶς! Μόνον οὐρλιάσματα τσακαλιῶν ἀκουγόνταν ἀπὸ τὰ γειτονικὰ δάση. Φαίνεται ὅτι τὰ ζῶα αὐτά, ἀποτελοῦσαν τὴν πλειονοψηφία στὸ ζωϊκὸ βασίλειο τοῦ νησιοῦ.

Στὶς ἕνδεκα ἡ «Ἐλισάβετ» ἔφθασε στὸν δεύτερο ἀγκῶνα τοῦ ποταμιοῦ, ποὺ ὁλοένα ἀνέβαινε δυτικώτερα, καθὼς παρετήρησε ὁ Ἐρνέστος. Ἀπὸ τὴ γενική του διεύθυνσι μποροῦσε κανεὶς νὰ συμπεράνῃ μὲ ἀρκετὴ βεβαιότητα, ὅτι ἐπήγαζε ἀπὸ βουνοσειρὰ ἀπομακρυσμένη ἀκόμη ἕξη ὡς ἑπτὰ λεῦγες.

— Κρῖμα, εἶπε ὁ Ἐρνέστος, ποὺ ἡ παλίρροια πλησιάζει στὸ τέρμα της καὶ δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ προχωρήσουμε παρακάτω.

— Κρῖμα, ἀλήθεια, ἀπεκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ὡς ἐδῶ ἦταν. Τὸ ρεῦμα ποὺ μᾶς σπρώχνει, δὲν θὰ ὑπερβῆ αὐτὸν τὸν ἀγκῶνα.

— Εἶναι φανερό, ἐβεβαίωσε κι' ὁ κ. Οὐόλστων. Ὥστε τώρα πρέπει ν' ἀποφασίσουμε ἂν θὰ σταθοῦμε σ' αὐτὸ τὸ μέρος, ἢ ἂν θὰ ἐπωφεληθοῦμε ἀπὸ τὴν ἀμπώτιδα, γιὰ νὰ γυρίσουμε στὸν κολπίσκο, ὅπου ἡ πινάσσα θὰ μποροῦσε νὰ φθάσῃ σὲ δυὸ ὧρες.

Τὸ μέρος ἦταν θαυμάσιο καὶ ὅλοι αἰσθανόνταν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ διημερεύσουν ἐκεῖ. Ἡ ἀριστερὰ ὄχθη σχημάτιζε ἕνα μικρὸ κολπίσκο, ὅπου χυνόταν ἕνα παραπόταμο μὲ νερὰ ζωηρὰ καὶ δροσερά. Ἀπὸ πάνω ἔγερναν ψηλὰ δένδρα μὲ πυκνότατα φυλλώματα, γεμᾶτα ἀπὸ κελαϊδισμοὺς καὶ πτερυγίσματα. Ἦταν ἰνδοσυκιές, ὅμοιες σχεδὸν μὲ τὶς ριζοφόρες τοῦ Φαλκενχόρστ. Ἀπὸ πίσω, πολὺ κοντά, πράσινες βαλανιδιὲς ἅπλωναν τὶς μεγάλες τους ὀμπρέλλες, ποὺ ὁ ἥλιος δὲν μποροῦσε νὰ τὶς διαπεράσῃ. Καὶ στὸ βάθος, κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους τῶν κανελλοδένδρων, σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ παραπόταμου, περνοῦσε μιὰ αὔρα ποὺ κινοῦσε τοὺς χαμηλοὺς κλώνους σὰ βεντάγιες.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶπε ἡ κυρία Ζερμάττ, νὰ ἕνα θελκτικὸ μέρος, καταλληλότατο γιὰ νὰ κτισθῆ μιὰ βίλλα... Κρῖμα μόνο ποὺ εἶναι τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ Φελσενχάϊμ!...

— Ναί, πολὺ μακριά, ἀγαπητή μου Μπέτση! ἀποκρίθηκε ὁ κ. Ζερμάττ. Ἀλλὰ ἡ ὡραία αὐτὴ θέσι δὲν θὰ χαθῆ, πίστεψέ με, καὶ δὲν πρέπει νὰ τὰ παίρνουμε ὅλα γιὰ δικά μας. Ἂς ἀφήσουμε κάτι τί καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους ποὺ θὰ ἔλθουν.

— Ἀλήθεια, εἶπε ἡ κυρία Οὐόλστων, οἱ μέλλοντες ἄποικοι θὰ προτιμήσουν νὰ ἐγκατασταθοῦν στὶς ὄχθες τοῦ Μόντροζ.

— Ἐν τῷ μεταξύ, εἶπε ὁ Τζάκ, προτείνω νὰ μείνουμε ἐδῶ καὶ τὸ βράδυ καὶ μάλιστα ὡς τὸ πρωΐ. Τί λέτε, Ἄννα;

— Ὅπως θέλει ὁ κ. Ζερμάττ. Συμφωνῶ ὅμως ὅτι τὸ μέρος εἶναι θαυμάσιο κι' ἀξίζει νὰ μείνουμε ὡς τὸ βράδυ.

— Γιὰ νὰ πάρω κι' ἐγὼ λίγα σχέδια γιὰ τὸ χάρτη μου, εἶπε ὁ Ἐρνέστος.

— Μὰ κι' ἐγὼ νὰ πάρω λίγα... τρόφιμα! ἐφώναξε ὁ Τζάκ. Ἂς φᾶμε, πρὸς Θεοῦ, ἂς φᾶμε!

Ἀποφασίσθηκε: Θὰ ἔμεναν στὸν ἀγκῶνα ἐκεῖνον τοῦ Μόντροζ τ' ἀπόγευμα καὶ τὸ βράδυ. Ἔπειτα, μὲ τὴν προσεχῆ ἀμπώτιδα, κατὰ τὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυκτα, ἐπειδὴ ἡ νύκτα θἆταν φωτεινὴ — νύκτα μὲ πανσέληνο — ἡ πινάσσα, χωρὶς κανένα κίνδυνο, θὰ κατέβαινε τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ. Κι' ἅμα ἔφθανε στὸ στόμιο, ἢ θὰ πήγαινε ν' ἀγκυροβολήσῃ στὸν ὅρμο τοῦ Ξιφία — κατὰ τὴ θάλασσα καὶ τὸν ἀέρα — ἢ θὰ περνοῦσε τὸ Ἀνατολικὸ Ἀκρωτήρι καὶ θὰ γύριζε στὸ Φελσενχάϊμ.

Ἡ πινάσσα δέθηκε μ' ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τὴ ρίζα ἑνὸς δένδρου. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἡ κυρία Ζερμάττ, ἡ κυρία Οὐόλστων κι' ἡ Ἄννα δέχθηκαν νὰ μείνουν στὸν καταυλισμό, ἐνῷ οἱ σύντροφοί τους θὰ ἐξερευνοῦσαν τὰ περίχωρα. Ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ Τζάκ, σὰν κυνηγοί, θ' ἀκολουθοῦσαν τὸ παραπόταμο, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθοῦν καὶ πολὺ ἀπὸ τὶς ἐκβολές του· ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος, ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος, μὲ τὴ βάρκα τῆς πινάσσας, θ' ἀνέπλεαν τὸν ποταμό, ὅσο μακρύτερα μποροῦσαν, ὥστε νὰ γυρίσουν τὴν ὥρα τοῦ γεύματος.

Δὲν ἦταν κανένας κίνδυνος νὰ μείνουν οἱ γυναῖκες μονάχες σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἄλλως τε κι' αὐτὲς δὲν ἔφεραν καμμιὰ ἀντίρρησι. Ὁπωσδήποτε, ἂν τὸ καλοῦσε ἡ ἀνάγκη, εὔκολα θὰ μποροῦσαν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς δυὸ κυνηγούς, ρίχνοντας μιὰ κανονιὰ ἀπὸ τὴν πινάσσα μὲ τὸ μικρὸ κανόνι ποὺ ἦταν γεμᾶτο μόνο μὲ μπαρούτι. Ὁ Τζάκ ρώτησε τότε τὴν Ἄννα ἂν θὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ γίνῃ πυροβολητής, κι' αὐτὴ ἀποκρίθηκε πὼς δὲν τὴν ἐτρόμαζε μιὰ κανονιὰ καὶ πὼς θὰ πυροβολοῦσε μόλις τὴν ἐπρόσταζε ἡ Μπέτση.

Γιὰ καλὸ καὶ γιὰ κακὸ ὁ κ. Ζερμάττ κι' ὁ γυιός του δὲν θ' ἀπομακρυνόνταν πολὺ ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα τοῦ Μόντροζ. Μέσα στὰ δένδρα καὶ στὰ χαμόδενδρα ἐκεῖνα, ὅπου τὸ κυνῆγι ἀφθονοῦσε, πολλὲς εὐκαιρίες θὰ παρουσιάζουνταν γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουν τὰ τουφέκια τους κι' οἱ τουφεκιὲς θ' ἀκούγονταν ἀπὸ τὸν καταυλισμό.

Ἔτσι ἡ βάρκα μὲ τὸν Οὐόλστων καὶ τὸν Ἐρνέστο ξεκίνησε πρὸς τ' ἀπάνω τοῦ ποταμοῦ, καὶ ὁ κ. Ζερμάττ μὲ τὸν Τζάκ πῆραν τὴν ὄχθη τοῦ παραπόταμου, ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὰ βορεινά.

Ὕστερα ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα, ὁ Μόντροζ λοξοδρομοῦσε πρὸς τὰ νοτιοδυτικά. Ἡ βάρκα ἐξακολούθησε νὰ πλέῃ ἀνάμεσα σὲ ὄχθες πυκνοφυτεμένες, σχεδὸν ἀπρόσιτες, γιατὶ τὰ κλαδιά, τὰ χόρτα καὶ τὰ καλάμια διασταυρώνουνταν καὶ συμπλέκονταν σὲ τρόπο, ποὺ θὰ ἦταν πολὺ δύσκολη μιὰ ἀπόβασι.

Ἀλλὰ δὲν εἶχαν ἀνάγκη ν' ἀποβιβασθοῦν. Ἤθελαν μόνο νὰ ἐξακριβώσουν τὴ γενικὴ κατεύθυνσι τοῦ ποταμοῦ, προχωροῦντες ὅσο μποροῦσαν πρὸς τὰ ἐπάνω.

Ἀφοῦ ἔκαμαν ἔτσι ὡς μισὴ λεύγα, ἡ φυτεία τῶν ὄχθῶν ἔγινε λιγώτερο πυκνή. Δένδρα ἀπομονωμένα ἔρριχναν σκιά, ποὺ οἱ κάθετες ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου τὴν ἔκαναν στρογγυλὴ ὁλόγυρα στὶς ρίζες τους. Ἔπειτα ἦταν μιὰ σειρὰ ἀπὸ μεγάλες πεδιάδες, μὲ βοσκώδη ὑψώματα ἐδῶ κι' ἐκεῖ, ποὺ φαινόταν νὰ προχωροῦν ἀδιάκοπη ὡς τὰ ριζοβούνια.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ Μόντροζ ἔλαμπε σὰν καθρέπτης. Οἱ ταξειδιῶτες ἄρχισαν νὰ ἐπιθυμοῦν τὰ δένδρα ποὺ ἀπάντησαν στὴν ἀρχή. Γιατὶ ὁ ἥλιος ἔκαιγε, εἶχε παύσει νὰ φυσᾷ ὁλωσδιόλου

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ ἕνα μέρος κατάλληλο γιὰ νὰ κτισθῆ μιὰ βίλλα...

καὶ στὴν πυρακτωμένη ἐκείνη ἀτμόσφαιρα ἡ κωπηλασία ἦταν πολὺ ἐπίπονη. Εὐτυχῶς ποὺ τὸ ρεῦμα δὲν ἦταν καὶ τόσο δυνατό. Ἀλλὰ μ' ὅλη τὴ ζέστη ὁ κ. Οὐόλστων κι' ὁ Ἐρνέστος κωπηλατοῦσαν γενναῖα κι' ἀκατάπαυστα. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀνάμεσα στὶς ἰδιότροπες ὄχθες τοῦ ποταμοῦ σχηματιζόνταν κι' ἀντίθετα ρευματάκια ποὺ ἔσπρωχναν τὴ βάρκα χωρὶς νὰ παρακουράζωνται οἱ κωπηλάτες.

— Δὲν εἶναι ἀδύνατο, εἶπε ὁ κ. Οὐόλστων, νὰ μπορέσουμε νὰ φθάσουμε ὡς τὰ ριζώματα τῆς βουνοσειρᾶς, ὅπου θὰ εἶναι κι' οἱ πηγὲς τοῦ Μόντροζ.

— Ἐπιμένετε στὴν ἰδέα σας, κύριε Οὐόλστων; ἀποκρίθηκε ὁ Ἐρνέστος σηκώνοντας τὸ κεφάλι.

— Ἐπιμένω, παιδί μου, καὶ μακάρι νὰ ἦταν ἔτσι. Δὲν θὰ γνωρίσετε ἀληθινὰ τὸ νησί σας, παρ' ἂν μπορέσετε νὰ τὸ ἰδῆτε ὁλόκληρο ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκείνων τῶν βουνῶν, ποὺ ἄλλως τε δὲν φαίνονται καὶ πολὺ ψηλά.

— Χίλια διακόσια ὡς χίλια πεντακόσια πόδια λογαριάζω τὸ ὕψος τους, κύριε Οὐόλστων. Κι' ἀπὸ τὴν κορυφή τους, νομίζω κι' ἐγὼ ὅτι θὰ φαίνεται ὁλόκληρη ἡ Νέα Ἑλβετία, ἐκτὸς ἂν εἶναι πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅ,τι νομίζουμε... Πίσω ἀπ' αὐτὴ τὴ βουνοσειρά, τί εἶναι;... Ἂν δὲν τὸ μάθαμε ὡς τώρα, εἶναι γιατὶ ποτὲ στὸ διάστημα τῶν δώδεκα ἐτῶν δὲν μᾶς φάνηκε στενὴ ἡ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας.

— Εἴχετε δίκηο. Τώρα ὅμως εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν ἔκτασι ἑνὸς νησιοῦ προωρισμένου νὰ δεχθῆ ἀποίκους.

— Θὰ γίνη κι' αὐτὸ μὲ τὴν ἐπιστροφὴ τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ πρὶν ἐπιστρέψη ὁ «Ξιφίας». Σήμερα μοῦ φαίνεται φρόνιμο νὰ περιορισθοῦμε στὴν ὀλιγόωρη αὐτὴ ἐξερεύνησι, ποὺ θὰ μᾶς δείξη τὴ γενικὴ κατεύθυνσι τοῦ ποταμοῦ.

— Καὶ ὅμως, Ἐρνέστε, μὲ λίγη ἐπιμονὴ θὰ μπορούσαμε νὰ φθάσουμε ὡς τὴ βουνοσειρὰ καὶ νὰ σκαρφαλώσουμε στὶς πλαγιές...

— Φθάνει νὰ μὴν εἶναι πολὺ τραχειές, κύριε Οὐόλστων.

— Ὢ! γι' ἀνθρώπους μὲ γερὰ πόδια.

— Τότε θὰ κάνατε καλύτερα νὰ παίρνατε στὴν θέσι μου τὸν Τζάκ! εἶπε γελῶντας ὁ Ἐρνέστος. Δὲν θὰ σᾶς ἔφερνε ἀντιρρήσεις αὐτός. Ἀπεναντίας θὰ σᾶς ἔσπρωχνε πρὸς τὴ βουνοσειρά, ἔστω κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ γυρίσετε αὔριο ἢ μεθαύριο, χωρὶς νὰ τὸν μέλλη γιὰ τὴν ἀνησυχία ποὺ ἡ ἀργοπορία σας θὰ προξενοῦσε σὲ ὅλους.

— Ναί, ναί, ἔχεις δίκηο, παιδί μου. Ἀφοῦ ἐδώσαμε ὑπόσχεσι, πρέπει νὰ τὴν κρατήσουμε. Θὰ προχωρήσουμε καμμιὰ ὥρα ἀκόμη κι' ἔπειτα ἡ βάρκα μας θ' ἀφεθῆ στὸ ρεῦμα γιὰ νὰ γυρίση πίσω. Λυποῦμαι ὅμως ποὺ δὲν θὰ στηθῆ ἀπὸ τώρα ἡ σημαία τῆς γηραιᾶς μας Ἀγγλίας ἀπάνω στὴν ψηλότερη κορυφὴ τῆς Νέας Ἑλβετίας!

Ὁ κ. Οὐόλστων μιλοῦσε τώρα σὰ γνήσιος Ἄγγλος, καὶ μάλιστα τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ἡ Μεγάλη Βρεταννία ἔστελνε τὰ πλοῖα της σ' ὅλες τὶς θάλασσες τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ μεγαλώση τὸ ἀποικιακό της Κράτος. Καταλάβαινε ὅμως πὼς ἡ κατοχὴ αὐτοῦ τοῦ νησιοῦ ἔπρεπε ν' ἀναβληθῆ γι' ἀργότερα καὶ δὲν ἐπέμεινε περισσότερο.

(Ἀκολουθεῖ)

Τί εἶναι ἀδένες καὶ τί ἀδενοπάθεια

Β΄.

Ἡ φυματιώδης ἀδενοπάθεια δὲν εἶναι ἀρρώστεια ποὺ πρέπει νὰ μᾶς τρομάζη, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ἀδιαφοροῦμε, διότι ἐνῷ γιατρεύεται τελείως, εἶναι δυνατὸν ἅμα δὲν προσέξουμε νὰ γίνη ἀρχὴ πολλῶν κακῶν γιὰ τὸ νέο. Μόλις ὁ νέος ἔλθη σὲ ἐπαφὴ μὲ φυματικὸ ἢ μὲ σκόνη γεμάτη μικρόβια φυματικοῦ μολύνεται ἀμέσως. Αὐτὸ γίνεται κατὰ κανόνα ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ θὰ γεννηθῆ τὸ παιδὶ μέχρι 20 ἐτῶν. Σήμερα εἶναι γνωστὸν καὶ τελείως ἀποδεδειγμένον ἐπιστημονικῶς ὅτι δὲν ὑπάρχει πολιτισμένος ἄνθρωπος ποὺ νὰ μὴ ἔχη μολυνθῆ ἀπὸ τὴ φυματίωσι. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῆ ὅτι ὁ μολυσμένος εἶναι καὶ φυματικός, ἀλλὰ ὅτι εἶναι μπολιασμένος ἀπὸ τὴ φυματίωσι. Αὐτὸ δὲ ἔκαμε καὶ τὸν Καλμὲτ νὰ κάμη τὸ ἐμβόλιον, ποὺ προλαμβάνει σήμερα τόσες χιλιάδες παιδάκια ἀπὸ τὴ φυματίωσι.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐμβόλιον τοῦ Καλμέτ, ἀλλὰ τὸ ἴδιο εἶναι καὶ ἡ ἀδενοπάθεια. Μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐνῷ τὸ ἐμβόλιον τοῦ Καλμὲτ ἀνοσοποιεῖ τὸν ὀργανισμὸ καὶ τὸν ἐμποδίζει ἀργότερα νὰ γίνη φυματικός, τοὐναντίον ἡ φυματικὴ ἀδενοπάθεια, ποὺ γίνεται ἀπὸ μόλυνσι φυματικοῦ ἢ ἀπὸ τὴ σκόνη τοῦ δρόμου, ἂν δὲν γιατρευτῆ τελείως εἶναι φόβος ἀργότερα νὰ γίνη φυματίωσι. Ἄλλως τε ἡ φυματίωσις ἔτσι γίνεται στοὺς μεγάλους, δηλ. ἡ παληὰ ἀδενοπάθεια ἐπειδὴ δὲν γιατρεύτηκε καλά, ἐρεθίζεται ἀπὸ διάφορες αἰτίες, ὅπως λύπες, κούρασι, ἀρρώστειες διάφορες κλπ. καὶ ἐπεκτείνεται στὸν πνεύμονα καὶ ἔτσι γίνεται ἡ πνευμονικὴ φυματίωσι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ νέοι πρέπει νὰ προσέχουν πάντοτε ἂν θέλουν νὰ μὴ γίνουν ποτὲ φυματικοί. Τὴ φυματίωσι τὴ δημιουργοῦμε μόνοι μας, δὲν εἶναι σὰν τὸ τύφο, ποὺ πίνουμε χωρὶς νὰ ξέρουμε ἕνα ποτῆρι νερὸ μολυσμένο καὶ παθαίνουμε τύφο. Ὅποιος παθαίνει φυματίωσι τὸ θέλει καὶ παθαίνει καὶ ὄχι ὅπως λένε ἦτανε ὁ ἀδελφός του καὶ κόλλησε, ἢ νοίκιασαν ἕνα σπίτι ποὺ ἔμεναν φυματικοὶ κ.τ.τ. Τὰ γλέντια, τὰ ξενύχτια, οἱ διάφορες ἀνόητες στενοχώριες, ἡ δίαιτα γιὰ σιλουέττα, τὰ κρυολογήματα ἀπὸ ἀπροσεξίες, ἡ μανία τοῦ καπνίσματος γιὰ νὰ δείξουν πὼς ἔγιναν ἄντρες καὶ τόσα ἄλλα εἶναι οἱ μόνες αἰτίες ποὺ κάνουν τοὺς φυματικούς. Αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ξέρουν καλὰ οἱ νέοι μας ἂν θέλουν νὰ περιορίσουμε τὴν φυματίωσι στὴν Ἑλλάδα μας. εἶναι ὁ μόνος καὶ εὔκολος τρόπος νὰ βοηθήσουμε ὅλοι στὴν γενικὴ προσπάθεια ποὺ καταβάλλει τὸ Κράτος μας γιὰ τὴ περιστολὴ τοῦ μεγάλου ἐχθροῦ ποὺ φθείρει τὴ γενηά μας. Ἄλλως τε στὴν προσπάθεια αὐτὴ θὰ βγοῦν κερδισμένοι οἱ ἴδιοι οἱ νέοι, γιατὶ θὰ γλυτώσουν ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια.

Γιὰ νὰ σᾶς δείξω δὲ πόσο φταῖνε οἱ νέοι στὴν ἐξάπλωσι τῆς φυματιώσεως θὰ σᾶς πῶ τί μοῦ ἔλεγε κάποτε χαρακτηριστικὰ ἕνας δάσκαλός μου στὸ Παρίσι: «Ὁ μόνος τρόπος, φίλε μου, γιὰ νὰ περιορισθῆ ἡ φυματίωσι εἶναι νὰ γίνη μιὰ ἐπανάστασι ἀπὸ γιατροὺς καὶ ἡ πρώτη των ἐνέργεια νὰ εἶναι τὸ κρέμασμα 3 φυματικῶν νέων, ποὺ ἔγιναν φυματικοὶ ἀπὸ γλέντια κλπ. καὶ θὰ ἰδῆς ἀμέσως πῶς θὰ περιορισθῆ τὸ κακό». Αὐτὸ βέβαια εἶναι ἀπαίσιο καὶ νὰ τὸ σκέπτεται κανείς, ἀλλὰ χαρακτηριστικὸ γιὰ νὰ δείξη ὅτι ἡ φυματίωσις ἅμα θέλουμε ἐξαφανίζεται.

Ἂς προσέξουμε λοιπὸν τώρα νὰ μάθουμε πῶς γίνεται ἡ ἀδενοπάθεια καὶ κατόπιν ἡ φυματίωσι. Ὅταν ἀναπνεύσωμεν μικρόβια φυματικὰ πᾶνε στὸν πνεύμονα, ἐκεῖ κάνουν μιὰ ἑστία μικρὴ σὰν φακὴ καὶ κατόπιν διὰ τῆς λεμφικῆς κυκλοφορίας πᾶνε στοὺς ἀδένες τοῦ πνεύμονος, τοὺς διογκώνουν καὶ ἀρχίζουν τὰ συμπτώματα. Ὅταν τὸ παιδὶ εἶναι γερό, ζῆ καλά, τρώγη ἐπαρκῶς, ὁ ὀργανισμὸς γιατρεύεται μόνος του. Παίρνει τὸ ἀσβέστιον ἀπὸ τὶς τροφές, τὸ μαζεύει στοὺς ἀδένες, ὅπως λέμε ἀποτιτανοῦνται, δηλ. ἀσβεστοποιοῦνται, ἐὰν δὲ ζοῦμε καὶ στὴ μεγάλη ἡλικία μας φρόνιμα, τότε μὲ τὸν καιρὸ ἐξαφανίζεται τελείως. Ποτὲ δὲ δὲν μπορεῖ νὰ ξαναμολυνθῆ ὁ ὀργανισμός, διότι ἀποκτᾷ ἀνοσία, ὅπως μὲ τὸ ἐμβόλιο τοῦ Καλμέτ. Κατὰ τὸ διάστημα δέ, ἀπὸ τὴ μόλυνσι μέχρι ποὺ νὰ γιατρευτῆ τὸ παιδί, ποὺ διαρκεῖ 5—10 χρόνια, δὲν παρουσιάζεται κανένα σύμπτωμα ποὺ νὰ φανερώνη ὅτι ὁ ὀργανισμὸς ἐθίχθηκε ἀπὸ τὸν φοβερὸ ἐχθρό. Τὸ ἀντίθετον ὅμως συμβαίνει στὰ παιδιὰ ποὺ δὲν ζοῦν ὅπως πρέπει, δηλ. ποὺ δὲν τρῶνε καλά, ποὺ δὲν εἶναι σκληραγωγημένα, ἢ ποὺ κάνουν ὑπερβολὲς στὴ ζωή των, ὅπως στὸν ἀθλητισμό, στὸ διάβασμα, ἢ ποὺ ἔχουν διάφορα ἐλαττώματα, κακὲς συνήθειες καὶ γενικῶς ζοῦν ἀνθυγιεινά. Αὐτὰ ἀμέσως ἀδυνατίζουν, παρουσιάζουν ἕνα μικρὸ πυρετό, ἀνορεξία, ὀκνηρία, ἱδρώνουν εὔκολα καὶ ἔχουν, ὄχι πάντοτε, ἕνα ξηρόβηχα ποὺ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν πνεύμονα, διότι εἴπαμε ὅτι ὁ πνεύμονας εἶναι τελείως γερός, ἀλλὰ ἀπὸ ἐρεθισμὸ τῶν νεύρων τοῦ λάρυγγος ἀπὸ τοὺς διωγκωμένους ἀδένας.

Ἀπομένει τώρα ἡ διάγνωσις καὶ ἡ θεραπεία τῆς ἀδενοπαθείας, ἀλλὰ γι' αὐτὰ θὰ μιλήσουμε στὸ ἑπόμενο.

Μπαμπούρης
Παιδίατρος

Οἱ νυκτερίδες

Τώρα μὲ τὸ καλοκαῖρι πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς ποὺ παραθερίζουν στὴν ἐξοχὴ θὰ βλέπουν τὸ πλῆθος τῶν νυκτερίδων ποὺ φτερουγίζουν βαρειὰ ἀνάμεσα στὰ σπίτια καὶ στὰ δένδρα καὶ συχνὰ σκουντουφλοῦν ἐπάνω στοὺς ἀνθρώπους. Ἡ ἀπερίγραπτη ἀσχημία τοῦ φτερωτοῦ αὐτοῦ ποντικοῦ συνετέλεσε ὑπερβολικὰ ἀσφαλῶς στὴν μεγάλη ὅσο καὶ ἄδικη ἀντιπάθεια, ποὺ αἰσθάνονται ἀπέναντί του οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι.

Ἡ νυκτερίδα εἶναι, ὡς γνωστόν, τὸ μόνο θηλαστικὸν ποὺ πετᾷ. Δὲν γεννᾷ αὐγά, ἀλλὰ μικρὲς νυκτερίδες, τὶς ὁποῖες θηλάζει ὅπως καὶ ὅλα τὰ τετράποδα ζῶα. Μ' ἕνα σύστημα ὅμως μεμβρανῶν, ποὺ συνδέουν τὰ πόδια της μὲ τὸ σῶμα της, κατορθώνει νὰ πετᾷ, μὲ πολλὴν δυσκινησίαν βέβαια, στὸν ἀέρα.

Ὁπωσδήποτε, λίγα ζῶα ἔχουν ἀδικηθῆ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο τόσο ὅσο ἡ νυκτερίδα, ἡ ὁποία, ὄχι μόνον δὲν βλάπτει τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ καὶ τοῦ παρέχει μεγάλες ὑπηρεσίες. Κοιμᾶται ὅλον τὸν χειμῶνα καὶ ξυπνᾷ τὸ καλοκαῖρι μὲ μιὰ καταπληκτικὴ ὄρεξι γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὸν πόλεμο ἐναντίον μερικῶν ἀπὸ τοὺς χειροτέρους ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου: τῶν κουνουπιῶν. Ἠμπορεῖ νὰ καταβροχθίζῃ καθημερινῶς περὶ τὶς 500.000 κουνούπια!

Σὲ χῶρες, ὅπως ἡ Ἑλλάς, ποὺ ὑποφέρουν τρομερὰ ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ ἔντομα, τὰ ὁποῖα μεταδίδουν τοὺς ἑλώδεις πυρετούς, τὴν μεγαλείτερη ἀπειλὴ κατὰ τῆς ὑγείας τοῦ Ἔθνους, θὰ ἔπρεπε νὰ βρίσκωνται σὲ μεγάλη ὑπόληψι καὶ συμπάθεια τὰ ἱπτάμενα αὐτὰ θηλαστικά.

Ὅσοι λοιπὸν παραθερίζετε στὴν ἐξοχή, ὄχι μόνον δὲν πρέπει νὰ σκοτώνετε τὶς νυκτερίδες, ἀλλὰ νὰ συμβουλεύετε καὶ τοὺς χωρικούς μας νὰ τὶς ἀγαποῦν. Γιατὶ αὐτὲς προσφέρουν τόσες ὑπηρεσίες, ὅσες τοὐλάχιστον καὶ τὰ χελιδόνια, ἀφοῦ καὶ τὰ δυὸ τρέφονται μὲ κουνούπια.

ἡ ἀνακάλυψις τοῦ ραδίου

Πρό τινων μηνῶν ἑωρτάσθη ἐν Γαλλίᾳ, ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 40ετίας ἀπὸ τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ ραδίου, τοῦ ὁποίου αἱ θεραπευτικαὶ ἰδιότητες εἶναι γνωσταὶ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, «ἡ διεθνὴς ἑβδομὰς τοῦ καρκίνου».

Ἡ ἀνακάλυψις τοῦ στοιχείου τούτου, ποὺ φέρει μεγάλην ὠφέλειαν εἰς τὴν πάσχουσαν ἀνθρωπότητα, ὀφείλεται εἰς τὴν ἁρμονικὴν συνεργασίαν τοῦ Γάλλου φυσικοῦ Πέτρου Κιουρὶ (Curie) καὶ τῆς συζύγου του Μαρίας, τὸ γένος Σκλοντόβσκα, γεννηθείσης ἐν Βαρσοβίᾳ τῷ 1867. Τὸν κυριώτερον ὅμως ρόλον εἰς τὴν ἀνακάλυψιν αὐτοῦ ἔπαιξεν ἀναμφιβόλως ἡ Μαρία Κιουρί, μολονότι αὕτη ἐκ μετριοφροσύνης δὲν ἠθέλησε νὰ παρίδῃ καὶ τὴν συμβολὴν τοῦ συζύγου της καὶ νὰ ἀποδείξῃ ἐμπράκτως τοὺς ἀνωτέρους δεσμοὺς ποὺ πρέπει νὰ συνδέουν μεταξύ τους τοὺς συζύγους.

Ἡ Μαρία Σκλοντόβσκα ἤσκησε κατ' ἀρχὰς τὸ ἐπάγγελμα τῆς διδασκαλίσσης ἐν Βαρσοβίᾳ, ἀλλὰ νεαρωτάτη ἀκόμη ἦλθεν εἰς Παρισίους διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς σπουδάς της εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἡ ἀτυχὴς καὶ πτωχὴ Πολωνὶς φοιτήτρια εἰργάζετο ἐπὶ ἔτη εἰς ἕνα ψυχρὸν καὶ ὑγρὸν ὑπόστεγον, στερούμενον πάσης ἐπιστημονικῆς ἐγκαταστάσεως, διὰ νὰ παρουσιάσῃ τὴν διδακτορικήν της

Ἡ κ. Κιουρὶ

διατριβήν, ἥτις ἔφερε τὴν μεγαλειτέραν ἐπανάστασιν εἰς τὸν κόσμον.

Ἡ στενὴ συνεργασία της μὲ τὸν Πέτρον Κιουρὶ καὶ ἡ ἐπίμονος προσπάθεια ἀμφοτέρων τῶν νεαρῶν ἐπιστημόνων, οἵτινες ἐστεροῦντο πλείστων μέσων ὑλικῶν, ἔφερεν εἰς φῶς τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1898 τὸ νέον στοιχεῖον ρ ά δ ι ο ν. Χωρὶς νὰ φοβηθοῦν τὰς ἐπικινδύνους καὶ καταστρεπτικὰς ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ ἐπιδράσεις τῶν ραδιενεργῶν στοιχείων, κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σχετικῶν πειραμάτων, οἱ νεαροὶ ἐργάται καταβάλλουν κάθε προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν μιᾶς ἀνωτέρας ἰδέας, ἡ ὁποία τόσας ὠφελείας προσέφερε καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα! Μετ' ὀλίγον δίδεται εἰς ἀμφοτέρους καὶ ἐξ ἴσου τὸ βραβεῖον Νόμπελ, ἀλλὰ καὶ τοῦτο γίνεται ἀφορμὴ ὄχι ἀπολαύσεως αὐτῶν, παρὰ μόνον συνεχίσεως τῆς ἐργασίας των. Τὰ ἀξιώματα τοὺς προσφέρονται ἔπειτα ἀπὸ πολλὰ χρόνια πραγματικῆς στερήσεως. Τῷ 1904 ὁ Πέτρος Κιουρὶ διορίζεται καθηγητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Σορβόνης καὶ τὸ ἑπόμενον ἔτος μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τῶν Παρισίων.

Μετ' ὀλίγα ὅμως ἔτη ἀποθνήσκει καὶ τὴν καθηγητικὴν ἕδραν τὴν καταλαμβάνει ἡ σύζυγος αὐτοῦ Μαρία Κιουρί, ἥτις καὶ εἶναι ἡ πρώτη γυναῖκα καθηγήτρια εἰς τὰ Γαλλικὰ Πανεπιστήμια!

Αὕτη συνεχίζει μὲ ἀδιάπτωτον ἐνδιαφέρον τὰς ἐπιστημονικάς της ἐρεύνας ἐπὶ τῶν ἰδιοτήτων τοῦ ραδίου. Συγγράφει ἀξιόλογα ἐπιστημονικὰ βιβλία καὶ τῷ 1911 λαμβάνει ἐ κ δ ε υ τ έ ρ ο υ μ ό ν η τ ῆ ς π λ έ ο ν τ ὸ β ρ α β ε ῖ ο ν Ν ό μ π ε λ !

Ἀλλ' ἡ ὑπέροχη αὐτὴ ἐπιστήμων ἦτο καὶ μητέρα ἀρίστη. Ἀνέθρεψε τὴν κόρην αὐτῆς Εἰρήνην σύμφωνα μὲ τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς πνευματικὰς ἰδιότητας ποὺ εἶχε καὶ δι' αὐτὸ ἐχάρισεν εἰς τὴν Γαλλίαν, ποὺ τὴν τιμᾷ, κόρην ἀντάξιαν τῆς μητρός της. Αὐτὴ μετὰ τοῦ συζύγου της Jolot συνεχίζει τὰς μελέτας ἐπὶ τῶν ραδιενεργῶν στοιχείων καὶ ἠξιώθη τὸ ζεῦγος Jolot — Curie νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον Νόμπελ τὸ ἔτος 1935.

Ἡ Μαρία Κιουρὶ καὶ ἡ θυγάτηρ της εἰρήνη Κιουρὶ — Ζολὸ διδάσκουν διὰ τοῦ ἐμπράκτου παραδείγματός των ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὁ νέος καὶ ἡ νέα ἠμποροῦν νὰ μεγαλουργήσουν, ὅταν διαπνέωνται ἀπὸ ἰδανικὰ ἀνώτερα καὶ εὐγενέστερα. Εἶναι εἰς θέσιν νὰ προσφέρουν εἰς τὸ Ἔθνος των καὶ διὰ τοῦ Ἔθνους των εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον ὑπηρεσίας ἀνεκτιμήτους, ἀρκεῖ νὰ ἐργασθοῦν μὲ ζῆλον καὶ ἐνθουσιασμὸν εἰς τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον ἀνέλαβον.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Τὰ 3 ἑκατ. κατοίκων τῶν Παρισίων καταναλίσκουν κατ' ἔτος 1.500.000 κυβ. μέτρα φωταερίου, ἤτοι 5.000 λίτρα κατ' ἄτομον καὶ ἡμέραν.

Ἡ Γαλλία παράγει περὶ τὰ 6 ἑκατομμύρια κρασιοῦ κατ' ἔτος καὶ ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν τῆς ἀμπέλου ἀποζοῦν 1.200.000 ἐργάται.

Τὸ Σινικὸν τεῖχος εἶναι ἕνα ὀχύρωμα μήκους 3.000 χιλιομέτρων, τὸ ὁποῖον ἀνηγέρθη τὸν 3ον π. Χ. αἰῶνα μεταξὺ Κίνας καὶ Μογγολίας.

Τῷ 1853, ἕνα κιλὸν ἀλουμινίου ἐστοίχιζε 3.000 γαλλικὰ φράγκα καὶ ἡ παγκόσμιος παραγωγὴ ἔφθανε τοὺς 13 τόννους κατ' ἔτος.

Ὁ βαθύτερος ὠκεανὸς τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Εἰρηνικός, ὁ ὁποῖος φθάνει σὲ μιὰ περιοχὴ περισσότερο ἀπὸ 10.000 μέτρα βάθος.

Ἡ μεγαλυτέρα λίμνη τοῦ κόσμου, ἡ Κασπία θάλασσα, ἔχει ἐπιφάνειαν 438.000 τετρ. χιλιομέτρων, ἤτοι τὰ 4/5 τῆς ἐπιφανείας τῆς Γαλλίας.

ἡ ραδιοτηλεγραφία

Ο ἀσύρματος τηλέγραφος προκαλεῖ τὸν θαυμασμόν μας καὶ διεγείρει τὸ ἐνδιαφέρον μας ἀσυγκρίτως περισσότερον ἀπὸ τὸν κοινὸν τηλέφραφον. Ὡστόσο, εἰς τὸν ἀσύρματον τηλέγραφον, τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ κινεῖ τὴν ἔκπληξίν μας;

Διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν ὅμως ἕνα πιὸ σύγχρονισμένο παράδειγμα, ἰδοὺ ἕνας φάρος ποὺ σχίζει τὸ σκοτάδι μὲ μιὰ δυὸ λάμψεις ὡρισμένης διαρκείας, καὶ ποὺ διαδέχονται κατὰ χρονικὰ διαστήματα ἡ μία τὴν ἄλλην. Δὲν εἶναι τὸ ἴδιο σὰν ὁ φάρος αὐτὸς νὰ ἐξαπέλυε γύρω του, πρὸς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, τὸ ὄνομα ποὺ ὅλοι οἱ θαλασσοπόροι, ὅλοι οἱ ναυτικοὶ ποὺ εὑρίσκονται ἐντὸς τῆς ἀκτῖνος ἐνεργείας του καὶ ποὺ εἶναι ὁρατοί, ἐννοοῦν θαυμάσια;

Κάτι παρόμοιον εἶναι καὶ ὁ ἄναρθρος λόγος μας, ἡ ὁμιλία μας, ἡ φωνή μας, ἡ ἁπλουστάτη αὐτὴ μορφὴ ἀσυρμάτου τηλεγράφου, χάρις εἰς τὴν ὁποίαν ἠμποροῦμεν θαυμάσια νὰ ἀνταλλάσσωμεν τὰς σκέψεις μας μὲ ἕναν ἄνθρωπον εὑρισκόμενον σ' ἕνα γειτονικὸν δωμάτιον, παρ' ὅλους τοὺς τοίχους ποὺ μᾶς χωρίζουν καὶ τὶς κλειστὲς θύρες. Οὕτω τὰ ἠχητικὰ καὶ φωτεινὰ φαινόμενα μᾶς παρέχουν παραδείγματα, ποὺ μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ φαντασθοῦμε τί ἀκριβῶς συμβαίνει εἰς τὸν ἀσύρματον τηλέγραφον. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι πρόκειται ἁπλῶς καὶ μόνον περὶ παραδειγμάτων, διότι τὸ σημεῖον τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται πρὸς μεταβίβασιν τῆς ἀνθρωπίνης σκέψεως εἰς τὸν ἀσύρματον δὲν εἶναι οὔτε ἠχητικῆς, οὔτε φωτεινῆς φύσεως. Εἶναι φύσεως ἠλεκτρικῆς. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὁμοιάζει πρὸς πρὸς τὸν ἦχον, διότι ὅπως αὐτὸς ἠμπορεῖ νὰ διασχίσῃ ἢ νὰ παρακάμψῃ πολλὰ ὑλικὰ ἐμπόδια. Ἀφ' ἑτέρου ὁμοιάζει πρὸς τὸ φῶς, διότι διασχίζει τὰς ἀποστάσεις μὲ τόσην ταχύτητα, ὅσην τὴν διατρέχει καὶ τὸ φῶς καί, ὅπως τὸ φῶς, μπορεῖ νὰ μεταδίδεται διὰ μέσου διαστημάτων κενῶν ἀπὸ ἀέρα.

Ἀλλ' ἡ παρατήρησις αὐτὴ δίδει λαβὴν σὲ νέες ἐκπλήξεις: Πῶς ὁ ἠλεκτρισμὸς δύναται, ὡς συμβαίνει, νὰ ταξειδεύῃ πρὸς πᾶσαν διεύθυνσιν διὰ μέσου διαστήματος, διὰ μέσου καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ κενοῦ; Καὶ ἡ ἔκπληξίς μας αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι εἴμεθα συνηθισμένοι νὰ θεωροῦμεν ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς διαδίδεται μόνον κατὰ μῆκος τῶν σωμάτων ποὺ λέγονται καλοὶ ἀγωγοὶ αὐτοῦ, διὰ μέσου συρμάτων.

Ἰδοὺ ἕνα πρόχειρον παράδειγμα ποὺ ὑποπίπτει εἰς τὴν ἀντίληψίν μας. Ὅπως εἶναι γνωστόν, ἂν πλησιάσωμεν εἰς τὴν φωτιὰ τῆς θερμάστρας τὸ ἓν ἄκρον μιᾶς σιδηρᾶς ράβδου, τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς ράβδου θερμαίνεται ἐπίσης. Οὕτω ἡ θερμότης κυκλοφορεῖ μέσα εἰς μίαν μεταλλίνην ράβδον, ὅπως ὁ ἠλεκτρισμὸς κυκλοφορεῖ μέσα εἰς ἕνα σύρμα, ποὺ εἶναι καλὸς ἀγωγός του. Ἀφ' ἑτέρου ὅμως ἡ θερμότης ἀποσπᾶται ἀπὸ τὴν θερμάστραν καὶ διαδίδεται πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις χωρὶς νὰ μεσολαβῇ κανένα διάμεσον σῶμα χρησιμεῦον ὡς ἀγωγὸς αὐτῆς.

Οἱ διάπυρες τριχίτσες ἑνὸς ἠλεκτρικοῦ λαμπτῆρος ἀφήνουν ἀκτινοβολοῦσαν θερμότητα αἰσθητὴν καὶ ἐξ ἀποστάσεως, παρ' ὅλον τὸ κενὸν ποὺ ἔχει δημιουργηθῆ ἐντὸς τοῦ λαμπτῆρος. Τέλος καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ θερμότης τοῦ ἡλίου φθάνει μέχρις ἡμῶν δι' ἀκτινοβολίας διὰ μέσου ἑνὸς τεραστίου διαστήματος κενοῦ, στερουμένου ἀέρος, στερουμένου οἱασδήποτε ὕλης, ἡ ὁποία νὰ γίνεται ἀντιληπτὴ εἰς τὰς αἰσθήσεις μας. Ἀρκεῖ λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι ὁ ἠλεκτρισμὸς ἀκτινοβολεῖ ἢ διοχετεύεται κατὰ τρόπον ἀνάλογον, διὰ νὰ ἐννοήσωμεν καὶ τὸ «μυστήριον» τοῦ ἀσυρμάτου τηλεγράφου, τοῦ ὁποίου, διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀκριβῶς — ἐπειδὴ ἀκτινοβολεῖ — τὸ ἐπιστημονικὸν ὄνομα εἶναι ραδιοτηλεγραφία.

μ. ν. κ.

Μ' ΕΝΑ ΣΚΙΤΣΟ ΚΑΙ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Τὰ δύο χονδρότερα κομμάτια χρυσίτου λίθου ποὺ ἀνευρέθησαν ἕως σήμερα ἐζύγιζαν 16 καὶ 22 κιλὰ καὶ ἀνεκαλύφθησαν τὰ 1882 καὶ 1842.

Οἱ ἐπιστήμονες ποὺ ζοῦν στὸ μεγαλύτερο ὕψος εἶναι οἱ Ρῶσσοι μετεωρολόγοι, ποὺ ζοῦν εἰς ὕψος 3.225 μ. ἐπὶ τοῦ ὄρους Ἀλαγκιέζ.

Κάθε χαλύβδινος κάλως τῆς κρεμαστῆς γεφύρας τοῦ Χοῦντσον τῆς Ν. Ἀμερικῆς μπορεῖ νὰ ὑποβαστάσῃ τὴν «Νορμανδίαν» καὶ 12.500 τόνν.

Τὸ ἔντομον μηλολόνθη δὲν ζῆ παρὰ 15 μόνον ἡμέρες, τὸ ἔμβρυόν του ὅμως χρειάζεται τρία ὁλόκληρα χρόνια γιὰ νὰ ἐκκολαφθῆ.

Ὅταν μιὰ γαρίδα χάσῃ τὸ ἕνα μάτι της, γιὰ τὸν ἕνα ἢ ἄλλον λόγον, στὴ θέσι του δὲν ἀναφύεται νέο μάτι, ἀλλὰ μία μικρὰ κεραία.

Διὰ τοῦ ποταμοῦ Ρήνου, ἐκτὸς τῶν ἑκατομμυρίων ἐπιβατῶν, μεταφέρονται, μὲ διάφορα πλωτὰ μέσα, 65 χιλ. τόν. ἐμπορευμάτων κατ' ἔτος.

Τὰ στρείδια

Επὶ χιλιάδες χρόνια τὰ στρείδια θεωροῦνται ὡς θαυμάσιο ἔδεσμα. Οἱ ἀρχαῖοι, χωρὶς νὰ γνωρίζουν τίποτε περὶ βιταμινῶν ἢ θερμίδων, ἐκτιμοῦσαν τὴν θρεπτικὴ ἀξία τῶν στρειδιῶν. Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι ἰδίως, ποὺ ξενυχτοῦσαν διασκεδάζοντες, τὸ πρωῒ τῆς ἑπομένης ζητοῦσαν στρείδια. Ἀπὸ ἀμνημονεύτων χρόνων τὰ στρείδια ἐθεωροῦντο ὡς ἄριστη τροφὴ καὶ σήμερα ξέρομε ἀρκετὰ γιὰ τὴν χημική τους σύστασι, γνωρίζομε ὅτι τὰ στρείδια μποροῦν νὰ χρησιμοποιηθοῦν γιὰ τὴν θεραπεία τῆς ἀδυναμίας, τῆς ὑπερεκκρίσεως ὀξέων, τῆς ἀρθρίτιδος, τῶν παιδικῶν ἀνωμαλιῶν καὶ τῶν νευρικῶν διαταραχῶν.

Ἀπὸ θρεπτικῆς ἀπόψεως τὰ στρείδια ἔχουν μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ κάθε ἄλλο εἶδος πρωτεΐνης. Ἄνθρωπος ποὺ ζῆ μόνον μὲ στρείδια, γάλα καὶ ἐλάχιστα καρότα — λέγει Ἀμερικανὸς

ὑγιεινολόγος — ἔχει ὅ,τι τοῦ χρειάζεται γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴ ζωή του καὶ ἄφθονο τροφὸ πλούσια σ' ὅλα τὰ ἀναγκαῖα θρεπτικὰ στοιχεῖα, γιὰ νὰ συντηρήσῃ τὴν ὑγεία του. Εἰσάγει στὸ σῶμα του χρήσιμες μεταλλικὲς οὐσίες, ὅπως σίδηρον, φώσφορον, χαλκόν, ἰώδιον καὶ ἀσβέστιον. Τὰ στρείδια περιέχουν ἄφθονες βιταμίνες Α.Β.Γ.Δ. καὶ Η.

Τὰ στρείδια μ' ὅλη τὴ μικρότητά τους μποροῦν νὰ πίνουν ἡμερησίως 50 μέχρις 100 γαλόνια θαλάσσης ἡμερησίως, πρᾶγμα ποὺ ἀποτελεῖ ρεκὸρ γιὰ ἕνα ζωάριο ποὺ ζυγίζει ἐλάχιστα μόλις δράμια. Ταυτοχρόνως ἀπορροφοῦν χῶμα γιὰ νὰ κατασκευάσουν τὰ ὄστρακά τους. Ἀπὸ τὸ θαλάσσιο νερὸ ἀπορροφοῦν ὅλα τὰ χρήσιμα καὶ μεταλλικὰ στοιχεῖα, ποὺ τὰ κάνουν τόσον ὠφέλιμη τροφή.

Ὅσα ἐλέχθησαν γιὰ τὰ στρείδια ἰσχύουν, φυσικά, ἂν καὶ εἰς κάπως μικρότερο βαθμό, καὶ γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα θαλασσινὰ ὄστρακα, κυδώνια, καλόγνωμες καὶ ἄλλα.

Μία ἐνδιαφέρουσα ἔρευνα

Η ΙΔΕΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΣΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Στὸ «Λεόντειο Λύκειο»

Πρὶν συνεχίσουμε τὴν ἔρευνά μας στὰ Γυμνάσια τῶν Ἀθηνῶν ἄς μᾶς ἐπιτραπῆ νὰ ἰδοῦμε πῶς εἶναι ὠργανωμένη ἡ νεολαία στὸ Λεόντειο Λύκειο. Μία πληροφορία ποὺ μᾶς διεβίβασαν μᾶς ἐκίνησε πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον. Μᾶς ἀνέφεραν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ διευθυντὴς τῆς Σχολῆς φροντίζει γιὰ τὴν ὀργάνωσι τῆς νεολαίας καὶ εἶναι ὁ καλλίτερος ὑπερασπιστής της. Ἐνισχύει σ' ἀφάνταστο βαθμὸ τὸ ἔργο ποὺ ἔχουν ἀναλάβει οἱ Ἕλληνες καθηγηταὶ καὶ ἐργάζεται ἐντατικὰ κι' ἀκούραστα γιὰ τὴν καλλίτερη ἐπιτυχία τῆς διαδόσεως τῆς ἑλληνικῆς αὐτῆς ἰδέας.

— Εἶμαι, μᾶς λέγει, τριάντα δύο χρόνια στὴν Ἑλλάδα. Φρόντισα πάντα νὰ ἐκτελῶ τὸ καθῆκον μου. Ἀγαποῦν οἱ Ἕλληνες μαθηταὶ — εἶδα μ' εὐχαρίστησι — τὴν Ὀργάνωσί τους. Τὴν ἔφερα μάλιστα ὡς παράδειγμα. Καὶ στὶς ὁμιλίες μου δὲν παραλείπω νὰ τονίζω ὅτι ὁ θεσμὸς τῆς Νεολαίας, ποὺ ξανάζησε στὰ χρόνια μας, εἶναι ὅ,τι χρειάζεται γιὰ τὸ παιδί. Τὸ ἀναπτύσσει κανονικά, τοῦ διαπλάθει τὸν χαρακτῆρα καὶ τοῦ δίδει ὅλα τὰ ἐφόδια ποὺ συμπληρώνουν καὶ εἶναι ἀπαραίτητα γιὰ τὴν διανοητικὴ μόρφωσί του. Τὸ σχολεῖο τοῦ διαπλάθει τὸ πνεῦμα. Ἡ Νεολαία τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχή. Καὶ εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ θεωροῦμαι ὡς συνεργάτης τῆς εὐγενικῆς αὐτῆς ἰδέας.

Ὁ Γυμνασιάρχης ἐπίσης τῆς «Λεοντείου» μᾶς ἐδήλωσε:

— Μὲ ἐξαιρετικὴ χαρὰ ἡ Σχολὴ ἐπληροφορήθη τὴν ἰδέα τῆς ὀργανώσεως τῆς νεολαίας. Κι' ἴσως γιατὶ ἡ «Λεόντειος» τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε σ' ἄλλα ἱδρύματα εἰσχωρήσει ἡ φθοροποιὸς ἰδέα τοῦ κομμουνισμοῦ διεξήγαγε κραταιὸν ἀγῶνα ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν. Συνεπῶς εἶναι εὔλογον τὸ ὅτι μὲ τόσην ἀνέκφραστον ἀγαλλίασιν ἡ Σχολὴ ἐδέχθη τὴν ὀργάνωσιν τῆς νεολαίας καὶ τὴν ὁποίαν μὲ ἄλλα σχολεῖα ἠξίωσεν ἰδιαιτέρας εὐφήμου μνείας ὁ ἐξοχώτατος Πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως.

Ἀκολούθως ὁ Γυμνασιάρχης μᾶς παραπέμπει στὸν γυμναστὴ τῆς Σχολῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναλάβει τὴν ὀργάνωσιν τῆς νεολαίας τοῦ Λυκείου.

Πρόκειται περὶ ἑνὸς διαπρεποῦς καθηγητοῦ, ὁ ὁποῖος διακρίνεται γιὰ τὸν ἐνθουσιασμόν του καὶ τὴν ἀγάπη ποὺ τρέφει γιὰ τὴν Ε. Ο. Ν. καὶ τὴν ἰδέαν τῆς 4ης Αὐγούστου.

—Ἡ Νεολαία στὴ «Λεόντειο», μᾶς λέγει, εἶναι μία ἐνδοσχολικὴ ὀργάνωσις. Ἔχει σεβαστὸν ἀριθμὸν μαθητῶν, ὅλους τοὺς Ἕλληνας δηλαδή, οἱ ὁποῖοι φοιτοῦν ἐδῶ πέρα. Οἱ Φαλαγγῖται μας ἀνήκουν στὸν εἰκοστὸν ὄγδοο Ὑποτομέα. Εἶναι δὲ ὠργανωμένοι ὑποδειγματικά. Ἔχουν ἀκόμη καὶ τμῆμα νοσοκόμων καὶ συνεργεῖο ἀεραμύνης. Γίνεται φυσικὰ ἡ ἁρμόζουσα διδασκαλία, οἱ ἀσκήσεις, οἱ μορφωτικὲς ἐκδρομές, ὁ ἐκκλησιασμὸς καὶ τακτικώτατα τοὺς κάμνουμε ὁμιλίες ἐθνικοῦ περιεχομένου. Τοιουτοτρόπως οἱ Νεολαῖοι τῆς «Λεοντείου» εἶναι ὠργανωμένοι ὑποδειγματικῶς καὶ αὐτὸ ὀφείλεται φυσικὰ τόσον στοὺς διευθύνοντας τὴν Σχολήν, ὅσον καὶ στὸν εἰδικὸν καθηγητήν, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀναλάβει τὸ βαρὺ ἀλλὰ καὶ εὐχάριστον ἔργον τῆς ἐθνικῆς μορφώσεώς των.

Στὸ Δ' Γυμνάσιο Ἀρρένων

Εὑρίσκεται στὴν ὁδὸ Μέτωνος. Σὲ μιὰ πάροδο τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς. Τὸ κτίριο εἶναι παληὸ κι' ἐντελῶς ἀκατάλληλο γιὰ νὰ περιλάβη τοὺς 1.100 μαθητάς του. Τὸ ἁρμόδιο Ὑπουργεῖο, τὸ ὁποῖο εἶναι ἐν γνώσει τῶν δυσκολιῶν αὐτῶν, μελετᾷ ἤδη τὴν ἀνέγερσιν ἑνὸς συγχρονισμένου κλασσικοῦ Γυμνασίου σὲ οἰκόπεδον τοῦ Δήμου πλησίον τοῦ παλαιοῦ Ἁγίου Γεωργίου. Καὶ τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως γιὰ τοὺς μαθητὰς εἶναι ἀρκετὴ ἐγγύησις ὅτι αὐτὴ ἡ ἀπόφασις θὰ πραγματοποιηθῆ ὅσο τὸ δυνατὸν ἐνωρίτερον.

Μὰ ἄς ἰδοῦμε πῶς εἶναι ὠργανωμένη καὶ σ' αὐτὸ τὸ Γυμνάσιο ἡ νεολαία.

«Ἡ ὀργάνωσις τῶν μαθητῶν, μᾶς λέγει ὁ Γυμνασιάρχης του, ἐγένετο μὲ τὴν ἔναρξιν τοῦ σχολικοῦ ἔτους. Ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἐνεγράφησαν σ' αὐτήν. Ἀκόμη καὶ οἱ «ἀπηλλαγμένοι λόγῳ ὑγείας». Οἱ τελευταῖοι δὲν λαμβάνουν βεβαίως μέρος στὶς ἀσκήσεις, ἀλλὰ ὅπως παρακολουθοῦν τὰ μαθήματα τοῦ σχολείου, παρακολουθοῦν ἐπίσης καὶ τὴν θεωρητικὴν διδασκαλίαν τῆς Ε. Ο. Ν.

»Γιὰ νὰ δυνάμεθα νὰ παρακολουθοῦμε τὴν ἐξέλιξίν των καὶ γιὰ νὰ βλέπουμε τὰς προόδους των ἔχουμε καταρτίσει εἰδικὸ μητρῷον στὸ ὁποῖο καταγράφονται λεπτομερῶς αἱ μεταβολαί των. Εἶναι δηλαδὴ ἕνα φύλλον ποιότητος, τὸ ὁποῖο γίνεται μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν Ὑποτομέων στοὺς ὁποίους ἀνήκουν οἱ μαθηταί μας. Μετὰ ἀπὸ κάθε συγκέντρωσιν στέλλεται στὸ Γυμνάσιο ὁ κατάλογος τῶν ὀνομάτων ἐκείνων ποὺ τὴν παρηκολούθησαν. Ἔτσι ξέρουμε ὅτι φεύγοντας τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ σπίτι του θὰ πάη στὸν Ὑποτομέα του καὶ δὲν θὰ χρησιμοποιήση αὐτὴ τὴ συγκέντρωσι ὡς πρόφασι γιὰ νὰ περάση ἀλλοῦ τὶς ὧρες του ἀσκόπως.

»Ἡ ἀνάπτυξις τῆς ἰδέας τῆς Νεολαίας γίνεται μὲ διαλέξεις καὶ ὁμιλίες τὶς ὁποῖες ὀργανώνουν οἱ καθηγηταί. Αἱ δὲ γενικαὶ συγκεντρώσεις γίνονται στὴν αὐλὴ ἑνὸς κινηματοθεάτρου παρὰ τὴν ὁδὸ Κολοκυνθοῦς, γιατὶ τὸ σχολεῖο μας δὲν ἔχει παρὰ μίαν αὐλὴν ἐλαχίστων τετραγωνικῶν μέτρων.

»Τὸ ἔργον αὐτὸ τὸ ἔχουν ἀναλάβει μὲ μεγάλην προθυμίαν οἱ καθηγηταί. Δὲν παραλείπουν δὲ νὰ τονίζουν ὅτι ἡ ἰδέα τῆς Νεολαίας εἶναι καθαρῶς Ἑλληνικὸς θεσμός, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχεν ἐφαρμοσθῆ μόνον, ὅπως νομίζεται, στὴν Σπάρτη ἀλλὰ καὶ στὴν Ἀθῆνα, ὅπου ὑπῆρχον τὰ «Ἐφηβεῖα» καὶ σὲ ὅλας τὰς μεγάλας πόλεις τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Ἄλλως τε τὸ ἀρχαῖον Ἑλληνικὸν Κράτος ἦτο Κράτος ἐκπαιδευτικὸν καὶ εἶχε δώσει ἰδιαιτέραν σημασίαν στὴν μόρφωσιν καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδιοῦ.

»Ἔπειτα τοὺς ἀναφέρουν διάφορα παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἱστορία μας, τὴν ζωὴ τῶν ἁρματωλῶν καὶ τῶν κλεφτῶν, τοὺς ἀγῶνας τοῦ Ἔθνους γιὰ τὴν ἀνεξαρτησία του καὶ τὴν σημαντικὴν σημασίαν τῆς 4ης Αὐγούστου, ἡ ὁποία συνέτεινε στὴν ἐθνική μας ἀναγέννησι.

»Ἄλλως τε ὅλοι οἱ καθηγηταὶ τοῦ Γυμνασίου εἶναι γνωστοὶ διὰ τὴν ἐθνικιστικὴν δρᾶσιν των. Καὶ φυσικὰ παρέχουν κάθε εὐκολίαν στοὺς Ὑποτομεῖς διὰ τὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας.

Οἱ νεολαῖοι τοῦ Δ' Γυμνασίου εἶναι διῃρημένοι σὲ τρεῖς λόχους καὶ ὠργανωμένοι μὲ στρατιωτικὴν πειθαρχίαν. Ἐπιδίδονται ἐπίσης στὸν ἀθλητισμὸ καὶ εἶναι νομιμόφρονες. Ἔχουν δὲ μεγάλον ἐνθουσιασμὸν καὶ πίστιν στὴν ἰδέα τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ σέβονται τὴν στολήν των.

»Συμφώνως μὲ τὸ καταρτισθὲν πρόγραμμα κάμνουν ἐπίσης καὶ ἐκδρομὲς καὶ ἐκπαιδευτικοὺς περιπάτους στὰ κέντρα παιδικῆς χαρᾶς, στὸ λόφο τοῦ Σκουζέ, στὴν Ἀκρόπολι κλπ. Μελετᾶται ἐπίσης μία ἐκδρομὴ τῶν ἀνωτέρων τάξεων στὴν Θεσσαλονίκη».

Καὶ ὁ Γυμνασιάρχης τέλος μᾶς ἐκφράζει τὸν ἐνθουσιασμόν του ποὺ βλέπει τοὺς μαθητάς του νὰ εἶναι ἄξιοι Ἕλληνες. Καὶ μᾶς δηλώνει:

— Θέλουμε μεγαλυτέραν σχέσιν σχολείου καὶ Ὀργανώσεως. Καὶ αὐτὸ προσπαθοῦμε νὰ κάμουμε. Τὸ φύλλον ποιότητος τοῦ μαθητοῦ στὸ σχολειὸ νὰ τοῦ δίδη καὶ τὴν ἀνάλογον θέσιν του στὴν Νεολαία.

Καὶ αὐτὸς κι' ὅλας εἶναι ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ ν' ἀγαπήσουν οἱ μαθηταὶ τὸ σχολεῖο ὅπως ἀγαποῦν τὴν Ε. Ο. Ν.

Θ. Δρᾶκος

Σπασοκεφαλιές.

Ναὶ ἢ ὄχι ;

1. Τὰ Φιλιατρὰ συνδέονται σιδηροδρομικῶς μετὰ τῆς Κυπαρισσίας. Ναὶ ἢ ὄχι;
2. Εἰς τὴν ναυμαχίαν τοῦ Ναυαρίνου ἔλαβε μέρος καὶ Ἑλληνικὴ μοῖρα ὑπὸ τὸν Μιαούλην. Ναὶ ἢ ὄχι;
3. Αἱ τίγρεις ζοῦν κυρίως εἰς τὸ βόρειον τμῆμα τῆς Ἀφρικῆς. Ναὶ ἢ ὄχι;
4. Τὸ Ἄμστερνταμ καὶ τὸ Ρόττερνταμ εἶναι δύο διαφορετικαὶ πόλεις εἰς τὴν Ὀλλανδίαν. Ναὶ ἢ ὄχι;
5. Ἐν καιρῷ πολέμου ἡ πρώτη τορπίλλη ἀπὸ ὑποβρυχίου ἐναντίον ἐχθρικοῦ πολεμικοῦ ἐρρίφθη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ καταδυομένου «Δελφίν». Ναὶ ἢ ὄχι;
6. Οἱ γορίλλαι, μεταφερόμενοι εἰς τὴν Εὐρώπην, ἀποθνήσκουν συντόμως. Ναὶ ἢ ὄχι;
7. Ἡ μάχη τοῦ Κιλκὶς ἔγινε τὸ 1912 κατὰ τὸν πρῶτον Βαλκανικὸν πόλεμον. Ναὶ ἢ ὄχι;
8. Ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος πλησιάζει τὰ 8 ἑκατομμύρια. Ναὶ ἢ ὄχι;

Κρυπτογραφικὸν

12345678 = Ποταμός.
85347615 = Νῆσος τῆς Μεσογείου.
673718 = Νύμφη τῶν ὑδάτων.
3245628 = Ποταμὸς τῆς Γαλλίας.
735126 = Ναὸς θεᾶς.
53476 = Ἐπίρρημα.
23618 = Πτηνόν.
4167 = Φαινόμενον.

ΧΑΡ. Ν. ΛΟΞΑ

Τετράγωνον

= Συγγενής μας.
= Ἀρχαῖος θεός.
= Εἶναι στὴ θάλασσα.
= Ἤπειρος.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

ΕΙΡ. ΙΟΡΔΑΝΙΔΟΥ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μίαν τῶν ἐννέα μουσῶν:

1) Αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, 2) Μία τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους, 3) Ἀρχαία θεά, 4) Τὸ αἰσθανόμεθα τὸν χειμῶνα, 5) Βιβλικὸν πρόσωπον, 6) Μᾶς ἔρχονται τὴν ἄνοιξι, 7) Ζῶον, 8) Μέρος τοῦ λόγου, 9) Μᾶς φωτίζει καὶ μᾶς θερμαίνει.

Γ. Η. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Νῆσος καὶ νῆσος

Εἶμαι νῆσος τοῦ Αἰγαίου
μ' ἂν μοῦ κόψης τὸ κεφάλι
καὶ ἐκ νέου στὸ Αἰγαῖον
νῆσος θ' ἀπομείνω πάλι.

Γ. ΜΑΡΚΟΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

ΟΙ ΣΤΑΥΡΟΙ

Ὁριζοντίως θὰ εὑρεθοῦν κατὰ σειρὰν λέξεις τῶν ὁποίων παραθέτομεν τὴν σημασίαν:

1. Ὄρος ἀναφερόμενον εἰς τὸν κατακλυσμὸν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.
2. Πρωτεύουσα φίλου καὶ γειτονικοῦ τῆς Ἑλλάδος Κράτους.
3. Περίφημος ἀρχαῖος Βασιλεὺς τῆς Ἠπείρου, καταστὰς τὸ φόβητρον τῶν Ρωμαίων.
4. Ἀνοίγεται συνήθως κάτω ἀπὸ λόφους ἢ ὄρη διὰ νὰ διέλθουν τὰ συγκοινωνιακὰ μέσα (τοῦνελ).
5. Φαγητόν, τὸ ὁποῖον εἶναι τῆς ἰδιαιτέρας προτιμήσεως τῶν Τούρκων.
6. Κράτος τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν μεγαλυτέραν παραγωγὴν γαιανθράκων εἰς τὴν Εὐρώπην.

Οἱ σταυροὶ διαγωνίως, ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, σχηματίζουν περιοχὴν τῆς Δυτικῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.

Αἱ λύσεις τοῦ 29ου φύλλου

Ἀ π α ν τ ῆ σ τ ε: Ἄπερκατ εἶναι ἀθλητικὸς ὅρος, Φούστα τύπος παλαιοῦ πλοίου, Ἀλκαῖος ἀρχαῖος ποιητής, Ἀστραχὰν πόλις τῆς Ρωσσίας, Βασσόρα πόλις, Δακία χώρα, Πακτωλὸς ποταμός, Τοὺρ πόλις.

Ν α ὶ ἢ ὄ χ ι: 1, 2, 3, 5, 6, 8 ὄχι. 4 ναί.

Ἀ κ ρ ο σ τ ι χ ί ς: Ἀμαζόνιος (Ἀθῆναι, Μουσσολίνι, Ἄρτα, Ζούγκλα, Ὄνος, Νικόλαος, Ἰμαλάϊα, Ὅμηρος, Σωκράτης).

Τ ε τ ρ ά γ ω ν ο ν: Αἴγιον, στῦλος Ἄνδρος, Νέστος.

Ρ ό μ β ο ς: Ὁριζοντίως Σόλων, Πάν, Φάρος, Λουδίας, Ἑλένη, ρίς, σῖτος. Καθέτως Σάρδεις.

Κ ρ υ π τ ο γ ρ α φ ι κ ό ν: Μινώταυρος, Μίνως, Ταῦρος, Σῦρος, Στρυμών, Σιάμ, Ἰανός, Αἴας, σαύρα, Ἰατρός.

Γ ε ω γ ρ α φ ι κ ό ν: Θεσσαλονίκη (ΚαρΘαγένη, ΚοπΕνάγη, ΛισΣαβών, ΜεσΣήνη, ΚαβΑλλα, ΚαρΛσρούη, ΆμΒΟῦργον, ΒιέΝνη, ΣεβΙλλη, ΚαλΚούτα, ΚύθΗρα).

Τί εἶναι ;

1. Μ ι ά μ ι: Εἶναι ὀροπέδιον τῆς Ἀσίας, εἶδος τρωκτικῶν, ποταμός, πόλις τῆς Ἀμερικῆς ἢ πλανήτης;
2. Ὑ π ο λ α ῖ ς: Πολιτεία τῆς Β. Ἀμερικῆς, λίμνη τῆς Σερβίας, πτηνόν, ὄφις τῆς ζούγκλας ἢ γυνὴ τῆς Βίβλου;
3. Ἔ ρ α σ μ ο ς: Πλανήτης, στρατηγὸς τοῦ Μ. Φρειδερίκου, πτηνόν, ἡφαίστειον ἢ Γερμανὸς φιλόσοφος;
4. Ὀ ρ ά γ γ η ς: Εἶδος πιθήκου, Πέρσης Βασιλεύς, ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς, Λατῖνος ποιητὴς ἢ ἰχθύς;
5. Θ α β ώ ρ: Ἀγγλικὸν θωρηκτόν, ὄρος, θηρίον τῆς ζούγκλας, Ἰουδαῖος Πατριάρχης ἢ θάλασσα;
6. Ἀ γ γ ό λ α: Λιμὴν τῆς Πορτογαλίας, σύζυγος τοῦ Νέρωνος, χώρα τῆς Ἀφρικῆς ἢ εἶδος ὀρνίθων;
7. Ἀ ϊ δ ε λ β έ ρ γ η: Πόλις τῆς Γερμανίας, λίμνη τῆς Ἑλβετίας, ἁγία τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ἢ μέθοδος ἐκμαθήσεως ξένων γλωσσῶν;
8. Ἄ κ κ ε ρ μ α ν: Γερμανὸς στρατηγός, τύπος πολεμικοῦ ἀεροπλάνου, πόλις τῆς Ρουμανίας ἢ Πρωθυπουργὸς τῆς Ὀλλανδίας;

Μία λέξις

Καθέτως ἐκ τῶν ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά: 1. Εὐρωπαϊκὸν Κράτος. 2. Περίφημον ἔπος. 3. Ποταμὸς τῆς Γερμανίας. 4. Χρονικὴ ὑποδιαίρεσις. 5. Ἀνδρικὸν ὄνομα. 6. Μᾶς φωτίζει.

Ὁριζοντίως εἰς τὴν πρώτην σειρὰν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἐπιθυμοῦν ὅλοι οἱ λαοί.

Γ. Γ. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΣ

Μεταγραμματισμὸς

Εἶναι ἀπ' τὰ φαγητὰ
Ποὺ τὰ τρῶς πολὺ συχνὰ
Κι' ἂν τ' ἀλλάξης τὸ κεφάλι
Στὸ τραπέζι θἆναι πάλι.

Χ. Ν. ΚΟΥΛΟΥΡΗΣ

Τρίγωνον

= Ἑλληνικὴ νῆσος.
= Ἥρως τῆς Ἰλιάδος.
= Τίτλος Ἀθησσυνῶν.
= Ἀντωνυμία.
= Σύμφωνον.
Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Α. Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Λίγη εὐθυμία

ΑΦΟΥ ΤΟ ΕΓΡΑΦΕ Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ...

— Πῶς; Γιατὶ γυρνᾶς μὲ ὀμπρέλλα;
Γιατὶ βρέχει φίλε μου. Ἐσὺ δὲν τὴν πῆρες τὴν ὀμπρέλλα σου;
— Ὄχι! Τί νὰ τὴν κάνω; Ἡ ἐφημερίδα γράφει ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι καλός!

Ο ΛΑΓΟΣ

Ὁ κ. Θρασύβουλος ἦταν σοφὸς ἄνθρωπος. Οὔτε γυναῖκα εἶχεν ὁ κ. Θρασύβουλος, οὔτε παιδιά, οὔτε σκυλιά, ἀλλὰ οὔτε καὶ γατιά. Ἔμενε μόνος στὸ δωμάτιο ποὺ νοίκιαζε στὸ τρίτο πάτωμα ἑνὸς σπιτιοῦ, χωρὶς ὡστόσο νὰ στενοχωριέται, γιατὶ τὰ ἀγαπημένα του βιβλία ἦταν γι' αὐτὸν ἡ καλλίτερη συντροφιά. Ὁ κ. Θρασύβουλος ἦταν ἀκόμη χορτοφάγος, χορτοφάγος δεινὸς καὶ τρομερὸς ἐχθρὸς τῆς κρεοφαγίας. Σημειῶστε το αὐτό, γιατὶ ἔχει σημασία.

Καὶ τὰ γεγονότα ἐξετυλίχθησαν ἔτσι ἀκριβῶς:

Τὴν πρωΐαν μιᾶς Τρίτης —ποὺ ἀπεδείχθη πραγματικὰ γρουσούζικη γιὰ τὸν κ. Θρασύβουλο— ἀκούσθηκαν κτυπήματα στὴν πόρτα τοῦ δωματίου του. Ὁ χορτοφάγος ἄνοιξε μὲ ἀπορία καὶ εὑρέθη ἀντιμέτωπος ἑνὸς μικροῦ, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα λαγό.

—Τί συμβαίνει; ρώτησε ὁ κ. Θρασύβουλος.

—Ὁ κ. Πέτρος σᾶς στέλλει αὐτὸν τὸ λαγό.

Τοῦ ἔδωσε τὸ κυνῆγι ὁ μικρὸς καὶ ἔφυγε. Πῆρε τὸ λαγὸ ὁ χορτοφάγος καὶ ἔμεινε σκεπτικός.

—Τί νὰ τὸν κάνω τὸ βρωμολαγό, ἐψιθύρισε. Τρώγεται αὐτὸ τὸ πρᾶμα; Καὶ τί τοῦ κατέβηκε τοῦ Πέτρου νὰ μοῦ τὸν στείλη;

Ὁπωσδήποτε μπῆκε μέσα, κρατῶντας τὸ λαγὸ στὸ χέρι. Τὸν ἀκούμπησε στὸ τραπέζι καὶ μὲ χαμόγελο θριάμβου εἶπε στὸ ἰσχνὸν ἐκ τῆς χορτοφαγίας πρόσωπόν του:

—Θέλει νὰ μὲ παρασύρη εἰς τὴν κρεοφαγίαν ὁ ἀνόητος Πέτρος. Ἀμ' δά!

Καὶ ἐβυθίσθη ἱκανοποιημένος στὸ διάβασμα. Σὲ λίγο ὅμως ἀνησύχησε:

—Καλά, ἀλλὰ τί θὰ τὸ κάνω αὐτὸ τὸ πτῶμα; Πρέπει νὰ τὸ ξεφορτωθῶ, γιατὶ ἐγὼ ὁπωσδήποτε δὲν τρώγω κρέας.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο:

—Θὰ τὸ δώσω τῆς κυρίας Ἀναστασίας, εἶπε. Τὴν Πέμπτη, ποὺ θὰ ἔλθη νὰ καθαρίση.

Καὶ δὲν ἐσκέφθη πλέον τὸ λαγό.

Πέρασε ἡ Τρίτη, ἦλθε ἡ Τετάρτη. Ὁ κ. Θρασύβουλος ἐδιάβαζε συνεχῶς, ἀλλὰ ὁ λαγός, περιμένοντας τὴ χύτρα, ἐπάνω στὸ τραπέζι, ἄρχισε νὰ βρωμᾶ.

—Πῶς τὰ τρῶν' αὐτὰ τὰ ψοφήμια! ἐσκέπτετο ὁ χορτοφάγος. Εἶναι καταπληκτικό.

Ξημέρωσε ὡστόσο ἡ Πέμπτη καὶ ἡ κυρία Ἀναστασία, ἡ καθαρίστρια, ἔφθασε γιὰ νὰ βάλη σὲ τάξι τὸ δωμάτιο τοῦ κ. Θρασυβούλου. Ἡ μυρωδιὰ ὅμως τοῦ λαγοῦ, ποὺ εἶχε βρωμίσει γιὰ καλὰ ἐν τῷ μεταξύ, τὴν ἔκανε νὰ σφαλίση τὴ μύτη της.

—Τί βρωμᾶ ἔτσι; ρώτησε.

—Εἶναι ἕνας λαγός, ἀπήντησε ὁ χορτοφάγος. Θὰ στὸν κάνω δῶρο, γιατὶ ἐγὼ δὲν τρώγω τέτοιες ἀηδίες.

Ἡ καθαρίστρια ὅμως εἶχε γίνει ἔξω φρενῶν.

—Δῶρο αὐτὸ τὸ ψοφήμι! φώναξε. Ντροπή σας, κ. Θρασύβουλε, ποὺ νομίσατε ὅτι μπορῶ νὰ φάγω αὐτὸ τὸ βρωμόπραμα. Νὰ τὸ φᾶτε σεῖς καὶ ὅλο σας τὸ σόϊ.

Θύμωσε καὶ ὁ χορτοφάγος.

—Νὰ προσέχης τὰ λόγια σου, εἶπε. Εἶμαι ὁ κ. Θρασύβουλος καὶ ὀφείλεις νὰ μὲ σέβεσαι!

—Μωρέ, χαρὰ στὸν ἄρχοντα, ποὺ δίνει σάπια κρέατα στοὺς φτωχούς!

Εἶπαν κι' ἄλλα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ φύγη ἡ καθαρίστρια, βροντῶντας τὴν πόρτα πίσω της.

* * *

—Τί νὰ τὸν κάνω τὸ λαγό; ἐσκέπτετο τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας ὁ κ. Θρασύβουλος.

Δὲν εὕρισκε λύσι. Δὲν ἀπεφάσισε οὔτε τὴν ἄλλη ἡμέρα.

—Μωρὲ τί νὰ τὸν κάνω;

Τὸ δωμάτιο εἶχε βρωμίσει. Ἀναγκάσθηκε ὁ χορτοφάγος ν' ἀνοίξη τὰ παράθυρα, γιὰ νὰ μπῆ καθαρὸς ἀέρας.

Σὲ λίγο ὅμως χτυποῦσαν τὴν πόρτα του. Ἦταν ὁ νοικάρης τοῦ ἐπάνω δωματίου.

—Τί βρωμᾶ ἔτσι; ρώτησε ἀγριεμένος τὸν χορτοφάγο.

—Ὤ! Τίποτα!

—Πῶς τίποτα; Βρώμησε ὅλη ἡ γειτονιά.

—Τίποτα σᾶς λέγω, κύριε, ἡσυχάστε.

Ἔφυγε ὁ ἔνοικος. Ὁ κ. Θρασύβουλος ἀναγκάσθηκε νὰ κλείση πόρτες καὶ παράθυρα. Ἡ μπόχα τὸν ἔπνιγε.

—Μωρὲ θὰ πεθάνω ἀπ' τὴ βρῶμα, ἐσκέφθη.

Καὶ ἄρχισε πάλι νὰ σκέπτεται τί θὰ κάνη τὸν λαγό. Πῶς νὰ τὸν ξεφορτωθῆ. Σὲ ποιὸν νὰ τὸν δώση. Ἰδέες ὅμως δὲν κατέβαιναν. Τίποτα, ἀπελπισία.

Ὕστερα ἀπὸ ἄλλες δυὸ ἡμέρες ὁ χορτοφάγος ἀναγκάσθηκε νὰ ἀνοίξη πάλι τὰ παράθυρα. Ἀνέπνευσε.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ βρῶμα εἶχε πάρει τὴ γειτονιά. Ὅλοι ἀνησύχησαν.

—Κάτι θὰ τρέχη σ' αὐτουνοῦ τοῦ τρελλοῦ, εἶπε κάποιος. Εἶναι μπόχα πτώματος ἐν ἀποσυνθέσει. Ἔχει γοῦστο νὰ σκότωσε κανένα!

Ἡ ὑπόθεσις ἔφθασε στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα. Καὶ σὲ λίγο ἕνας ἀστυφύλακας ἐκτυποῦσε τὴν πόρτα τοῦ χορτοφάγου.

—Ἀνοίξτε!

Ἄνοιξε ὁ κ. Θρασύβουλος.

—Τί βρωμᾶ ἔτσι, κύριε;

Ἠρνήθη ὁ χορτοφάγος.

—Δὲ βρωμᾶ, κύριε ἀστυφύλακα.

—Πῶς δὲν βρωμᾶ; Γιὰ νὰ δοῦμε!

—Μὴν παίρνετε τὸν κόπο. Δὲν εἶναι τίποτα σᾶς λέγω.

Οἱ ὑποψίες τοῦ κόσμου ἐφαίνοντο δικαιολογημένες.

—Κάποιον σκότωσες, κ. Χορταράκια, φώναξε ἕνας γείτονας.

Ὤρμησαν ὅλοι μέσα στὸ δωμάτιο, κρατῶντας τὶς μύτες τους. Στὸ τραπέζι ἐπάνω εὑρίσκετο ἀκόμη ὁ ἀτυχὴς λαγός, εἰς ἀθλίαν ἀπὸ ἀπόψεως βρωμερότητος κατάστασιν.

—Τί εἶναι αὐτό; ρώτησε ὁ ἀστυφύλαξ.

—Λαγός.

—Καὶ γιατὶ τὸν ἔχεις καὶ βρωμᾶ;

—Τί νὰ τὸν κάνω, κ. ἀστυφύλακα;

—Νὰ τὸν φᾶς. Ὄχι τὸν ἄφησες καὶ βρώμησε καὶ ἐβρωμοκόπησες τὴ γειτονιά.

Ἐθύμωσε ὁ κ. Θρασύβουλος:

—Εἶμαι χορτοφάγος! ἐφώναξε. Καὶ δὲν τρώγω ποτὲ πτώματα!

—Καὶ γιατὶ δὲν τὸν ἐπετοῦσες;

—Νὰ τὸν πετάξω; Ποῦ;

—Στὰ σκουπίδια.

—Ἄ!...

Δὲν τὸ εἶχε σκεφθῆ τόσες ἡμέρες ὁ δυστυχής. Ἡ σοφία τῶν βιβλίων του δὲν ἔλεγε τέτοιο πρᾶμα.

Καὶ ὑπὸ τὰς ἀποδοκιμασίας τῶν γειτόνων, ἔπιασε τὸ λαγό, τὸν κατέβασε στὸ ἰσόγειο καὶ τὸν πέταξε στὸ μεγάλο κλειστὸ δοχεῖο τῶν σκουπιδιῶν.

* * *

Ἔπειτα, σὰ νὰ μὴν ἔγινε τίποτα, ἀνέβηκε στὸ δωμάτιό του καὶ ἔσκυψε στὰ βιβλία του. Καὶ πρὶν ἀρχίση τὸ διάβασμα, ἐσκέφθη:

—Τί ἔπαθαν καὶ φωνάζανε; Γιατὶ χάλασαν τὸν κόσμο γιὰ τὸ λαγό, ἀφοῦ εἶναι ὅλοι τους κρεοφάγοι;

Γιά νά ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Σταυρόλεξο

Ὁριζοντίως:

1. Δὲν εἶναι κωμῳδία.
2. Πόλις τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος.
3. Μονὰς βάρους. — ΟΔ. — Αἰγυπτιακὴ θεότης.
4. Σύνολον καλλιεργημένης ἐκτάσεως. — Τὸ ὑπάρχον.
5. Μὲ αὐτὰ ὁδηγοῦμεν τοὺς ἵππους. — Υἱὸς τοῦ Νῶε.
6. Ἀπαγορευτικόν.—Λέγεται ἐπὶ ὑγρῶν. — Νότα.
7. Πλησίον (ἀρχ.). — Θεός.
8. Ποτόν. — Ἄνθη.
9. Ἀντωνυμία. — Ὅταν (ἀρχ.).

Καθέτως:

1. Ἀναγκαῖα διὰ τὴν συντήρησίν μας.
2. Σκοτώνει ζῶα καὶ πτηνά.
3. Ἀπαραίτητο στὰ φαγητά. — Γράμμα.
4. Νότα βυζαντινή. — Ἀνοιξιάτικη.
5. Μέρος τοῦ σώματος. — Τὸ ὑπάρχον.
6. Διδασκαλία. — Νότα.
7. Ἄνθη.
8. Τὴν κρατοῦν οἱ ἄγγελοι.
9. Ὁμοιωματικὸν (δημ.).—Πρόθεσις.

Κ. Ν. ΔΟΥΛΓΚΕΡΗΣ

Οἱ ἑπτὰ νᾶνοι

Στὸ σχέδιο βλέπετε τὴν διαδρομὴ ποὺ ἔκαναν στὸν Λαβύρινθο οἱ ἑπτὰ νᾶνοι, γιὰ νὰ κυνηγήσουν τὴν μάγισσα.

Ὁ «λαβύρινθος» αὐτὸς φαίνεται ὅτι ἦταν ἀπ' τοὺς δυσκολωτέρους ποὺ δημοσιεύσαμε, γιατὶ ἐλάχιστοι ἔστειλαν τὴν ὀρθὴ λύσι.

ΕΥΚΟΛΟΣ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Γιὰ νὰ μὴ καταστρέψετε τὸ φύλλο, ἀντιγράψετε μ' ἕνα διαφανὲς χαρτὶ τὸ σχέδιο.

Ἔπειτα χρωματίσατε μὲ προσοχὴ τὰ μέρη τῆς εἰκόνος κατὰ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ὅπου ὑπάρχει ὁ ἀριθμὸς 1 θὰ χρωματίσετε μὲ κόκκινο ἀνοιχτό, ὅπου ὁ ἀριθμὸς 2 μὲ κόκκινο, ὅπου 3 μὲ πράσινο, 4 μπλὲ καὶ 5 μαῦρο.

Ἀχρωμάτιστα θ' ἀφήσετε τὰ μέρη ποὺ ἔχουν 0.

Ὅταν τελειώσετε θὰ δῆτε ἕνα πραγματικὸ ζωγραφικὸ πίνακα, τὴν σύνθεσι τοῦ ὁποίου εἶναι δύσκολο νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ἀπὸ τὶς μαῦρες γραμμὲς τοῦ ἁπλοῦ σχεδίου.

Τὰ σταυρόλεξα τοῦ 29ου φύλλου

Τοῦ πρώτου: Ὁριζοντίως, 1 ἀστὸς - ναέ, 2 Ρέα - ἀνά, 3 αἱ - ἄρθρων, 4 χρηστός, 5 νὰ - ἴα - Ἥρα, 6 παρᾶς, 7 αἱ - ΙΛ - αἱ, 8 Ὄσσα - εἶτα, 9 βόα - Πάρις. Καθέτως, 1 ἀράχνη, 2 σειρά - ΑΣΟ, 3 τὰ - πίσα, 4 Ἀσία, 5 συρτάρι, 6 ἀλέα, 7 Ναρσῆς, 8 ἄνω - ἄτι, 9 ἐὰν - ἁγία.

Τοῦ δευτέρου: Ὁριζοντίως, 1 Καναδᾶς, 3 Ἀρτεμισία, 4 ὁρατό, 5 ἅλς - Σία, 6 νὰ - Πάν - ΟΜ, 7 ἀνία - Ὄσσα, 9 Παλαμᾶς. Καθέτως, 1 Σατανᾶς, 2 Λάν, 3 ἄρτος - Ἴνα, 4 ΕΡ - πά, 5 ἅρματα - λα, 6 ΙΤ - νό, 7 ἄλσος - σῶα, 8 ἴός, 9 ταραμᾶς.

Σταυρόλεξο

Ὁριζοντίως:

1. Ὄνομα παλαιῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας, τῆς Γαλλίας καὶ τῶν Φράγκων, εἷς τῶν ὁποίων ὠνομάσθη μέγας.
2. Ἐπιδιώκεται ἀπὸ τοὺς ἰατρούς, κατὰ τὴν ἀσθένειαν.
3. Ἄρθρον. — Ἡ φωνὴ τῆς κότας.
4. Χρονικὸν (δημ.). — Κατοικία τῶν νεκρῶν.
5. ΙΡ. — Λόγου χάριν.
6. Ρῆμα ποὺ ἔχει σχέσιν μὲ τὴν καθαριότητα. — Ἀντωνυμία.
7. Τὰς ὁποίας. — ΣΛ.
8. Διοικητικὴ διαίρεσις.
9. Φωτίζει. — Δεικτικὸν (δημ.).

Καθέτως:

1. Περίφημος βάρβαρος ἐπιδρομεὺς τοῦ μεσαίωνος.
2. Δὲν ἔχει γίνει.
3. Ἄρθρον. — Μόριον ὑποτακτικῆς.
4. Ἱερὸν ἔνδυμα (πληθ.).—Ὄργανον αἰσθήσεως (γεν.).
5. Ὀστᾶ.
6. Νομισματικὴ μονάς. — Πρόθεσις.
7. Ὁ ὁποῖος.
8. Λεκές.
9. Μεγάλη χριστιανικὴ ἑορτὴ (δημ.).

Σ. Ι. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Οἱ δύο γραμμὲς

Ποιὰ ἀπ' τὶς δυὸ ὁριζόντιες γραμμὲς εἶναι ἡ μεγαλυτέρα; Ἡ ἐπάνω ἢ ἡ κάτω;

Ἡ ἐπάνω θὰ ἀπαντήσουν ἀσφαλῶς ὅλοι. Ἂν ὅμως μετρήσουν μὲ ἀκρίβειαν τὸ μῆκος τους, θὰ δοῦν ὅτι καὶ οἱ δυὸ γραμμὲς εἶναι ἀπολύτως ἴσες!

Ο ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ

ΟΙ ΑΘΛΗΤΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΗΣ Π. Δ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Κυριακῆς καὶ Δευτέρας ἔγιναν μὲ πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον οἱ πρὸ καιροῦ ἀγγελθέντες ἀθλητικοὶ ἀγῶνες τῆς Ε. Ο. Ν. τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Πρωτευούσης.

Τὴν 11ην πρωϊνὴν τῆς Κυριακῆς 300 Φαλαγγῖται ἀθληταὶ κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ὅπου ἐγένετο σεμνὴ καὶ ἐπιβλητικὴ τελετή.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας 2500 ἀθληταὶ τῆς Ε. Ο. Ν. μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τμῆμα τῆς μουσικῆς τοῦ Δήμου Ἀθηναίων παρήλασαν, ἐκκινήσαντες ἐκ τῆς πλατείας Ὁμονοίας καὶ διὰ τῶν ὁδῶν Σταδίου, Πανεπιστημίου, Βασιλίσσης Σοφίας καὶ Ἡρώδου τοῦ Ἀττικοῦ ἔφθασαν εἰς τὸ Στάδιον, ὅπου τὴν 3.30′ μ. μ. ἐγένετο παρέλασις, ἀνάκρουσις τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου, τῶν Ὕμνων τῆς Νεολαίας καὶ τῆς 4ης Αὐγούστου.

Ἐπηκολούθησεν ἡ ὁρκωμοσία τῶν ἀθλητῶν, μετὰ τὸ πέρας τῆς ὁποίας παρουσίᾳ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου, τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ ἄλλων ἐπισήμων, διεξήχθησαν τὰ ἀγωνίσματα τῆς πρώτης ἡμέρας.

Τοὺς ἀγῶνας τῆς Ε. Ο. Ν. παρηκολούθησεν ἄπειρον πλῆθος, τὸ ὁποῖον ἐπευφήμησεν ἐνθουσιωδῶς τοὺς ἀθλητάς.

Οἱ ἀγῶνες, οἵτινες ἐσημείωσαν ἀληθῶς μοναδικὴν ἐπιτυχίαν, ἀπὸ τεχνικῆς ἀπόψεως, συνεχίσθησαν καὶ τὴν Δευτέραν, ὁπότε καὶ ἔληξαν.

Τὰ τεχνικὰ ἀποτελέσματα τῶν δύο ἡμερῶν ἔχουν ὡς ἀκολούθως:

ΠΡΩΤΗ ΗΜΕΡΑ

Δρόμος 100 μέτρων ἐφήβων (τελικός): 1) Ἰακωβίδης Δ. Ὑποδ. Βορρᾶ 11″, 2) Μαστρογιάννης Π. Ἀθηνῶν 11.4, 3) Θεοδοσάκης (34ης Φάλαγγος).

Ἅλμα εἰς ὕψος ἐφήβων: 1) Ἰσιδωρίδης Βορρᾶ 1.70, 2) Μαρκόπουλος Γ. Πειραιῶς 1.65, 3) Τόμπρος Α. Νότου 1.60.

Ἅλμα εἰς μῆκος ἐφήβων: 1) Μασούρης Νότου 6.28, 2) Παπαδόπουλος Ἐμμ. Ἀθηνῶν 6.20, 3) Μουρατίδης Β. Βορρᾶ 6.14.

Δρόμος 800 μέτρων: 1) Στρατᾶκος Ἀθηνῶν 2.5.3, 2) Λύσαρης Ἀθηνῶν 2.8.5, 3) Λαγαρᾶς Σπ. Ἀθηνῶν.

Σφαιροβολία ἀνδρῶν: 1) Γιαταγάνας Κ. Ἀθηνῶν 13.09, 2) Παπαδάκης Γ. Πειραιῶς 10.96, 3) Πρέσσας Σπ. Βορρᾶ 10.55.

Δρόμος 100 μέτρων: 1) Εὐθυμίου Ἐμμ. Ἀθηνῶν 11.2, 2) Πάντος Χρ. Νότου 11.4, 3) Ἀποστολίδης Π. Ἀθηνῶν.

Ἅλμα τριπλοῦν ἐφήβων: 1) Ζῶτος Δ. Βορρᾶ 13.15, 2) Βερύκιος Ι. Ἀθηνῶν 12.95, 3) Κανάκης Ι. Ἀθηνῶν 12.93.

Δρόμος 400 μέτρων ἐφήβων: 1) Πετροπουλάκης Ἀθ. Ἀθηνῶν 55, 2) Πασπάτης Γ. Βορρᾶ 55.3, 3) Ραξεύσκυ Γ. 34ης Φάλαγγος.

Ἅλμα εἰς μῆκος ἀνδρῶν: 1) Ζερβὸς Σπ. Πειραιῶς 6.31, 2) Μαρινάκης Γ. Ἀθηνῶν 6.28, 3) Γονατᾶς Δ. Ἀθηνῶν 6.21.

Ἑλληνικὸς ἀκοντισμὸς ἐφήβων: 1) Κόντης Ζ. 34ης Φάλαγγος 51.10, 2) Δούκας Ἀθηνῶν 48.75, 3) Πήττας Ν. Βορρᾶ 48.50.

Δρόμος 3000 μέτρων: 1) Μωραΐτης Παν. Ἀθηνῶν 9.37, 2) Μελιδώνης Εὐάγγελος Πειραιῶς 9.38, 3) Ἰωαννίδης Ἀθ. Ἀθηνῶν.

Ἅλμα τριπλοῦν ἀνδρῶν: 1) Μαρινάκης Γ. Ἀθηνῶν 14.29, 2) Γονατᾶς Δ. Ἀθηνῶν 13.69, 3) Ζερβὸς Σπ. Πειραιῶς 13.39.

Σφαιροβολία ἐφήβων: 1) Ἰσιδωρίδης Βορρᾶ 14.70, 2) Μασούρης Α. Νότου 13.78, 3) Σερέτης Ἐλευθ. Βορρᾶ 13.14.

Ἅλμα εἰς ὕψος ἀνδρῶν: 1) Σωτήρης Ὀρ. Ἀθηνῶν 1.70, 1) Νικολόπουλος Βύρων Ἀθηνῶν 1.70, 3) Σωτηριάδης Ἀμβρ. 1.60.

Σκυταλοδρομία 4×100 ἀνδρῶν: 1) Ὁμὰς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν 48, 2) Ὑποδιοικήσεως Νότου.

Σκυταλοδρομία 4×400 ἀνδρῶν: 1) Ὁμὰς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν 3.40, 2) Ὁμὰς Ὑποδιοικήσεως Πειραιῶς.

Πένταθλον: 1) Γεωργόπουλος Ἀθηνῶν.

Τρίαθλον παίδων: 1) Μπακόλας Βορρᾶ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΗΜΕΡΑ

Ἐλευθέρα δισκοβολία ἐφήβων: 1) Βραΐλας Λ. Βορρᾶ 43.52, 2) Λάλδης Σ. Νότου 43.13, 3) Γρηγοριάδης Λ. Νότου 41.19.

Ἑλληνικὸς ἀκοντισμὸς ἀνδρῶν: 1) Γεωργόπουλος Δ. Ἀθηνῶν 45.65, 1) Κοντὸς Ἀθ. 34ης Φάλαγγος 40.50, 3) Ρόκας Ι. Ἀθηνῶν 39.44.

Ἑλληνικὴ δισκοβολία ἀνδρῶν: 1) Γιαταγάνας Κ. Ἀθηνῶν 36.94.

Ἑλληνικὴ δισκοβολία ἐφήβων: 1) Κασιμάτης Ν. Νότου 39.28, 2) Πιζάνης Ἀντ. 34ης Φάλαγγος 38.47, 3) Λογοθετίδης Κ. Βορρᾶ 38.19.

Ἐλευθέρα δισκοβολία ἀνδρῶν: 1) Νᾶνος Σ. Πειραιῶς 39.90, 2) Γιαταγάνας Κ. Ἀθηνῶν 38.56, 3) Παπαδάκης Γ. Πειραιῶς 31.36.

Δρόμος 1500 μέτρων: 1) Γλένης Ἀθηνῶν 4.22.3, 2) Τριανταφύλλου Ἀθηνῶν 4.33, 3) Μελιδώνης Πειραιῶς.

Δρόμος 400 μέτρων ἀνδρῶν: 1) Στρατᾶκος Σ. Ἀθηνῶν 51.4, 2) Εὐθυμίου Ε. Ἀθηνῶν 54.4, 3) Μαντᾶς Π. Πειραιῶς.

Λιθοβολία ἀνδρῶν 1) Καπαφλῆς Ἀθ. Ἀθηνῶν 17.31, 2) Γιαταγάνας Ἀθηνῶν 16.39.

Λιθοβολία ἐφήβων: 1) Κυριακόπουλος Θ. Πειραιῶς 13.23, 2) Μασούρης Α. Νότου 10.60, 3) Δραγώνας Γ. Βορρᾶ 10.02.

Σκυταλοδρομία 4×400 μέτρων: 1) Ὁμὰς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ 3.55.2, 2) Ὁμὰς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν 4.57.4, 3) Ὁμὰς Ὑποδιοικήσεως Νότου.

ΓΕΝΙΚΗ ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Ἡ γενικὴ βαθμολογία τῶν ἀγώνων ἔχει ὡς ἑξῆς:

1) Ὑποδιοίκησις Ἀθηνῶν βαθμοὶ 249, 2) Ὑποδιοίκησις Βορρᾶ βαθμοὶ 108, 3) Ὑποδιοίκησις Πειραιῶς βαθμοὶ 90, 4) Ὑποδιοίκησις Νότου βαθμοὶ 67, 5) 34η Φάλαγξ βαθμοὶ 63.

Η ΠΡΩΤΗ ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΕΒΔΟΜΑΣ

Μετὰ τὴν πρωτοφανῆ ἐπιτυχίαν τῶν ἀγώνων στίβου τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀθηνῶν, οἵτινες ἔλαβον χώραν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν καὶ Δευτέραν εἰς τὸ Παναθηναϊκὸν Στάδιον, ἡ Κεντρικὴ Διοίκησις Ε. Ο. Ν. Ἑλλάδος ὠργάνωσε νέους Πανελληνίους ἀγῶνας διὰ τὰς Κυριακὰς 14 μέχρι 21 Μαΐου.

Εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς θὰ μετάσχουν μόνον οἱ πρωταθληταὶ τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων, οἱ ὁποῖοι ἀνεδείχθησαν νικηταὶ τῶν κατὰ περιφερείας ἀγώνων, εἰς τοὺς ὁποίους ἔχουν μετάσχει πρωταθληταὶ Ὑποδιοικήσεων, ἀναδειχθέντες τοιοῦτοι εἰς ἀγῶνας μεταξὺ ὁμάδων ἀντιπροσωπευτικῶν μονάδων Ὑποδιοικήσεων.

Τοὺς ἀγῶνας, οἵτινες θὰ τελεσθοῦν εἰς τὸ Στάδιον, θὰ παρακολουθήσουν δεκάδες χιλιάδων Φαλαγγιτῶν καὶ φιλάθλων, θὰ λάβουν δὲ μέρος εἰς αὐτοὺς 3.500 ἀθληταὶ ἐκπροσωποῦντες ὅλας τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΕΠΑΡΧΙΩΝ

Ἡ ποδοσφαιρικὴ ὁμὰς Ε. Ο. Ν. Ἀθύτου Χαλκιδικῆς συνηντήθη τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα εἰς τὴν ἕδραν της μετὰ τῆς ποδοσφαιρικῆς ὁμάδος Ε. Ο. Ν. Φωκαίας Χαλκιδικῆς. Νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ πρώτη μὲ 4 — 0.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Οἱ Σχηματισμοὶ Πρωτευούσης

ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΣΧΟΛΩΝ

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν εἰς τὸν «Οἶκον Φοιτητοῦ», περὶ τῆς ὁποίας ἐγράψαμεν εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος, ἐπηκολούθησαν αἱ ὁμιλίαι εἰς τὴν Μαράσλειον Παιδαγωγικὴν Ἀκαδημίαν, Σχολὴν Ἐργοδηγῶν καὶ Γυμν. Ἀκαδημίαν, Συνεταιριστῶν καὶ Τριατατικῶν, Πάντειον καὶ Μαθηματικὴν Σχολήν, ὑπολείπεται δὲ ἡ Α.Σ.Ο.Ε.Ε. καὶ Ε.Μ.Π. καὶ τὸ Πανεπιστήμιον. Μετ' αὐτὰς θὰ ἐπακολουθήσῃ μεγάλη Πανσπουδαστικὴ συγκέντρωσις, ἡ τελευταία τοῦ λήγοντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους.

— Τελευταίως ἡ Ὑποδιοίκησις τῆς Μαρασλείου Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας διωργάνωσε δύο ἐπιτυχεῖς ἐκδρομὰς εἰς Δαφνὶ καὶ Λούτσαν τῆς Ἀττικῆς. Εἰς αὐτὰς συμμετέσχεν ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἡ εὐθυμία καὶ τὸ κέφι ποὺ ἐπεκράτησαν ὑπῆρξαν ἐξαιρετικά, ὅπως ἐξαιρετικῶς συγκινητικαὶ ἦσαν αἱ ἐκδηλώσεις τῶν χωρικῶν μας ὑπὲρ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ τῆς Ὀργανώσεώς μας. Καθ' ὅλην τὴν διαδρομὴν οἱ Φαλαγγῖται ἔψαλλον εὔμορφα ἑλληνικὰ τραγούδια, καθὼς ἐπίσης κατὰ τὴν ἐκεῖ παραμονήν των ἐχόρευσαν ἑλληνικοὺς χορούς.

— Ἡ Ὀδοντιατρικὴ Σχολὴ τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου ἑτοιμάζει νὰ ἀνεβάσῃ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν μεγάλων ἀγώνων τῆς Ε.Ο.Ν., ὡραιότατον ἔργον τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου κ. Σπεράντζα. Τὴν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου ἔχει ἀναλάβει ὁ σκηνοθέτης τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Ματσούκης. Ἡ ἐπιτυχία τῆς παραστάσεως ἀναμένεται ἐξαιρετική, ὡς ἐγγύησιν δὲ αὐτῆς τονίζομεν τὴν φιλότιμον προσπάθειαν καὶ προθυμίαν τῶν Φαλαγγιτῶν τῆς Σχολῆς.

— Ἡ Ὑποδιοίκησις Καλῶν Τεχνῶν ἐξέδραμε καὶ κατεσκήνωσεν ἐπὶ διήμερον εἰς τὸ στρατόπεδον «Ἰωάννης Μεταξᾶς» παρὰ τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν. Οἱ ἐκδρομεῖς ἀνεχώρησαν τὴν πρωῒαν τῆς Κυριακῆς καὶ ἐπέστρεψαν τὸ ἑσπέρας τῆς Δευτέρας. Ἡ ὡραιότης τῆς τοποθεσίας ἐνεθουσίασεν ἐξαιρετικὰ τοὺς ἐκδρομεῖς, οἵτινες ἔμειναν ὑπερευχαριστημένοι.

— Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν 450 Φαλαγγῖται φοιτηταὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Διοικητὴν τῆς Ὑποδ)σεως Πανεπιστημίου, ἐξέδραμον εἰς Κόρινθον. Εἰς τοὺς ἐνδιαμέσους σταθμοὺς ὁ κόσμος ὑπεδέχετο μὲ ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ συμπαθείας τοὺς ἐκδρομεῖς - Φαλαγγίτας. Εἰς τὸν σταθμὸν τῆς Κορίνθου ὑπεδέχθησαν τοὺς Φαλαγγίτας - Φοιτητὰς ὁ Διοικητὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Κορίνθου, ἡ Μουσικὴ τῆς Ὑποδιοικήσεως Κορίνθου τῆς Ε.Ο.Ν., τμῆμα Φαλαγγιτῶν παρατεταγμένον καὶ πλῆθος κόσμου. Οἱ Φαλαγγῖται - Φοιτηταὶ μετέβησαν παρατεταγμένοι μέχρι τῶν Γραφείων τῆς Ὑποδ)σεως Κορίνθου, ὅπου ὡμίλησεν ὁ Διοικητής, εὐχηθεὶς τὸ «καλῶς ἤλθατε» εἰς τοὺς Ἀθηναίους Φαλαγγίτας. Ἐπίσης ὡμίλησε πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ πρὸς τὸ ἄπειρον πλῆθος τοῦ Κορινθιακοῦ λαοῦ, τὸ ὁποῖον εἶχε συρρεύσει, συνεργάτης τῆς Ὑποδ)σεως Πανεπιστημίου, τονίσας τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ καλέσας πάντας νὰ πυκνώσουν τὰς Φάλαγγας τῆς Ὀργανώσεως, διὰ νὰ συμβάλουν οὕτω εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος, ἥτις ἤρχισε μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου. Τὸ πλῆθος προέβη εἰς θερμοτάτας καὶ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τοῦ Ἐθνικοῦ Κράτους, τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὑπὲρ τῆς Ε.Ο.Ν.

Οἱ Φαλαγγῖται - Φοιτηταὶ ἐπεσκέφθησαν τὴν Ἱερατικὴν Σχολήν, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθησαν οἱ Φαλαγγῖται τῆς Ἱερᾶς Φάλαγγος, τὸ Μουσεῖον τῆς Παλαιᾶς Κορίνθου καὶ διάφορα ἄλλα ἀξιοθέατα.

Τὸ ἀπόγευμα κατέθεσαν στέφανον ἐκ μέρους τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὸ Ἡρῷον τῶν ὑπὲρ Πατρίδος πεσόντων Κορινθίων, ἐνῷ λόγος τοῦ Συν)τος Κορίνθου ἀπέδιδε τιμάς. Τὴν 7ην μ. μ. οἱ ἐκδρομεῖς Φαλαγγῖται ἀνεχώρησαν προπεμφθέντες μέχρι τοῦ σταθμοῦ ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου καὶ τῆς Μουσικῆς τῆς Ὑποδιοικήσεως καὶ πλήθους κόσμου.

Οἱ Φαλαγγῖται ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας ἀποκομίσαντες τὰς ὡραιοτέρας τῶν ἐντυπώσεων τόσον ἀπὸ τὴν Κόρινθον, ὅσον καὶ ἀπὸ τὴν γενομένην εἰς αὐτοὺς ἔνθερμον ὑποδοχήν.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΗΛΕΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Τμήματα τῶν Ὑποδιοικήσεων παρηκολούθησαν τοὺς ἀγῶνας τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης. Ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῶν ἀθλητικῶν ἀγώνων τοῦ Μαΐου καθημερινῶς γίνονται προπονήσεις τῶν Τμημάτων τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀνωτάτων Σχολῶν, τὰ ὁποῖα θὰ λάβουν μέρος ὡς καὶ τὸ Τμῆμα τῆς Ξιφασκίας. Εἰς ὅλας τὰς σχολὰς ἐγένοντο τακτικαὶ συγκεντρώσεις καὶ ὁμιλίαι, εἰς δὲ τὴν συγκέντρωσιν τῆς Παντείου Σχολῆς ὡμίλησεν ὁ Διευθυντὴς τῶν εἰδικῶν Σχολῶν Πολιτικῆς Διαφωτίσεως τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως. Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς Πρωτομαγιᾶς Φαλαγγίτισσες ἔκαναν μίαν ὡραιοτάτην ἐκδρομὴν εἰς Βάρκιζαν.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τακτικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν Τμημάτων τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν ἤρχισεν ἡ διδασκαλία Γαλλικῶν εἰς τὸν 6ον Ὑποτομέα, εἰς δὲ τὸν 8ον Ἀγγλικῶν καὶ Οἰκοκυρικῆς. Πυρετωδῶς προετοιμάζονται ὅλα τὰ Τμήματα διὰ τὴν προσεχῆ των ἐμφάνισιν. Ὅπως εἰς τὰς ἄλλας Ὑποδιοικήσεις ὁμοίως καὶ εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Νότου τακτικώτατα προπονοῦνται διὰ τοὺς προσεχεῖς ἀγῶνας. Δύναμις Φαλαγγιτισσῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως παρέστη εἰς τὴν θεμελίωσιν τῆς Ἑστίας Νέας Σμύρνης, τῆς ὁποίας τὸν θεμέλιον λίθον κατέθεσεν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεύς.

—Ἅπαντα τὰ Τμήματα τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ συντεταγμένα καθ' ἑκάστην Κυριακὴν μεταβαίνουν πρὸς ἐκκλησιασμόν. Τακτικώτατα ἀσκοῦνται εἰς τὰς ἀθλοπαιδιὰς καὶ γυμνάζονται ὑπὸ τῶν γυμναστριῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἐπίσης εἰς ὅλα τὰ Τμήματα γίνονται τακτικαὶ ὁμιλίαι βαθμοφόρων τῆς Ὑποδιοικήσεως.

— Εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Πειραιῶς ἐγένοντο νέαι ἐγγραφαὶ μελῶν καὶ παρατηρεῖται μία ἐξαιρετικὴ προθυμία ἐκ μέρους ὅλων. Τακτικώτατα συγκεντρώνονται, ἐκπαιδεύονται, προπονοῦνται.

— Καθ' ὅλην τὴν ἑβδομάδα ἐγένοντο συγκεντρώσεις τῶν Τμημάτων ὅλων τῶν Ὑποδιοικήσεων.

— Τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων ὡς καὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Θηλέων Ἀθηνῶν ἐπεσκέφθη Ἀμερικανὶς δημοσιογράφος, φωτογραφήσασα ἐπανειλημμένως Φαλαγγιτίσσας κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ ἰδίως τὴν ὥραν τῆς ὑφαντουργικῆς στὸν ἀργαλειὸ τῆς Ὑποδιοικήσεως.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΡΡΕΝΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ

Παρ' ὅλον ὅτι ἡ προετοιμασία τῶν μεγάλων ἀγώνων τῆς Περιφερείας ἀπησχόλησε πάντας, ἡ ἐν γένει κίνησις καὶ ἡ τακτικὴ ἐργασία δὲν ὑστέρησε καθόλου. Οἱ διάφοροι Σχηματισμοὶ τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν ἐκινητοποιήθησαν καὶ ἐπροπαιδεύθησαν διὰ τὴν προσεχῆ παρέλασιν εἰς τοὺς καθορισθέντας χώρους ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατεύματος καὶ τῶν ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Ὀργανώσεως. Ἐκτὸς τούτου καὶ κατὰ τὰ κεκανονισμένα, Τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως συμμετέσχε τῆς ἀπονομῆς τιμῶν κατὰ τὴν ἀλλαγὴν τῆς φρουρᾶς εἰς τὸ Μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου. Εἰς ἁπάσας τὰς Ὑποδιοικήσεις, ἐξ ἄλλου, παρατηρεῖται ζωηρὰ κίνησις, λόγῳ τῶν ἐπικειμένων μεγάλων ἐκδρομῶν ποὺ προετοιμάζονται, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη θὰ εἶναι τῆς Θεσσαλονίκης, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ συμμετάσχουν Φαλαγγῖται ὅλων τῶν Ὑποδιοικήσεων τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης.

—Ἐκτὸς τῶν μέχρι τοῦδε ἀναβιβασθέντων θεατρικῶν ἔργων ὑπὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ Τμήματος τῆς Δ/σεως Ψυχαγωγίας μελετᾶται ἕνα ὡραιότατον θεατρικὸν ἔργον γνωστοῦ μας Ἀκαδημαϊκοῦ, τὸ ὁποῖον καὶ θὰ παιχθῇ περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνός. Ἐξακολουθοῦν ἐπίσης αἱ δοκιμαὶ τῆς μεγάλης ὀρχήστρας τῆς Περιφερείας, αἱ χορῳδίαι τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων καὶ ἡ ἐκμάθησις τῶν Ἑλληνικῶν χορῶν ὑπὸ τὴν διδασκαλίαν γνωστοῦ καθηγητοῦ.

—Ἐντὸς τοῦ μηνὸς ἐπίσης κάμνει ἔναρξιν τῶν παραστάσεων καὶ τὸ κουκλοθέατρον τῆς Δ/σεως Ψυχαγωγίας,

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακών Διοικήσεων

τὸ ὁποῖον καὶ θὰ περιέρχεται τοὺς διαφόρους Ὑποτομεῖς πρὸς διασκέδασιν τῶν μικρῶν Σκαπανέων.

— Παρηγγέλθησαν ὡσαύτως τὰ ἐπιτραπέζια παιγνίδια, τὰ ὁποῖα θὰ διανεμηθοῦν εἰς τοὺς Ὑποτομεῖς, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀξίζει ἰδιαιτέρως νὰ τονισθῇ τὸ σκάκι, τοῦ ὁποίου τὴν διδασκαλίαν ἀνέλαβον γνωστοὶ παῖκται τῆς Ἑνώσεως Σκακιστῶν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς ἄρσιν πάσης παρεξηγήσεως, κατόπιν τῶν ὅσων περιῆλθον εἰς γνῶσιν ἡμῶν, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ διευκρινήσωμεν ὅτι τὸ ἐν Χανίοις ἐκδιδόμενον περιοδικὸν «ΚΡΗΤΙΚΗ ΝΕΟΤΗΣ» ὑπὸ τοῦ κ. Κων. Μπορτολῆ οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν σχέσιν ἢ ἐξάρτησιν ἔχει μὲ τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τῆς Ε. Ο. Ν. Ἑλλάδος, οὔτε ἑπομένως μὲ τὰς Περιφερειακὰς Διοικήσεις τῆς Κρήτης.

Τὸ ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ε. Ο. Ν. εἶναι μόνον τὸ Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ», τὸ ὁποῖον καὶ θερμῶς συνιστῶμεν εἰς τὰ μέλη τῆς Ε. Ο. Ν.

Μετὰ τὴν 4ην Αὐγούστου 1936 ἅπασαι αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ εἰς τὸ πλαίσιον τῶν σκοπῶν τοῦ Νέου Κράτους ἀποτελοῦν βοηθητικὰ ὄργανα καὶ τῆς Ε. Ο. Ν.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος Ε.Ο.Ν. Ἑλλάδος
Α. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ὁ προκηρυχθεὶς μουσικὸς διαγωνισμὸς ὑπὸ τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας διὰ τὴν μελοποίησιν τοῦ βραβευθέντος ποιήματος τοῦ κ. Κ. Ἀσπροπούλου ἔληξε τὴν παρελθοῦσαν Τετάρτην. Ἤδη εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. ἔχουν ἀποσταλῆ περὶ τὰ 60 μουσικὰ τεμάχια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ προκριθησόμενον θὰ βραβευθῇ διὰ 5.000 δραχμῶν. Ὡσαύτως θὰ ἀπονεμηθῇ Α΄ ἔπαινος ἐκ 1.500 δραχμῶν καὶ Β΄ ἔπαινος ἐκ 1.000 δραχμῶν.

Ἡ κριτικὴ ἐπιτροπή, καταρτισθεῖσα ἐκ τῶν κ. κ. Δ. Λαυράγκα, προέδρου, Μανώλη Καλομοίρη, Φιλοκ. Οἰκονομίδη, Σ. Δουκάκη, Ἀχ. Παπαδημητρίου καὶ Ι. Καψάλη, Διοικητοῦ τῆς Ε.Ο.Ν., ὡς γραμματέως, θὰ συνέλθῃ εἰς πρώτην συνεδρίασιν τὴν προσεχῆ Δευτέραν 8ην τρέχοντος μηνὸς εἰς τὸ Ὠδεῖον Ἀθηνῶν, ὅπως κρίνῃ τὰ ὑποβληθέντα μουσικὰ τεμάχια. Τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐπιτροπῆς θὰ δημοσιευθοῦν προσεχῶς.

ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥ

Μετὰ βραχυτάτην ἀσθένειαν ἀπέθανεν εἰς τὸ θεραπευτήριον «Εὐαγγελισμὸς» ὅπου ἐνοσηλεύετο ὁ συναγωνιστὴς τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου Σταῦρος Τσαλδάρης.

Ἡ κηδεία τοῦ ἀειμνήστου συναγωνιστοῦ ἐγένετο ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τὴν παρελθοῦσαν Τρίτην, εἰς ταύτην δὲ παρέστησαν ὁ Αὐλάρχης, ὁ Τελετάρχης καὶ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Πολιτικοῦ Οἴκου καὶ οἱ Ὑπασπισταὶ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τῆς Κυρίας Μεταξᾶ, ὁ Ὑπουργὸς τῶν Σιδηροδρόμων καὶ Αὐτοκινήτων, οἱ Ὑφυπουργοὶ Δημοσίας Ἀσφαλείας καὶ τοῦ Πολιτικοῦ Γραφείου, οἱ Διευθυνταὶ τῶν Γραφείων τῆς Κεντρικῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφ. Διοικητὴς Ἀρρένων Πρωτευούσης, πολλοὶ ἐπίσημοι καὶ πλῆθος κόσμου.

Πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ Ναοῦ εἶχε παραταχθῆ τμῆμα τῆς Ὑποδιοικήσεως Πανεπιστημίου τῆς Δ. Α. Σ. καὶ τμῆμα Φαλαγγιτῶν τῆς Ὑποδιοικήσεως Ἀθηνῶν. Μετὰ τὸ πέρας τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας ὁ Ἐπόπτης τῶν III Ἐπιτελικῶν Γραφείων τῆς Διοικήσεως Ἀνωτάτων Σχολῶν, καταθέτων τὸν στέφανον ἐκ μέρους τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου ὡς Διοικητοῦ τῆς Δ.Α.Σ., ἀπεχαιρέτησε τὸν νεκρὸν μὲ συγκινητικὸν ἀποχαιρετιστήριον λόγον.

ΠΕΡΙΦ. ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΑΤΤΙΚΟΒΟΙΩΤΙΑΣ

Αἱ συγκεντρώσεις τῶν Φαλαγγιτῶν ἐξακολουθοῦν εἰς ὅλους τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς Περιφ. Διοικήσεως. Κατ' αὐτὰς ἀναπτύσσονται διάφορα θέματα ἠθικοπλαστικοῦ περιεχομένου.

Ὡσαύτως αἱ ἐκδρομαὶ ἐξακολουθοῦν τακτικώτατα.

Κατὰ τὴν τρίτην ἡμέραν τοῦ Πάσχα, Φαλαγγῖται τοῦ Τμήματος Ἀρρένων Βασ. Ναυστάθμου μετέβησαν ἐν σώματι εἰς Αἰάντειον τῆς Σαλαμῖνος. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν ταύτην ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ναυστάθμου ὡμίλησε πρὸς τοὺς ἐκδρομεῖς σχετικῶς μὲ τὴν τοποθεσίαν, ἥτις εἶναι ἡ πατρὶς τοῦ ὁμηρικοῦ ἥρωος Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου.

Ἐπίσης εἰς τὴν Ὑποδιοίκησιν Σαλαμῖνος ἤρχισαν τὰ μαθήματα τῆς Παθητικῆς Ἀεραμύνης, ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς Φαλαγγίτας τῆς Σαλαμῖνος. Τὰ μαθήματα γίνονται ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος.

ΣΕΡΡΑΙ. — Αἱ Φαλαγγίτισσαι καὶ Σκαπάνισσαι τῆς Ὑποδ)σεως Σερρῶν, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τοὺς βαθμοφόρους των, ἐξέδραμον τὴν δευτέραν ἡμέραν τοῦ Πάσχα εἰς τὴν θαυμασίαν ἐξοχὴν «Ἅη Γιάννης», ἥτις ἀπέχει ἀπὸ τὰς Σέρρας περὶ τὰ τρία χιλιόμετρα.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι εἶχον φέρει μαζί τους τὰ ἀναγκαιοῦντα τρόφιμα, ἐκ μέρους δὲ τῆς Ὀργανώσεως προσεφέρθησαν εἰς αὐτὰς γλυκίσματα.

Αἱ Φαλαγγίτισσαι διῆλθον τὴν ἡμέραν των ἐν πνεύματι συναδελφώσεως καὶ ἀγάπης, ἔψαλλον τοὺς ὕμνους τῆς Νεολαίας, τῆς 4ης Αὐγούστου, ἐχόρευσαν ἑλληνικοὺς χοροὺς καὶ ἐπέστρεψαν ἐνθουσιασμέναι ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐκδρομήν των.

ΝΕΣΤΟΣ. — Πρὸ μηνὸς εἶχε πλημμυρήσει ὁ ποταμὸς Νέστος καὶ τὰ ὕδατα εἶχον κατακλύσει τὸ παρὰ τὸν ποταμὸν χωρίον Δρυμοῦσα, ἀποκόψαντα πᾶσαν ἐπικοινωνίαν μετ' αὐτοῦ. Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδ)σεως Νέστου κατώρθωσαν κολυμβῶντες νὰ φθάσουν εἰς τὸ χωρίον, νὰ ἐνθαρρύνουν τοὺς κατοίκους καὶ νὰ ἀποκαταστήσουν μὲ πολὺν κόπον τὴν ἐπικοινωνίαν.

Ὁ Περιφ. Διοικητὴς Καβάλλας ἐξέφρασε τὴν ἀπόλυτον εὐαρέσκειάν του πρὸς τοὺς ἐν λόγῳ Φαλαγγίτας.

ΙΩΑΝΝΙΝΑ. — Ἡ ὀνομαστικὴ ἑορτὴ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἑωρτάσθη εἰς τὴν πόλιν μας μετὰ πάσης λαμπρότητος καὶ μεγαλοπρεπείας. Ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ ἐκινητοποιήθησαν ἀπὸ πρωΐας, ἐγένοντο δὲ καὶ σχετικαὶ ὁμιλίαι πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας. Μετὰ τὸ πέρας τῆς θείας λειτουργίας ἅπαντες οἱ Σχηματισμοὶ παρήλασαν πρὸ τῶν ἐπισήμων.

Ὡσαύτως ἀντιπροσωπεία τῶν Φαλάγγων μας μὲ τὰς σημαίας των παρέστη εἰς τὴν ὁρκωμοσίαν τῶν νεοσυλλέκτων στρατιωτῶν.

Ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως, ἡ Περιφ. Διοίκησις Ἀρρένων Ἰωαννίνων ὑπέβαλεν εὐλαβῶς διὰ τηλεγραφήματος τὰς εὐχὰς τῶν τε βαθμοφόρων, Φαλαγγιτῶν καὶ Σκαπανέων πρὸς τὴν Α. Μεγαλειότητα.

ΚΑΣΤΟΡΙΑ. — Αἱ ὁμιλίαι καὶ αἱ διαλέξεις ἐξακολουθοῦν τακτικῶς μετὰ τοῦ αὐτοῦ ἐνθουσιασμοῦ. Οὕτω κατὰ τὴν τελευταίαν συγκέντρωσιν ἡ Ὑποδιοικήτρια ἀνέπτυξε πρὸς τὰς Φαλαγγιτίσσας τὸ θέμα «Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ὡς ἐθνικὸς Κυβερνήτης». Ἡ ὁμιλήτρια δι' ὀλίγων ἐξιστόρησε τὸν ρόλον τοῦ Φιλίππου ὡς δημιουργοῦ τοῦ ἰσχυροῦ Μακεδονικοῦ Κράτους, διὰ τῆς ἑνώσεως καὶ ὀργανώσεως τῶν ἐπαρχιῶν εἰς τὰς κρισίμους στιγμὰς τῆς φυλῆς. Ἐπίσης παρηλλήλισε τὸ ἐθνικὸν ἔργον τοῦ Φιλίππου μὲ τὸ Μεταυγουστιανὸν ἔργον τοῦ Ἀρχηγοῦ μας.

— Αἱ ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως ἐξακολουθοῦν ἀνελλιπῶς.

— Τὸ Σάββατον τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος ἤρχισαν αἱ ὁμιλίαι περὶ νοσοκομειακῆς περιθάλψεως. Τὸ πρῶτον μάθημα ἀνεπτύχθη ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ τῆς Ε.Ο.Ν. θηλέων, ὅστις ἀνέπτυξε τὸ θέμα: «Τὰ μικρόβια».

Τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐπεσκέφθη καὶ ἐπεθεώρησε τοὺς Σχηματισμοὺς τῆς πόλεώς μας ὁ Νομάρχης καὶ Γενικὸς Ἐπόπτης, μείνας δὲ ἀπολύτως ἱκανοποιημένος προέβη εἰς τὴν ἐνοικίασιν καταλλήλου αἰθούσης διὰ τὴν Λέσχην τῶν Φαλαγγιτῶν.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

ΛΑΜΙΑ. — Τὴν Δευτέραν τοῦ Πάσχα ἡ Περιφ. Διοίκησις Ε.Ο.Ν. Φθιωτιδοφωκίδος εἶχεν ὀργανώσει μεγάλην συγκέντρωσιν Φαλαγγιτῶν εἰς τὴν ὡραίαν τοποθεσίαν Ταράτσα. Εἰς τὴν ἐκδρομὴν ἔλαβον μέρος οἱ Φαλαγγῖται τῆς Ὑποδ)σεως Λαμίας μετὰ τῶν βαθμοφόρων των, τὰ τμήματα Στυλίδος, Ρεγγινίου, Κόμματος, Ἀνθύλλης, Ὑπάτης καὶ Λιανοκλαδίου.

Οἱ Φαλαγγῖται ἔψησαν ἀρνιὰ καὶ κοκορέτσι, ἐπηκολούθησε δὲ γλέντι καὶ χορός.

Περὶ τὴν 11 καὶ 30΄ ἀφίχθησαν εἰς τὸν τόπον τοῦ ἑορτασμοῦ ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης καὶ ὁ Περιφ. Διοικητής, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ ἐπεθεώρησαν τὰ τμήματα, ηὐχήθησαν εἰς τοὺς Φαλαγγίτας τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη».

— Εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Γυμνασίου θηλέων συνῆλθον τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν πολλαὶ κυρίαι καὶ δεσποινίδες, ἐγγραφεῖσαι εἰς τὴν ἐξωσχολικὴν ὀργάνωσιν Ε.Ο.Ν. θηλέων Λαμίας. Πρὸς τὰς κυρίας καὶ δεσποινίδας ὡμίλησε διὰ μακρῶν ἡ κυρία Δημάρχου, ἀναπτύξασα διεξοδικῶς τὸν προορισμὸν τῶν γυναικῶν καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς συμμετοχῆς τούτων εἰς τὴν ἐθνικὴν ζωὴν τῆς χώρας. Μετὰ τὴν ὁμιλίαν, ἥτις κατεχειροκροτήθη, αἱ παριστάμεναι κυρίαι καὶ δεσποινίδες ἐνεγράφησαν προθύμως εἰς τὴν ὀργάνωσιν.

ΜΕΣΟΛΟΓΓΙΟΝ. — Εἰς τὸν σχηματισμὸν Μακρυνοῦς τῆς Περιφ. Διοικήσεως Αἰτωλοακαρνανίας οἱ Φαλαγγῖται, διὰ προσωπικῆς ἐργασίας, ἐξετέλεσαν ἔργα, διὰ τὰ ὁποῖα, κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμούς, ἔπρεπεν ἡ Κοινότης νὰ διαθέσῃ πλέον τῶν 60 χιλ. δραχμῶν.

ΚΕΡΚΥΡΑ. — Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἐγένοντο τακτικαὶ ὁμιλίαι πρὸς τοὺς Φαλαγγίτας καὶ Σκαπανεῖς.

Κατ᾽ αὐτὰς ἀνεπτύχθησαν ὑπὸ ἀνωτέρων βαθμοφόρων τῆς Διοικήσεως τὰ ἑξῆς θέματα: Περὶ κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς, περὶ πειθαρχίας. Ἐπίσης ἐγένετο καὶ ἀνάλυσις τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου.

— Ὡσαύτως εἰς τὸν Σχηματισμὸν θηλέων ἐγένοντο ὁμιλίαι μὲ θέματα: «Περὶ τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου», «Περὶ ἐκρηκτικῶν βομβῶν» καὶ «Περὶ σωματικῆς ἀγωγῆς». Αἱ συγκεντρώσεις καὶ ἡ στρατιωτικὴ προπαίδευσις ἐξακολουθοῦν μετὰ τοῦ αὐτοῦ πάντοτε ἐνθουσιασμοῦ.

ΣΥΡΟΣ. — Μὲ ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν ἑωρτάσθη τὸ Πάσχα ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Ἀρρένων Σύρου. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἡ Φάλαγξ τῆς Ὑποδιοικήσεως ἐξέδραμεν εἰς τὸ χωρίον Τάλαντα. Εἰδικὴ ὑπηρεσία διεκόσμησε τὸν χῶρον τοῦ καταυλισμοῦ διὰ κλάδων καὶ ἀνθέων καὶ διὰ ταινιῶν μὲ τὰς ἐπιγραφὰς «Χριστὸς Ἀνέστη», «Ζήτω ὁ Βασιλεύς», «Ζήτω ὁ Ἐθνικὸς Κυβερνήτης», «Ζήτω ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία» κλπ. Ἑτέρα ὑπηρεσία ἠσχολήθη μὲ τὴν παρασκευὴν τοῦ συσσιτίου. Ἅπαντα τὰ ἔξοδα τοῦ ἑορτασμοῦ ἀνέλαβεν ὁ θερμὸς φίλος τῆς Ε. Ο. Ν. Δήμαρχος Ἑρμουπόλεως κ. Ε. Ξοχάκης.

Περὶ τὴν 12ην ἀφίχθη ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς μετὰ τῶν Ἐπιτελῶν καὶ τῶν ὑπασπιστῶν του. Ἀκολούθως ἀφίχθησαν ὁ Δήμαρχος Ἑρμουπόλεως καὶ ὁ ἐπίσης ἐνθουσιώδης φίλος τῆς Ε. Ο. Ν. Γυμνασιάρχης Ἀρρένων, καθὼς καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς Ὀργανώσεως. Μετ᾽ ὀλίγον ἀφίχθησαν ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. Νομάρχης Κυκλάδων μετὰ τῆς συζύγου του, ὁ Διοικητὴς Χωροφυλακῆς Κυκλάδων καὶ ὁ Λιμενάρχης Σύρου. Εἰς πάντας τούτους ἀπέδωσε τιμὰς Τμῆμα τῆς Ε. Ο. Ν.

Διὰ τοὺς ἐπισήμους καὶ τὸ Ἐπιτελεῖον εἶχεν ἑτοιμασθῆ ὑπὸ Φαλαγγιτῶν ἰδιαιτέρα τράπεζα. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος προσεφώνησε τὸν κ. Νομάρχην Φαλαγγίτης τῆς Ὑποδιοικήσεως. Ἀκολούθως ὡμίλησεν ὁ κ. Νομάρχης, ἤγειραν δὲ προπόσεις ὁ Περιφερειακὸς Διοικητής, ὁ Δήμαρχος, ὁ Γυμνασιάρχης κ. ἄ.

Τὰς ἑσπερινὰς ὥρας ἡ Φάλαγξ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πόλιν. Κατὰ τὴν διαδρομὴν ἐκαίοντο βεγγαλικά, τὸ δὲ πλῆθος ἐχειροκρότει μὲ ἐνθουσιασμόν.

Ἅμα τῇ καθόδῳ εἰς τὴν πόλιν ἡ Φάλαγξ παρετάχθη εἰς τὴν κεντρικωτέραν ὁδὸν τῆς πόλεως, τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ἔνθα τὰ Γραφεῖα τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ὁποίων ὁ Περιφερειακὸς Διοικητὴς ἐξεφώνησεν ἐνθουσιώδη λόγον, ἐπευφημηθεὶς ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ μεγάλου πλήθους λαοῦ, ὅπερ συνεκεντρώθη.

— Τὸ Σάββατον, 22αν παρελθόντος, ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῆς λειτουργίας τῆς Σχολῆς Βαθμοφόρων, τὰ μαθήματα τῆς ὁποίας παρακολουθοῦν περὶ τοὺς ἑκατὸν Φαλαγγῖται καὶ Φαλαγγίτισσαι. Τὸ πρῶτον μάθημα ἔκαμεν ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε. Ο. Ν. καὶ Νομάρχης Κυκλάδων μὲ θέμα: «Διατὶ πρέπει νὰ εἴμεθα ὑπερήφανοι διότι ἀνήκομεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φυλήν». Θὰ ἐπακολουθήσουν μαθήματα, δύο ἢ τρία καθ᾽ ἑβδομάδα, μὲ ὁμιλητὰς τὸν κ. Νομάρχην, τὸν Περιφερειακὸν Διοικητήν, τὸν Διευθυντὴν τοῦ ΙΙΙ Γραφείου κ. ἄ.

— Κατὰ τὴν τελεσθεῖσαν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν δοξολογίαν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἑορτῇ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἡ Φάλαγξ τῆς Ὑποδιοικήσεως Σύρου ἀπέδωσε τιμὰς καὶ ἐτήρησε τὴν τάξιν ἐν τῷ Ναῷ τοῦ Ἁγ. Νικολάου.

Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἡ Φάλαγξ παρετάχθη πρὸ τῶν Γραφείων τῆς Ε. Ο. Ν., ἀντιπροσωπεία δὲ ἀνελθοῦσα εἰς τὰ Γραφεῖα προσεφώνησε διὰ Φαλαγγίτου τὸν ἑορτάζοντα Περιφερειακὸν Διοικητήν, εἰς τὸν ὁποῖον προσέφερεν ἀναμνηστικὸν δῶρον. Ἀκολούθως ἡ ἀντιπροσωπεία ἀνῆλθεν εἰς τὴν Νομαρχίαν καὶ προσεφώνησε διὰ βαθμοφόρου τῆς Ὑποδιοικήσεως τὸν ἐπίσης ἑορτάζοντα Γενικὸν Ἐπόπτην τῆς Ε. Ο. Ν., εἰς τὸν ὁποῖον προσέφερεν ἄνθη. Τὴν ἑσπέραν ἐγένετο ὑπὸ τῆς Φάλαγγος μεγαλοπρεπὴς λαμπαδηφορία καὶ ἀκολούθως ἐκάησαν ὑπὸ τοῦ Δήμου Ἑρμουπόλεως πυροτεχνήματα.

ΧΙΟΣ. — Τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἑώρτασαν ἀπὸ κοινοῦ οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι Χίου εἰς τὸν περίβολον τῶν Δημοτικῶν Σχολείων.

Ὁ χῶρος ἦτο στολισμένος μὲ ἀψῖδας, θυρεούς, μὲ διάφορα ἄνθη καὶ μὲ τὰς εἰκόνας τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Εἰς τὸν τόπον τοῦ ἑορτασμοῦ κατέφθασε πρῶτος ὁ Φρούραρχος, ὅστις ἐξῆρε δι᾽ ὀλίγων τὴν μεγάλην σημασίαν τῆς 4ης Αὐγούστου. Μετ᾽ ὀλίγον προσῆλθεν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου ἐπαιάνιζε τοὺς ὕμνους τῆς 4ης Αὐγούστου καὶ τῆς Νεολαίας, μετὰ τὸ φαγητὸν δὲ ἐπηκολούθησαν χοροὶ ἐθνικοὶ καὶ τοπικοὶ καὶ ἐπαίχθησαν διάφορα παιγνίδια.

ΧΑΛΚΙΣ. — Κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἡ Περιφερειακὴ Διοικήτρια ἐπεθεώρησε τὸ Τμῆμα Θηλέων Αὐλωναρίου. Ἡ δύναμις τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ Σκαπανισσῶν Αὐλωναρίου ἀνέρχεται ἐν συνόλῳ εἰς 200. Ἡ Διοικήτρια ἀπεκόμισεν ἀρίστας ἐντυπώσεις ἐκ τῆς ἐπιθεωρήσεως ταύτης.

Ἅπαντες οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ὑπεδέχθησαν μὲ ἐνθουσιασμὸν τὴν Διοικήτριαν, ἥτις ἀνέπτυξε πρὸς αὐτοὺς τοὺς ὑψηλοὺς σκοποὺς τῆς Ὀργανώσεως.

Τὴν μεσημβρίαν παρετέθη γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Ἐκεῖθεν ἐν συνεχείᾳ ἡ Διοικήτρια μετέβη εἰς Κονίστρες, Κύμην, Ἀλιβέριον καὶ Βάθειαν, ἔνθα συνέστησε τμήματα θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν.

ΠΑΤΡΑΙ. — Τὴν ἑσπέραν τῆς 24ης Ἀπριλίου εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Ε.Ο.Ν. θηλέων Πατρῶν, παρουσίᾳ τῆς Περιφ. Διοικητρίας καὶ τοῦ Ἐπιτελείου τῆς Διοικήσεως, ἐγένετο ἡ ἔναρξις τῶν ὑγειονομικῶν μαθημάτων τοῦ Σχηματισμοῦ Θηλέων ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ὑγειονομικῆς Ὑπηρεσίας Ε.Ο.Ν. Ἀχαΐας, ὅστις ὡμίλησε διὰ τὴν μεγίστην σπουδαιότητα τῶν ὑγειονομικῶν μαθημάτων.

Μετὰ τὴν ὁμιλίαν ἡ Περιφ. Διοικήτρια ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων εὐχαριστήσασα θερμῶς τὸ ὑγειονομικὸν καὶ διδακτικὸν προσωπικὸν τῆς Περιφ. Δ)σεως Ἀχαΐας τῆς Ε.Ο.Ν. διὰ τὴν καταβαλλομένην πολύτιμον βοήθειάν των εἰς τὴν γενικωτέραν προσπάθειαν τοῦ Νέου

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κίνησις Περιφερειακῶν Διοικήσεων

Κράτους. Τὰ μαθήματα θὰ γίνωνται δὶς τῆς ἑβδομάδος, μὲ ὁμιλητὰς ἰατροὺς ἐκ τῶν καλυτέρων τῆς πόλεως.

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΟΙ. — Πρωτοβουλίᾳ τοῦ Σχηματισμοῦ τῆς Ε.Ο.Ν. διωργανώθη φιλολογικὴ συγκέντρωσις εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ κινηματογράφου «Τιτάνια» ἐν Γαργαλιάνοις, ἀφιερωθεῖσα ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὸν Μακεδονομάχον Σαράντην Ἀγαπητόν, τὸν γνωστὸν ὡς Καπετὰν Τέλλον Ἄγραν. Ἡ συγκέντρωσις ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν, παρέστησαν δὲ ἅπασαι αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως καὶ ὁλόκληρος ἡ κοινωνία αὐτῆς. Ὑπὸ Φαλαγγιτῶν ἀπηγγέλθησαν ποιήματα εἰς μνήμην τοῦ Μακεδονομάχου, καθηγητὴς δὲ τοῦ Γυμνασίου ἐξῆρε δι' ἐνθουσιώδους ὁμιλίας τὴν ζωὴν καὶ τὴν δρᾶσιν τοῦ ἥρωος, τὸν ὁποῖον παρουσίασεν ὡς πρότυπον μιμήσεως.

ΣΠΑΡΤΗ. — Μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν ἑωρτάσθη μεταξὺ τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν Σπάρτης ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα. Οἱ Φαλαγγῖται καὶ αἱ Φαλαγγίτισσαι συνεκεντρώθησαν εἰς θαυμασίαν ἐξοχήν, ὅπου ἔψησαν ἀρνιὰ καὶ ἐχόρευσαν ἑλληνικοὺς χορούς. Τὴν ἑορτὴν τῶν Φαλαγγιτῶν ἐτίμησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης, ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης τῆς Ε.Ο.Ν., ὁ Περιφ. Διοικητής, ἡ Διοικήτρια, ὁ Δήμαρχος καὶ αἱ Ἀρχαὶ τῆς πόλεως.

Ὁ Γεν. Ἐπόπτης ἐνήργησεν ἐπιθεώρησιν τῶν Σχηματισμῶν Μολάων καὶ Μονεμβασίας, πρὸς τοὺς ὁποίους ὡμίλησε περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ Νέου Κράτους καὶ τῆς Ε.Ο.Ν., ὑπομνήσας τὰς βαρείας ὑποχρεώσεις ἔναντι τῆς Ὀργανώσεως καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν Φαλαννιτισσῶν ὡμίλησε καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου μὲ θέμα: «Παραλληλισμὸς τοῦ ἔργου τῶν Μυροφόρων πρὸς τὸ ἔργον τοῦ σημερινοῦ κοριτσιοῦ».

ΣΚΑΛΑ - ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΟΣ. — Ἡ Περιφ. Διοικήτρια Λακωνίας, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Ἐπιτελείου της, ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Σκάλας τῆς Ε.Ο.Ν. θηλέων καὶ διεπίστωσε τὴν ἀξιόλογον ἐργασίαν, ἡ ὁποία συντελεῖται εἰς ὅλους τοὺς τομεῖς.

Εἰς τὴν Περιφ. Διοικήτριαν ἐπεδείχθησαν ἐργόχειρα ἐξαιρετικῆς τέχνης, τὰ ὁποῖα κατεσκεύασαν Φαλαγγίτισσαι τοῦ Σχηματισμοῦ. Ἀκολούθως ἡ Περιφ. Διοικήτρια ἐπεθεώρησε τὸν Σχηματισμὸν Τσασίου.

ΞΗΡΟΚΑΜΠΙΟΝ. — Ὑπὸ τοῦ Σχηματισμοῦ Ε. Ο. Ν. Θηλέων ἐδόθη χοροεσπερὶς ὑπὲρ τῆς στολῆς τοῦ Φαλαγγίτου στεφθεῖσα ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἑορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐγένετο πανηγυρικὴ συγκέντρωσις τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν. Κατὰ τὴν συγκέντρωσιν ὁ Διοικητὴς τῆς Τετραρχίας ἐξιστόρησε τὸ συμφιλιωτικὸν ἔργον τοῦ Βασιλέως καὶ τὴν ἐπίδρασιν ἣν ἤσκησεν ἐπὶ τοῦ λαοῦ.

ΓΥΘΕΙΟΝ. — Μὲ πολλὴν ἐπισημότητα ἑωρτάσθη ἡ ἐπέτειος τῆς ἑορτῆς τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Μετὰ τὴν δοξολογίαν ἅπαντα τὰ τμήματα συνεκεντρώθησαν εἰς τὴν πλατεῖαν ὅπου ἡ Ὑποδιοικήτρια Θηλέων ἐξῆρε τὸ συμφιλιωτικὸν ἔργον τοῦ Βασιλέως.

Μετὰ πάσης λαμπρότητος ἑωρτάσθη ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτῶν ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα.

Συνεχίζονται ἀνελλιπῶς αἱ ἀσκήσεις στρατιωτικῆς προπαιδεύσεως. Εἰς μεγάλην συγκέντρωσιν Φαλαγγιτῶν ὡμίλησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Τετραρχίας μὲ θέμα ἡ «Παθητικὴ Ἀεράμυνα».

ΜΕΛΙΤΙΝΗ. — Φαλαγγῖται τοῦ Σχηματισμοῦ ἐξέρχονται κατ' αὐτὰς εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ προβαίνουσιν εἰς ἐμβολιασμοὺς ἀγρίων δένδρων. Μέχρι τοῦδε ἔχουν ἐμβολιασθῆ ὑπὸ τῶν Φαλαγγιτῶν περὶ τὰ πεντακόσια δένδρα.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ - ΒΟΙΩΝ. — Συνεχίζονται αἱ συγκεντρώσεις τοῦ Σχηματισμοῦ Νεαπόλεως, κατὰ τὰς ὁποίας λαμβάνουν χώραν ὁμιλίαι καὶ ἐκπαιδευτικαὶ στρατιωτικαὶ ἀσκήσεις. Ὁμὰς τοῦ Σχηματισμοῦ ἔχει τὴν ἐποπτείαν καὶ διανέμει τὸ συσσίτιον εἰς τοὺς ἀπόρους μαθητάς.

Πρὸ ἡμερῶν ἐκινδύνευσε νὰ καταποντισθῇ τὸ ἁλιευτικὸν πλοιάριον τοῦ κ. Κοντραφούρη. Εὐθὺς ὡς ἐγένετο τοῦτο γνωστόν, ἔσπευσεν ὁμὰς Φαλαγγιτῶν, ἥτις καταβαλοῦσα ὑπερανθρώπους προσπαθείας διέσωσε τὸ πλοιάριον καὶ ἀνέσυρε τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ πλοιαρίου λιπόθυμον ἐκ τῶν ὑδάτων.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ (Κρήτης). — Εἰς τὰς ὡραίας αἰθούσας τοῦ Μεγάρου Νεαπόλεως, ἡ Κοινότης, κατὰ τὴν ἐκ Σητείας ἐπάνοδον τοῦ Κυβ. Ἐπιτρόπου, παρέθεσε πρὸς τιμήν του τὴν ἑσπέραν τῆς 27ης παρελθόντος γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον παρεκάθησαν ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρων βαθμούχων τῆς περιφερείας καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρας, ὁ κ. Νομάρχης Λασσηθίου, ὁ Ἀνώτερος Διοικητὴς Χωροφυλακῆς Κρήτης, ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος κ. Σπανάκης καὶ πλεῖστα ἐξέχοντα πρόσωπα τῆς ἐκεῖ κοινωνίας. Τὸν Κυβ. Ἐπίτροπον προσεφώνησεν ἐκ μέρους τῆς Κοινότητος ὁ δικηγόρος καὶ διευθυντὴς τῆς ἐφημερίδος «Λαὸς» κ. Χουρδάκης, εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Κυβ. Ἐπίτροπος ἀπήντησε διὰ μακροῦ καὶ ἐμπεριστατωμένου λόγου, τὸν ὁποῖον διέκρινεν ἡ πρὸς τὴν Κρήτην ἐκτίμησίς του καὶ ἰδιαιτέρως πρὸς τὴν μικρὰν ἀλλὰ ὡραίαν κωμόπολιν τῆς Νεαπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὗρε τόσον ἑδραίαν τὴν ἰδέαν τῆς Ε.Ο.Ν.

Τὸ γεῦμα ἐπηκολούθησαν ἐπιδείξεις τῶν Κρητικῶν χορῶν ὑπὸ Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν καὶ ὅταν κατὰ τὰς μεταμεσονυκτίους ὥρας ὁ Ἐπίτροπος μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἀνεχώρησαν εἰς Ἡράκλειον, ὁλόκληρος ὁ λαὸς τῆς Νεαπόλεως, ὅστις εἶχε διανυκτερεύσει, τὸν συνώδευσε δι' ἐνθουσιωδεστάτων ἐκδηλώσεων.

ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ. — Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος τῆς Ε.Ο.Ν., προπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἐπισκόπου Σητείας, τῶν Ἀρχῶν καὶ πολλοῦ πλήθους, ἀνεχώρησεν ἐξ Ἱεραπέτρας δι' Ἅγιον Νικόλαον, ὅπου ἐγένετο ἐνθουσιωδῶς δεκτός. Τὸν ὑπεδέχθησαν ὁ δήμαρχος Ἐμμ. Σκίβαλος, αἱ Ἀρχαί, τὰ Σωματεῖα καὶ πλῆθος κόσμου, ἐνῷ ἡ Φιλαρμονικὴ τοῦ Δήμου ἀνέκρουε τὸν ὕμνον τῆς Νεολαίας. Ὁ κ. Κ. Ἐπίτροπος κατηυθύνθη εἰς τὸ μνημεῖον τοῦ Ἀγνώστου Στρατιώτου, ὅπου κατέθεσε στέφανον. Ἀκολούθως ἐπεθεώρησε τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. Ἐκ μέρους τοῦ Δήμου τὸν προσεφώνησεν ὁ κ. Ἰω. Σγουρός, ἀκολούθως δὲ ὡμίλησεν ὁ κ. Ἐπίτροπος ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τοῦ Δημαρχείου πρὸς τοὺς σχηματισμοὺς τῆς Ε.Ο.Ν. καὶ τὸ ἐνθουσιῶν πλῆθος. Ἐπηκολούθησαν παρέλασις ὑπὸ τοὺς ἤχους τῆς Φιλαρμονικῆς καὶ χοροὶ τοπικοὶ καὶ ἄλλοι ἑλληνικοί, χορευθέντες ὑπὸ τῶν μελῶν τῆς Ε.Ο.Ν. εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν τῆς πόλεως, φαντασμαγορικῶς φωτισμένην. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ἔφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον ὅταν οἱ «λυράρηδες» ἐτραγούδησαν «μαντινάδες» ὑπὲρ τοῦ Ἄνακτος καὶ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου.

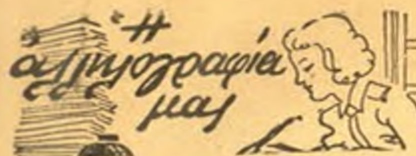
Τὴν 10.30′ παρετέθη πρὸς τιμὴν τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου γεῦμα ὑπὸ τοῦ Δήμου.

Ὁ Κυβερνητικὸς Ἐπίτροπος ἔλαβε τηλεγράφημα τοῦ Ἐθνικοῦ Κυβερνήτου, γνωρίζοντος ὅτι συμμετίζεται καὶ μετέχει νοερῶς τοῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ τῆς χαρᾶς διὰ τὰς σημειωθείσας προόδους τῆς Ε.Ο.Ν. Κρήτης.

ΥΠΕΡ ΤΗΣ Ε. Ο. Ν.

Αἱ ὑπὲρ τῆς Ὀργανώσεώς μας προσφοραὶ συνεχίζονται παντοιοτρόπως. Οὕτω ὁ ταγματάρχης ἐ. ἀ. κ. Ἰωσὴφ Ἀντζοῦ, Διευθυντὴς Φροντιστηρίου διὰ τὰς Στρατιωτικὰς κλπ. Ἀνωτάτας Σχολὰς τοῦ Κράτους, προσεφέρθη νὰ φοιτοῦν εἰς τὸ Φροντιστήριόν του δωρεὰν δέκα Φαλαγγῖται τὸ ἔτος.

Ἐπίσης ὁ κ. Ἀντζοῦ προσέφερε καὶ δραχμὰς χιλίας διὰ τὴν στολὴν τοῦ Φαλαγγίτου.

ΝΙΚΟΝ ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΝ, Διαβολίτσι. Μᾶς γράφεις: «Παρακολουθῶ τοὺς μεγάλους ἀγῶνας σου διὰ τὴν ἀνύψωσιν καὶ τὴν συγκρότησιν τῆς Νεολαίας εἰς ἕνα ἑνιαῖον πειθαρχημένον σύνολον, ὑπὸ τὴν προστασίαν καὶ τὴν καθοδήγησιν τοῦ μεγάλου μας Ἀρχηγοῦ, τοῦ Ἐθνικοῦ μας Κυβερνήτου, τοῦ ἀναδημιουργοῦ καὶ σωτῆρος τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Μεταξᾶ, εἰς τὸν ὁποῖον εἴθε ὁ Θεὸς νὰ χαρίζη ἔτη πολλὰ διὰ τὸ καλὸν τῆς μεγάλης καὶ ἐνδόξου πατρίδος μας». Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι πολὺ καλό. Χρειάζεται πολὺ ρετουσάρισμα τῶν στίχων. Ἡ ρίμα καὶ τὸ μέτρον χωλαίνουν ἐξαιρετικά. — Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ. Εὐχαριστοῦμεν. Δὲν ἐνδιαφέρει. — ΣΟΥΖΑΝΑΝ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ. Δὲν διαβάστηκε τὸ «Μὰ τώρα ξανανθίζουνε», γιατὶ εἶναι γραμμένο καὶ στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. — ΚΩΣΤΑΝ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΝ. Παρεδόθη στὴν ἐπιτροπή. — ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΠΟΥΛΟΝ. Δὲν διαβάστηκε γιατὶ ἦταν γραμμένο στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Δὲν εἴπαμε μόνο στὴ μιὰ σελίδα καὶ ὄχι ὅλα μαζί, ἐπιστολὲς καὶ συνεργασία; — ΝΙΚΟΝ ΖΑΦΕΙΡΙΟΥ, Κερατσίνιον. Τί νὰ σᾶς ποῦμε; Ὄχι; Θὰ ἦταν ἐπιπόλαιο. Νὰ σᾶς ποῦμε ναί; Ἀσύνετο. Συμπέρασμα; Πρέπει νὰ τὸ διαβάσουμε γιατὶ ὁ τίτλος «Ἡ ἁγία Σοφία» δὲν μᾶς λέει τίποτε ἀπολύτως. — Ρ. Α. Κ. Ἀπὸ τὴν τόσον ὡραίαν ἐπιστολή σου ἀποσποῦμε τὰ ἀκόλουθα: «Ἐδῶ στὸν ὑποτομέα μας ὅλα ἔχουν λάβει μίαν σπουδαίαν αἴγλην καὶ ζοῦμε ὅλοι ἀδελφωμένοι μὲ ἕνα ἰδανικό: Τὴν Πατρίδα. Τὸν Ἀρχηγὸ τὸν ἔχουμε ἀποθεώσει. Τὸν ἀγαπᾶμε σὰν πατέρα. Τὸν θαυμάζουμε σὰν ἕνα ἥρωα (καὶ εἶναι πράγματι). Τὸν λατρεύουμε καὶ τὸν σεβόμαστε σὰν δεύτερο θεό»... Μπράβο σας. Ἔτσι θέλει ἡ Πατρίδα τὴν μόνη ἐλπίδα της. Σᾶς, τὴν Νεολαία. Γιὰ τὴν πνευματικὴ ἄσκησι θὰ πάρης ἰδιαίτερη ἀπάντησι ἀπὸ τὴν ἴδια αὐτὴ στήλη. — ΚΩΣΤΑΝ ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Παρεδόθησαν εἰς ἐπιτροπήν. Σὲ ὅλα ἀπαντοῦμε. Ἐὰν δὲν πῆρες ἀπάντησι θὰ πῆ πὼς δὲν τὰ πήραμε. — ΧΡ. ΛΙΑΝΟΠΟΥΛΟΝ. Ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — ΙΩΑΝΝ. ΒΑΛΑΒΑΝΗΝ, Καβάλλαν. Πολὺ ἰδιότροπο τὸ μέτρο σας. Τί νὰ σᾶς ποῦμε; Εἶναι καὶ δὲν εἶναι καλό! Πάντως τὸ θέσαμε ὑπ' ὄψιν τῆς ἐπιτροπῆς. — ΙΩΑΝΝΗΝ ΡΟΥΜΠΑΝ. Ἐτέθη ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς ἐπιτροπῆς. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΟΥΤΣΙΚΑΝ. Ἐλήφθησαν ὅλα. Γιὰ τὴ συνεργασία σου σοῦ ἀπαντοῦμε εὐχαρίστως καὶ εἰλικρινῶς. Δὲν εἶναι καλό. Βέβαια, ἂν κρίνη κανεὶς τὴν ἡλικίαν σου καὶ τὰς γνώσεις σου εἶναι ὑπεράριστον. Ἀλλά, ἐπαναλαμβάνω, δὲν εἶναι ἀπολύτως καλό. Μεταχειρίζεσαι λέξεις ὄχι ἀπολύτως καλές. Αὐτὸ τὸ «στέμφει» τί θέλει νὰ πῆ: «στέφω»; Οὔτε ἡ λέξις «πολυνησία», οὔτε αἱ ἀλλεπάλληλοι ποιητικαὶ ἐκφράσεις ἀπολύτως ἐπιτυχεῖς. Αἱ ποιητικαὶ ἐκφράσεις εἶναι καλαί, ἀλλὰ γιὰ νὰ στολίζουν τὸ λογοτέχνημα ἀραιὰ ἀραιά. Ἕνα σύμπλεγμα ποιητικῶν καὶ συμβολικῶν ἐκφράσεων, καὶ ἐπιτυχῶν ἀκόμη, ἀποτελεῖ, κατὰ τὴν ἀντίληψίν μας, ἐλάττωμα στὴ λογοτεχνία. Πάντως εἶσαι ἄνθρωπος ποὺ θὰ γράψης καλὰ μιὰ μέρα καὶ θὰ ἐξελιχθῆς σὲ ἄριστο λογοτέχνη. Ἀρκεῖ νὰ προσέξης τοῦτο: Ἄφησε τὴν ψυχή σου νὰ μιλῆ καὶ ἀπόφευγε τὶς ἀπομιμήσεις καὶ τὴν πολυλογία. Δὲν θὰ μετανοήσης! — ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΝ ΣΑΛΙΓΚΑΡΟΝ. Ἡ συνεργασία σου δὲν εἶναι σύμφωνος μὲ τοὺς ὅρους ποὺ τόσες φορὲς διατυπώσαμε. Λοιπόν: Ξανάγραψέ τα. Χωριστὰ τὸ καθένα καὶ στὴ μιὰ ὄψι τοῦ χαρτιοῦ. — Θ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Στίχος ἀνώμαλος καὶ ἄτεχνος καὶ μαζὶ ἀνορθογραφίες. Ἡ «Τροιζηνία μας» ὡραία ὡς ἰδέα. Ἐργασθῆτε. Θὰ γράψετε καλά. — ΜΑΙΡΗΝ ΠΕΡΙΦΑΝΟΥ. Καὶ σᾶς ὁ στίχος θέλει δούλεμα. — ΑΝΤ. ΜΑΤΣΑΚΑΝ. Ὄχι παιδί μου. Εἶναι ἐντελῶς ἄτεχνο τὸ ποίημά σας. Διαβάστε πολὺ ἀκόμα. — ΣΠΥΡ. ΝΕΟΛΙΑΚΗΝ. Πολὺ μέτριο τὸ ποίημά σας. Δὲν μπορεῖ νὰ δημοσιευθῆ. — ΣΤΕΦ. ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΝ. Θαυμάσιο τὸ ἀρθράκι σας. Δυστυχῶς δὲν διαθέτομεν εἰδικὰς στήλας γιὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν κατὰ χιλιάδας ἀποστελλομένων ὁμοίων. Τὰ μὴ δημοσιευόμενα ἀποστέλλονται εἰς τὸ Κέντρον, ὅπως λαμβάνη γνῶσιν. — Ε. ΚΟΛΟΒΟΝ. Τὸ ποίημά σας ἔχει πολλὴ δροσιά, μὰ καὶ πολλὲς τεχνικὲς ἀτέλειες. — ΔΗΜ. ΚΟΥΤΣΟΥΛΕΛΟΝ. Τὸ ποίημά σας ἀρκετὰ καλό. — ΚΩΝΣΤ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΝ. Τὸ ἀρθράκι σας «Νεολαία ἐγέρθητι» πάρα πολὺ καλὸ ὡς ἰδέα. Δυστυχῶς δὲν χειρίζεσθε καλὰ τὸ θέμα σας καὶ φεύγετε ἀπὸ τὴν κεντρικὴ ἰδέα. — Φ. ΣΚΛΗΡΟΝ. Τὸ ποίημά σας «Στὴ γαλανόλευκη» ἀρκετὰ καλό, δείχνει ὅτι ἐὰν ἐργασθῆτε θὰ γράψετε πολὺ καλύτερα. — ΧΑΡ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΝ. Καὶ σεῖς τὸ ἴδιο. Ἐργασθῆτε γιὰ καλύτερη ἀπόδοσι. — ΠΑΣ. ΠΑΥΛΟΥ. Δυστυχῶς τὸ ἄρθρο σας εἶναι σχοινοτενὲς καὶ ἑπομένως ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῆ. — ΑΛΚ. ΠΑΠΑΔΑΝ. Ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῆ τὸ ποίημά σας «Στοχασμοί», διότι εἶναι πάρα... πολλοί. Ἂν ἦσαν λιγώτεροι, κάτι μποροῦσε νὰ γίνη. — ΣΠΥΡ. ΚΑΡΠΟΥΖΗΝ. Τὸ ποίημά σας «Τὸ θαῦμα» δὲν περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας. Τὸ νεώτερό σας «Στὸν Κωνσταντῖνο» πάει πολὺ εἰς μάκρος. Νὰ εἶσθε πιὸ σύντομος. — ΚΩΝΣΤ. ΠΑΠΑΘΕΟΔΟΣΙΟΥ. Δυστυχῶς δὲν διαθέτομεν χῶρον διὰ τὴν δημοσίευσιν τοῦ ἄρθρου, ὅμοια τοῦ ὁποίου λαμβάνομεν κατὰ ἑκατοντάδας τὴν ἑβδομάδα. — ΧΡ. ΜΠΟΥΑΝ. Τὸ ἀρθράκι σας «Ἡ κακὴ συναναστροφή» πολὺ καλὸ καὶ λυπούμεθα ὅτι ἐλλείψει χώρου δὲν μποροῦμε νὰ τὸ δημοσιεύσωμε. — ΝΙΚ. ΛΥΡΙΤΖΗΝ. Ἡ «Δεύτερη μάννα» σας πολὺ καλὴ ὡς ἰδέα. Δυστυχῶς ὁ στίχος εἶναι ἄτεχνος. — ΚΑΛ. ΛΙΑΚΑΚΟΥ. Τὸ ποίημά σας «Τὰ δυό μου τὰ παιδιά» εἶναι κατώτερο τῆς γνωστῆς ἱκανότητος στὸ στίχο. Περιμένομε καλύτερο. — ΚΥΡ. ΑΝΕΜΟΓΙΑΝΝΗΝ. Τὸ ποίημά σας «Τύχη» καλὸ ὡς κεντρικὴ ἰδέα καὶ ἐπιτυχὲς ὡς παραλληλισμός. Δυστυχῶς ἀδούλευτο. Ἐργασθῆτε. — ΚΩΝ. ΠΕΤΟΥΡΗΝ. Στίχος ἄτεχνος. Τελείως ἀκατάλληλον. — ΗΛΙΑΝ ΝΕΑΡΧΟΝ. Ὁ «Ὕμνος πρὸς τὴν Ε.Ο.Ν.» ἐστάλη εἰς τὴν ἐπιτροπήν. — ΝΙΚ. ΚΑΡΥΤΗΝΟΝ. Τὸ διήγημά σας καλὸ καὶ ὡς θέμα, ἀλλὰ πολὺ γνωστό. Γράψτε τίποτε ἄλλο. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ Γ. ΠΑΠΑΔΗΜΑΝ, Ἱστιαίαν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς διὰ τὰς καλὰς πληροφορίας σου γιὰ τὴν δρᾶσιν τῶν νέων στὴν κωμόπολί σας. Τὸ ποίημά σας καλό, ἀλλὰ δὲν τὸ δουλέψατε ὅσο ἔπρεπε. Ἐκεῖνο τὸ «Περικλέα» ξέρετε πόσο ἄσχημα κτυπάει; Πάντως παρεδόθη στὴν ἐπιτροπή. — ΑΘ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ ΓΚΑΝΑ, Πειραιᾶ. Ἐλήφθη ἡ μετάφρασις τοῦ Λυσίου. Τί νὰ τὴν κάμουμε; — ΘΕΟΔΩΡΟΝ ΚΩΝ. ΚΟΛΛΙΑΝ, Μαζέικα. Διαβάσαμε τὸ βραχύτατο, ἀλλὰ καὶ ἐνθουσιῶδες γράμμα σου. Ἀλλὰ τὸ ποίημα δὲν εἶναι τόσο καλό. Εἶσαι νέος ἀκόμη καὶ δείχνεις ὅτι θὰ γράψης μιὰ μέρα καλά. Ἀρκεῖ νὰ μορφωθῆς διαβάζοντας. Πρὸς τὸ παρὸν γράφε, ἀλλὰ μὴ βιάζεσαι νὰ βλέπης τὰ γραπτά σου δημοσιευόμενα. — ΗΛ. Κ., Καστορίαν. Διὰ μὲν τὸ ζήτημα τῆς συνδρομῆς σας γίνεται ἔρευνα. Τὸ ποίημά σου δὲν εἶναι πολὺ καλό. Δὲν εἶναι βέβαια γιὰ πέταμα! Ἀλλὰ πολύλογο, πολυσύλλαβο καὶ μὲ λέξεις ποὺ δὲν εἶναι ποιητικὲς καὶ δὲν τοποθετοῦνται στὴ φράσι μὲ τὴν κυριολεξία τους. — ΜΙΝΑΝ ΑΠΕΡΓΗ, Κηφισιάν. Δὲν διαβάσαμε τὸ ποίημα γιατὶ τὸ γράφετε καὶ στὶς δυὸ ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Ἐνῷ εἴπαμε τόσες φορές: Μόνο στὴ μιὰ ὄψι. — ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΝ ΑΘ. ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΝ. Καὶ τὸ πεζὸ καὶ τὸ ποίημά σας παρεπέμφθη εἰς ἐπιτροπήν. — Α. ΚΟΥΚΟΥΖΑΝ, Χαλκίδα. Δὲν πρόκειται νὰ κάνωμε μαθήματα γεωμετρίας στοὺς ἀναγνῶστες μας. Στεῖλε κάτι σχετικὸ μ' αὐτὰ ποὺ δημοσιεύομε στὶς «Σπαζοκεφαλιές». — Ι. ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΝ, Στρατῶνι. Πρωτότυπον καὶ ὄχι πρώτυπον. Ἡ λέξις πρότυπον, ποὺ ἔχει ἄλλη σημασία, γράφεται μὲ ο, γιατὶ ἔχει πρῶτον συνθετικὸν τὴν πρόθεσιν π ρ ὸ καὶ ὄχι τὸ π ρ ῶ τ ο ς, ὅπως γίνεται στὸ πρωτότυπος. Ὅσο γιὰ τὴν μονοκονδυλιὰ ἀνεπιτυχής, γιατὶ δὲν βγαίνει τὸ ἴδιο μὲ τὸ πρῶτο σχέδιο. Πῶς δὲν ἔχει σημασία αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὅπως γράφεις; Τὸ κρασάκι δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει, ἡ αἰτία τοῦ Κριμαϊκοῦ πολέμου ἀνίκανος νὰ δημιουργήση τὴν ἐπιζητουμένην θυμηδίαν, τὸ κρυπτογραφικὸν τέλος ἀνεπιτυχὲς ὡς ἰδέα καὶ ὡς ἐκτέλεσις. Ἀσφαλῶς ἔχεις κάποια ἱκανότητα στὶς πνευματικὲς ἀσκήσεις. Γιατὶ ὅμως καταπιάνεσαι μὲ θέματα ποὺ εἶναι ἀπ' τὴν ἀρχὴ ἀποτυχημένα; Δ. ΔΑΝΗΛΑΤΟΝ, Ἄσσον. Καλὸς ὁ ἐνθουσιασμός, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μὴ μεταφράζεται εἰς σταυρόλεξα. Μᾶς στείλατε ἕνα περίεργον ὄγκον μαύρων καὶ λευκῶν τετραγωνιδίων, ὁ ὁποῖος περιέχει εἰς τοὺς κόλπους του δέκα ἕξ (ἀριθ. 16) σταυρολεξίδια! Γιατὶ τὸ κάματε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; — Π. Ι. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΝ, Κατερίνην. Δὲν εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀκριβῶς χρειάζεται ἡ εἰδικὴ σελίς, τὸ «εὐκολία πολλαπλασιασμοῦ ἀπὸ μνήμης». Στεῖλε κάτι ἄλλο. — Ν. ΜΑΡΙΔΑΚΗΝ, Κρήτην. Θὰ δημοσιευθῆ ἕνα ἀπὸ τὰ παράδοξα. Τὰ ἀστεῖα — γνωστὰ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν — ἄνευ γούστου καὶ ἀκατάλληλα, ἰδίως τὸ πρῶτο. — Κ. Γ. ΣΤΕΦΑΝΑΚΗΝ. Δὲν εἶναι ἐπιτυχημένες οἱ ἀσκήσεις σου. Νὰ προσέχης περισσότερο. — ΑΘ. Λ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΝ, Ἀνδρίτσαιναν. Ὁ «πελαργὸς» εἶναι ἀδύνατον νὰ δημοσιευθῆ, γιατὶ εἶναι μὲ κοινὴ μελάνη. Ἀπὸ τὰ ἄλλα πιθανὸν νὰ μποῦν μερικά. — Γ. Φ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ, Φιλιατρά. Περιμένουμε καλύτερες ἀσκήσεις. — Φ. Δ. ΠΑΠΑΦΩΤΙΟΥ, ἐνταῦθα. Ἀπορρίπτεται, γιατὶ χωρίζεται σὲ δυὸ σταυρόλεξα. Ἔχεις ἐξ ἄλλου καὶ ἕνα - δυὸ λαθάκια. — Δ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΝ, ἐνταῦθα. Δὲν εἶναι δημοσιεύσιμο τὸ σταυρόλεξό σου. Περιμένομε καλύτερο. — ΣΠ. ΜΑΣΤΟΡΙΔΗΝ, Πειραιᾶ. Καλαὶ αἱ λύσεις, ἀλλὰ γιατὶ δὲν στέλλεις καὶ δικές σου ἀσκήσεις; — ΤΣΑΡΟΥΧΗΝ. Ἔλαβον σειράν. — ΙΩ. Γ. ΚΑΦΦΕΤΖΑΚΗΝ, ἐνταῦθα. Ἀπολύτως ὀρθὴ ἡ λύσις τοῦ σταυρολέξου. Καὶ τὸ κυριώτερον, καθαρογραμμένη — πρᾶγμα σπάνιο γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες μας... Περιμένουμε δικές σου πνευματικὲς ἀσκήσεις, ὄχι ὅμως σὲ χαρτὶ τετραδίου. — Κ. Γ. ΔΡΙΛΑΡΗΝ, Φαλαγγίτην Ρεκουνίου. Δυστυχῶς ἀκατάλληλον. — Μ. ΚΑΝΑΡΗΝ, Σέρρας. Σωστὲς οἱ λύσεις. Ἀπὸ τὰ ἄλλα ἐγκρίνονται μερικά. — ΧΡ. ΦΡΑΓΚΟΝ, Ἔδεσσαν. Τὸ ὁριζοντίως καὶ καθέτως ἀπορρίπτεται, ὡς εἶδος. Τὸ ἄλλο εἶναι καλό, ἀλλὰ τὸ χαλᾶ ἐκεῖνο τὸ ΛΩΙΑ. Δὲν δημοσιεύομεν προβλήματα «διὰ τοὺς μαθητὰς τοῦ γυμνασίου» καὶ ἐξισώσεις. — ΡΩΜ. ΠΕΛΑΡΓΙΔΗΝ, Καβάλλαν. Σταυρόλεξο ποὺ ἔχει τὴν λέξιν «ὀλαμός» δὲν δημοσιεύεται ποτέ. Τὸ κρυπτογραφικό σου δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὰ κρυπτογραφικά. Κάθε ἀριθμὸς πρέπει νὰ ἀντιπροσωπεύη ἕνα, τὸ ἴδιο σ' ὅλες τὶς λέξεις, γράμμα. Τὴν ἄσκησιν τοῦ «ἀθροίσματος 15» μᾶς τὴν ἔχουν στείλει καὶ πάρα πολλοὶ ἄλλοι καὶ ἀσφαλῶς τὴν πῆρες κι' ἐσὺ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ τὴν πῆραν καὶ οἱ ἄλλοι. Δὲν καταλάβατε ἀκόμη ὅτι πρέπει νὰ στέλλετε πρωτότυπη, δ ι κ ή σ α ς ἐργασία; — ΗΛ. ΠΡ. ΜΑΝΩΛΑΚΟΝ, Σπάρτην. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. — Λ. Σ. ΚΟΚΚΟΛΙΑΔΗΝ, Γύθειον. Στὸ σταυρόλεξό σ ο υ σημειώνεις «ἀριθμὸς 635» καὶ ἔπειτα «λύσις τοῦ ἀριθμοῦ 635». Τί ἀριθμοὶ εἶναι αὐτοί; Ἀπὸ ποῦ τὸ πῆρες; Καὶ γιατὶ μᾶς τὸ ἔστειλες; Πάντως δὲν εἶναι καὶ καλό. — Λ. Ι. ΖΕΡΒΟΥΛΑΚΟΝ, Γύθειον. Τὸ πρόβλημα τῆς διανομῆς τοῦ γάλακτος εἶναι γνωστό. Νὰ ἀποφεύγετε γενικῶς τὰ προβλήματα. — Ν. Η. ΓΚΟΡΤΣΟΛΟΓΟΝ, Σπάρτην. Μὴ γράφης ἀπ' τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Τὸ αἴνιγμα γνωστό. Τὰ ἄλλα θὰ δημοσιευθοῦν. — Θ. ΑΘ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΝ. Αὐτὸ δὲν εἶναι πνευματικὴ ἄσκησις. Εἶναι παλαιὸν ὅσον καὶ ἀνόητον παίγνιον, τὸ τῆς «συμβολικῆς ἀλληλογραφίας», κατασκεύασμα εἰς τὸ ὁποῖον ὁ Γάλλος λέγει «μισῶ τὰς Ἑλληνίδας» καὶ ἡ Ἑλληνὶς ἀπαντᾶ «εἶσαι Γάλλος ἐπιπόλαιος». Τί ἀνόητα πράγματα εἶναι αὐτά; — Ε. Χ. ΧΑΤΖΗΓΟΥΛΑΝ, Καρδίτσαν. Δὲν εἶναι καλά. Γιὰ τὶς εἰκόνες ἔχομε εἰδικὸ συνεργάτη. — Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΛΗΝ. Γιατὶ γράφεις κ α ὶ τὴν λύσι μὲ σινικὴ μελάνη; Ἄλλη φορὰ μὲ μολύβι τὴ λύσι. Ἂν διορθώνωνται τὰ σταυρόλεξά σου θὰ δημοσιευθοῦν, γιατὶ ἐκτὸς μικρολεπτομερειῶν εἶναι καλά. — Π. ΚΑΡΑΤΖΑΝ, Πειραιᾶ. Καὶ πάλι ὄχι ἀπολύτως καλά. Πιθανὸν νὰ δημοσιευθῆ ἕνα ἀπὸ τὰ δύο. Ὁ Λαβύρινθος ἐγκρίνεται. — Δ. ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ, ἐνταῦθα. Σωστὴ ἀπολύτως ἡ λύσις τοῦ σταυρολέξου. Καὶ ἀπὸ προηγούμενα φαίνεται ὅτι ἔχεις καλὴ ἀντίληψι στὸ εἶδος αὐτό. — ΠΑΝ. ΖΕΡΒΟΝ, Πειραιᾶ. Αὐτὸ δὲν εἶναι σταυρόλεξο, εἶναι σταυρόλεξα μὴ ἐπικοινωνοῦντα... Εἶδες κανένα τέτοιο ὡς τώρα στὴ «Νεολαία»; — ΘΕΜ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΝ, Πειραιᾶ. Θὰ δημοσιευθοῦν μερικά. Ὄχι ὅμως καὶ ἡ τετραγωνικὴ ρίζα, ἡ ὁποία εἶναι ἄσχετος μὲ τὴν εἰδική μας σελίδα. — Γ. ΠΡΕΒΕΛΑΚΗΝ, ἐνταῦθα. — Διαβιβάζω ἀπ' ἐδῶ τὰ συγχαρητήριά σου στὸν Δ. Κανελλόπουλον, γιὰ τὸ σταυρόλεξό του ποὺ μπῆκε στὸ 25ο φύλλο. Ἡ λύσις σου σωστή, ὅπως καὶ τῶν ἄλλων ἀσκήσεων. Οἱ ὀκτὼ γραμμὲς ἔχουν καὶ ἄλλη λύσι, ἀλλὰ δὲν ἔχει σημασία. Καί... περιμένομε τὸ «μεγαλειῶδες» σου σταυρόλεξο, τὸ ὁποῖον πάντως δὲν πρέπει νὰ εἶναι μεγάλο... Συγχαρητήρια γιὰ τὴν εὐχέρεια μὲ τὴν ὁποίαν λύεις τὰς ἀσκήσεις. — ΚΑΜΠΑΝΑΝ καὶ ΒΛΑΧΟΝ. Μᾶς γράφετε, μᾶς στέλλετε φωτογραφίαν, ἀλλὰ δὲν μᾶς λέτε ποία εἶναι ἡ πόλις σας. Γράψατέ μας, λοιπόν! — ΧΑΡ. ΓΚΑΣΤΑΡΗΝ, Ξάνθην. Δὲν εἶναι καθόλου καλὸ τὸ ποίημά σου. Πρωτόλειο καὶ ὄχι τῆς πρώτης γραμμῆς. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΑΠΑΛΟΔΗΜΑΝ, Κοσμᾶ Κυνουρίας. Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλὰ λόγια σου. — ΑΝΤ. ΡΟΜΠΟΝ. Δὲν εἶναι, ἀγαπητὲ φίλε, τὸ ποίημά σου καλό. Χωλαίνει ἡ στιχουργία του ἀφάνταστα. Βάζουμε ἐδῶ δυὸ τετράστιχα: «Παντοτεινὰ κοιμώσουνα — μέσα στὰ καφενεῖα — ἀλλὰ καὶ ποῦ νὰ πήγαινες — ἀφοῦ δὲν εὕρισκες ἐργασία;». Καί: «Καὶ τώρα μὲ τὰ ψηλά σου ἰδανικὰ — πάντοτε ψηλὰ βαδίζεις — καὶ διοργανώνεσαι καλὰ — γιὰ μιὰ Ἑλλάδα νέα»... Δὲν εἶναι οὔτε ὡς πεζὸ καλό. Ὄχι ὡς ποίημα. Λοιπόν, ἂν θέλης τὴν εἰλικρινῆ μας γνώμη θὰ σοῦ τὴν ποῦμε ἀπερίφραστα: Δὲν εἶσαι γεννημένος γιὰ ποιητής. Δὲν εἶναι κακὸ αὐτό!... Μπορεῖ νὰ διαπρέψης γράφοντας στὸ πεζό. Ἀλλὰ γι' αὐτὰ χρειάζεται διάβασμα καὶ ἄσκησις. — ΛΕΩΝΙΔΑΝ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΑΤΟΝ. Τὸ ποίημά σου, ἂν εἶναι δικό σου, δὲν εἶναι βέβαια καλό, ἀλλὰ ὄχι κακό! Γιὰ τὴν ἡλικία σου ὅμως περίφημο. Τὸ στείλαμε στὴν ἐπιτροπή. — ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ ΤΣΙΠΟΥΡΑΝ. Μᾶς γρά-

φεις: Σ᾽ εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σου λόγια! Μεταξὺ ἄλλων μᾶς γράφεις: «Μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα Ἑλληνόπουλα, παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀκολουθῶ πιστῶς καὶ ἐπιμόνως τὸ ἱερόν, τραχὺ καὶ ἐπίμοχθον ἔργον σου. Νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι δὲν θὰ φεισθῶ καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς μου ἀκόμη διὰ νὰ φανῶ ἀντάξιο τέκνο τῆς φιλτάτης ἡμῶν Πατρίδος, τῆς μητέρας Ἑλλάδος καὶ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς μου. Τὸ Ἔθνος μας, ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Α. Μ. τοῦ λαοφιλοῦς μας Βασιλέως Γεωργίου τοῦ Β´ καὶ τοῦ ἐνδόξου Ἀρχηγοῦ μας Ἰωάννου Μεταξᾶ, θὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸν ἱστορικὸν δρόμον ποὺ ἐχάραξεν ἡ 4η Αὐγούστου. — ΝΙΚΟΛΑΟΝ ΧΡ. ΚΟΚΟΤΑΝ. Πολὺ ἐνθουσιαστικὰ τὰ λόγια σας. Πολὺ καλὴ ἡ ἐπιστολή σας μπράβο σας.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Μαρτίου ἤρχισε νὰ λειτουργῇ ἐν Ἀθήναις ἕνα πρωτότυπον διὰ τὸν τόπον μας γραφεῖον, τοῦ ὁποίου ἀποκλειστικὸς σκοπὸς θὰ εἶναι ἡ ἐξυπηρέτησις τοῦ καθημερινοῦ καὶ περιοδικοῦ Τύπου τόσο τῆς Πρωτευούσης, ὅσο καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν ἢ τοῦ ἐξωτερικοῦ, τῆς καλλιτεχνίας, τῶν διανοουμένων μας, τῶν ἐπιστημῶν, ὡς καὶ κάθε ἄλλης πνευματικῆς ἐκδηλώσεως τοῦ τόπου μας.

Καὶ ἐν πρώτοις θὰ προσφέρῃ στὴν ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα, ποὺ θὰ ἤθελεν ἐγγραφῇ σ᾽ αὐτὸ συνδρομήτρια ἀντὶ ἑνὸς ἀσημάντου σχεδὸν ποσοῦ κατὰ μῆνα, δέκα ἐκλεκτὲς συνεργασίες ἐξαιρετικὰ ἀπαραίτητες διὰ τὴν τόνωσιν τῶν περιεχομένων της, γραμμένες ἀπὸ τοὺς εἰδικωτέρους ἐκ τῶν κορυφαίων τῆς δημοσιογραφίας, τῆς λογοτεχνίας, τῶν ἐπιστημῶν καὶ καλλιτεχνῶν μας, σὲ τρόπον ὥστε αὐτὴ νὰ μπορέσῃ νὰ σταθῇ πλάϊ στὸν Τύπο τῶν Ἀθηνῶν.

Εἰς τοὺς συγγραφεῖς, ποιητάς, λογοτέχνας, καλλιτέχνας, ἐκδότας, ὁμιλητάς, εἰς τὰ σωματεῖα, τοὺς συλλόγους, ὁμίλους κλπ. δίδει τὰ μέσα καὶ τὸν τρόπον νὰ διαφημισθοῦν, νὰ ἀναγγελθοῦν, νὰ κριθοῦν πλατύτατα τὰ ἔργα των, ὥστε νὰ μὴ μένουν καταδικασμένα στὴν ἀφάνεια ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐλλείψεως τῶν μέσων διαφημίσεως τῆς ἐργασίας τους. Πρὸς τούτοις ὁμοίως ἀναλαμβάνει καὶ τὴν ἀποστολὴν τῶν σχετικῶν ἀποσπασμάτων τοῦ Τύπου ποὺ θὰ τοὺς ἀφωροῦσαν, κατόπιν εἰδικῆς ἐντολῆς διὰ τὴν παρακολούθησιν. Προμηθεύει ὁμοίως εἰς κάθε καθημερινὴν ἢ περιοδικὴν ἔκδοσιν οἱουδήποτε εἴδους ὕλην ποὺ θὰ τοὺς ἐχρειάζετο διὰ τὴν συμπλήρωσίν των, ἀκόμα δὲ ἀναλαμβάνει τὴν ἐπιμέλειαν τῆς ἐκτυπώσεως κάθε εἴδους βιβλίων, ἐξωφύλλων, εἰκονογράφησιν, καλλιτεχνικὲς βιβλιοδεσίες καὶ κάθε τι τῆς σφαίρας τοῦ τύπου, καλλιτεχνίας, γραμμάτων καὶ ἐπιστημῶν.

Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε στὴν προσωρινὴ διεύθυνσί του, ζητοῦντες καὶ τὰς εἰδικὰς ἐγκυκλίους ποὺ ἐκυκλοφόρησε: «Πρακτορεῖον Πνευματικῆς Συνεργασίας» Γραμματοθυρὶς 320, Ἀθήνας.

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ κ. ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς τὸ κυκλοφορῆσαν μνημειῶδες τεῦχος ἐπὶ τῇ 50ετηρίδι τοῦ δημοφιλοῦς συγγραφέως τῆς «Στέλλας Βιολάντη» καὶ τοῦ «Κόκκινου Βράχου», ἑκατὸν καὶ πλέον ἄνθρωποι τῶν Γραμμάτων καὶ καλλιτέχναι, Ὑπουργοὶ καὶ ἀκαδημαϊκοί, Ἕλληνες καὶ ξένοι, γράφουν διὰ τὸ μυθιστόρημα, τὸ θέατρον, τὴν κριτικήν, τοὺς φιλολογικοὺς καυγᾶδες καὶ γενικῶς διὰ τὴν πνευματικὴν καὶ καλλιτεχνικὴν ζωὴν τῆς τελευταίας 50ετίας. Ἐπίσης δημοσιεύονται ἐνδιαφέρουσαι παλαιαὶ ἐπιστολαὶ τῆς Κας Μαρίκας Κοτοπούλη, Παλαμᾶ, Καλομοίρη, Παπαντωνίου, Γρυπάρη, Ψυχάρη, Καβάφη, Ἴωνος Δραγούμη, Πάλλη, Τσοκοπούλου κ. ἄ. Τὸ λαμπρὸν τεῦχος στολίζουν ἐξαίσιαι μελανογραφίαι καὶ γκραβούρ.

Ο ΔΡΑΚΟΣ ΤΗΣ ΡΟΔΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴ σελίδα 979)

Ὅσοι βρίσκονταν ἐκεῖ κιτρίνισαν ἀπὸ τὸ φόβο κι᾽ ὁ ἱππότης ἔκλινε μπροστὰ καὶ μίλησε ἔτσι:

— Κεῖνος ποὺ θέλει ἄξια νὰ φορᾷ τὸ Σταυρὸ
πρῶτο χρέος ἔχει νὰ ὑπακούῃ!
— Παιδί μου, ὅ,τι τὴ χώρα τούτη τρόμαζε
ἀπ᾽ τὸ γενναῖο σου χέρι κοίτεται νεκρό.
Εἶσαι ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ, ὅμως γι᾽ αὐτό σου [τὸ ἔργο
στάθηκες στὸ τάγμα σου ἐχθρός.
Ἡ καρδιά σου γέννησε ἐχθρὸ πιὸ φοβερὸ
ἀπὸ κεῖνον ποὺ πέθανε κάτω ἀπὸ τὸ σπαθί σου.
Τὸ φίδι ποὺ λερώνει τὴν ψυχή,
ποὺ παρασέρνει στὴ διχόνοια καὶ τὸν ὄλεθρο,
εἶναι τὸ πνεῦμα τὸ θρασὺ καὶ τολμηρὸ
ὁποὺ καταφρονάει τὴν προσταγὴ
κι᾽ ἐνάντια σ᾽ αὐτὴ ὀρθώνεται ἄφοβα.

Οἱ Σαρακηνοὶ καμαρώνουν γιὰ τὴν τόλμη,
γιὰ τὴν ὑπακοὴ οἱ Χριστιανοί.
Στὴ χώρα ποὺ ὁ Κύριος ὁ παντοδύναμος καὶ [ἅγιος
θέλησε νὰ σταυρωθῇ καταφρονημένος καὶ [φτωχός...
στὴ χώρα αὐτὴ ποὺ βασιλεύει τὸ μυστήριο,
οἱ πατέρες τοῦ τάγματός μας ὥρισαν
πὼς τὸ χρέος τοῦ ἀνθρώπου τὸ πιὸ βαρὺ
εἶναι ν᾽ ἀρνηθῇ τὶς ἐπιθυμίες του.
Καμαρώνεις γιὰ τὴ μάταιή σου δόξα!
Πήγαινε, φύγε ἀπὸ τὰ μάτια μου μπροστά!
Κεῖνος ποὺ καταφρονάει τὸ ζυγὸ τοῦ Κυρίου
δὲν εἶναι ἄξιος νὰ φοράῃ τὸ Σταυρό!

Ὠργισμένη κραυγὴ σηκώθηκε στὸ πλῆθος
κι᾽ ἀντήχησε ἡ σάλα ἀπὸ μουρμουρητά...
Παρακαλοῦσαν ὅλοι τὸ Θεὸ νὰ τοῦ δοθῇ χάρι.
Ὁ νικητὴς ἔσκυψε τὸ κεφάλι σιωπηλά,
δίχως μιλιὰ ἀφῆκε τὴ χλαμύδα του,
φίλησε τοῦ Μεγάλου Ἀφέντη τὸ χέρι κι᾽ ἔφυγε.
Ἐκεῖνος τὸν κύτταζε καθὼς ἔβγαινε
κι᾽ ὕστερα φωνάζοντάς τον μὲ στοργικὴ φωνή:
— Ἔλα, εἶπε, νὰ μὲ φιλήσῃς εὐγενικό μου [ἀγόρι,
ἡ ψυχή σου ξανακέρδισε τὴ νίκη.
Τὸ Σταυρό σου πάρε πίσω, τί ταιριάζει
στὴν εὐγένειά σου καὶ στὴν ὑπακοή.

Λένε πὼς ἡ δοκιμασία τοῦ Θεοδώρητου βάσταξε λίγο περισσότερο ἀπ᾽ ὅ,τι λέγει τὸ ποίημα, μὰ μιὰ φορὰ ποὺ κανονίστηκε τὸ ζήτημα τῆς ὑπακοῆς, ἔγινε ὁ εὐνοούμενος τοῦ αὐστηροῦ γέρου Βιλλενέβ.

Τοποθέτησαν τὸ κεφάλι τοῦ δράκου πάνω σὲ πιὰ πόρτα τοῦ Κάστρου καὶ ὁ Θεβενὼ κατὰ τὸν ΙΖ´ αἰῶνα βεβαιώνει πὼς τὸ εἶδε μὲ τὰ μάτια του. Λέγει πὼς τὸ κεφάλι του ἦταν χοντρότερο ἀπὸ τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀλόγου, πὼς τὰ δόντια του ἦσαν μεγάλα καὶ τὰ μάτια του τεράστια.

Λένε πὼς τὸ ὄνομα «Ρόδος» προέρχεται ἀπὸ μιὰ λέξι φοινικικὴ ποὺ σημαίνει «φίδι». Ἔτσι οἱ Ἕλληνες ἔλεγαν τὸ νησὶ «τὸ νησὶ τῶν φιδιῶν», γιατὶ βέβαια θάχη πολλὰ φίδια. Αὐτὸ κάνει πιὸ πιστευτὴ τὴν ἱστορία μας. Μὰ ἀπὸ τ᾽ ἄλλο μέρος παρόμοιες παραδόσεις γεννιοῦνται καμμιὰ φορὰ ἀπὸ σκελετοὺς καταχωμένους ζώων τῆς προκατακλυσμιαίας ἐποχῆς, ποὺ βρίσκονται σὲ τόπους σὰν τὴ Ρόδο.

Πολλοὶ πιστεύουν πὼς ἡ ἱστορία εἶναι ψεύτικη. Μὰ πάλι μποροῦμε νὰ πιστέψουμε πὼς εἶναι μονάχα φαντασία, ἂν καὶ ἡ περιγραφὴ τοῦ δράκου εἶναι ὑπερβολική;

Ὁ Θεοδώρητος ντὲ Γκοζὸν ἔγινε ἀρχηγὸς ὕστερα ἀπ᾽ τὸ θάνατο τοῦ Βιλλενέβ. Λένε πὼς ἦταν ἐξαιρετικὸς ἀρχηγός, περίφημος στρατιώτης καὶ πὼς οἱ φτωχοὶ χωριάτες τοῦ νησιοῦ τὸν ἀγαποῦσαν πολύ.

Λένε ἀκόμα πὼς πέθανε τὸ 1353 καὶ πὼς ἀπάνω ἀπὸ τὸν τάφο του ἔγραψαν τοῦτο:

«Ἐδῶ βρίσκεται θαμμένος ἐκεῖνος ποὺ σκότωσε τὸ δράκο».

Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΙΔΕΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 975)

νας κάτι τι εἰς τὴν προσπάθειαν αὐτὴν καὶ νὰ συνδεθῇ ὁ καθένας μὲ τὴν Ὀργάνωσι ὅσο μπορεῖ πιὸ στενὰ καὶ ζητῶ μέσα στὸν ἀγῶνα αὐτὸν νὰ κατορθώσετε νὰ κρατήσετε τὴν πρωτοπορία καὶ νὰ κατορθώσετε αὐτὴν τὴν πρωτοπορία νὰ τὴν κατακτᾶτε καθημερινὰ καὶ ποτὲ νὰ μὴν ἀνακόψετε οὔτε κατὰ ἔντασιν, οὔτε κατὰ ρυθμὸν τὸ βῆμα, τὸ βῆμα τὸ ὁποῖον ἤδη ἀντηχεῖ εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν δρόμον ποὺ μᾶς ἐχάραξεν ὁ Ἰωάννης Μεταξᾶς.

Δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία ὅτι θὰ ἀνταποκριθῆτε, ὅπως μέχρι τοῦδε, εἰς τὰς ἐπιταγὰς τῶν ὑποχρεώσεών σας, ποὺ ἔχομεν ὅλοι μας μέσα εἰς τὴν Ὀργάνωσίν μας. Γιὰ τὰ μέχρι τοῦδε γενόμενα ἀπονέμω εἰς τὴν Πρώτην Φάλαγγα τῆς Δ. Α. Σ. τὸ δικαίωμα νὰ φέρῃ τὸν τίτλον «ΦΑΛΑΓΞ ΙΕΡΟΥ ΛΟΧΟΥ» καὶ εἰς τὴν Φάλαγγα τῆς Υ. Θ. Α. Σ. νὰ φέρῃ τὸν τίτλον τῆς «ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΑΘΗΝΑΣ».

Ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι, ὅπως ἐκρατήσατε μέχρι σήμερον ψηλὰ τὶς Σημαῖες ποὺ ἐπήρατε ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ χέρια τοῦ Ἀρχηγοῦ πρὸ ἑνὸς ἔτους, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ κρατήσετε ψηλὰ καὶ τὶς ὀνομασίες σας, καὶ ζητῶ διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἀπὸ τὸν καθένα σας καὶ τὴν καθεμιὰ νὰ δώσῃ ὅ,τι μπορεῖ ἀπὸ τὴν ψυχὴ καὶ ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα καὶ νὰ ξέρῃ ὅτι μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν βοηθεῖ κατὰ τὸν πιὸ καλλίτερο τρόπο τὸ κοινὸν ἔργον, τὴν κοινὴν προσπάθειαν ποὺ διαπνέεται ἀπὸ τὴν κοινὴν ἰδεολογίαν καὶ ἀποβλέπει στὸν κοινὸ σκοπὸ ποὺ λέγεται Ἑλλάς. Ζητῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, ὄχι μόνον διότι ἔτσι μόνον θὰ κατακτηθῇ ἡ νίκη, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν θὰ ὑπάρχῃ διὰ κανένα καὶ γιὰ καμμιὰ τιμὴ μεγαλείτερη ἀπὸ τὸ νὰ μπορῇ νὰ πῇ πὼς συνετέλεσε γιὰ τὴν ἐξασφάλισι τῆς ἐπιτυχίας τοῦ ἔργου τοῦ Ἰωάννου Μεταξᾶ, τὴν ἐξασφάλισι τοῦ Ἑλληνικοῦ Μέλλοντος καὶ ὅτι ὁ καθένας ἔβαλε ἀπὸ ἕνα πετραδάκι στὸ οἰκοδόμημα τῆς Ἐθνικῆς Ὀργανώσεως Νεολαίας, ποὺ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας Ναὸς τῆς 4ης Αὐγούστου, εἰς τὸν ὁποῖον λατρεύεται ἡ Ἑλληνικὴ Ἰδέα καὶ προσκυνεῖται ἡ Ἑλλάς.

ΤΕΛΟΣ

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

